

www.hkz-kkv.ch

društvene obavijesti

Vereinsblatt des Kroatischen Kulturvereins

Nr. 112/Februar 2014

Glasilo Hrvatske kulturne zajednice u Švicarskoj

Br. 112/veljača 2014.

MANJKAVOSTI HRVATSKE DEMOKRACIJE I MAJMUNI KAKVE JOŠ NISMO VIDJELI

Die Verantwortlichen der Diktatur sind hartherzig, die der Demokratie harthörig. (Sigmund Graff)
U diktaturi su odgovorni ljudi bez srca, a u demokraciji bez sluha.

Piše:
Osvin Gaupp

Mili Bože, kud sam pošo?
K izborima ja sam došo,
Ne znam, čemu dadoh glas.
Da sam, braćo, ovo znao,
Glasa njemu ne bih dao.
A.G. Matoš

U ovom broju Društvenih Obavijesti puno stranica smo posvetili događajima i stanju u Domovini. A stanje je na svim razinama dramatično loše. Gospodarsko stanje je katastrofalno, sudstvo je prema ocjeni Europske Unije manjkavo i neučinkovito, Domovinski rat i dostojanstvo branitelja se obezvređuju (str. 14-18). Veleposlanstvo u Parizu krase Titova slika s objašnjenjem ministarstva vanjskih poslova da je to privatna stvar veleposlanika (str. 18). Prvo, veleposlanstvo nije privatna prćija, nego ogleдалo zemlje koju veleposlanik predstavlja, a drugo, kako bi reagirala vlada i mediji kad bi netko objesio sliku Pavelića. Kako su samo reagirali na stari hrvatski pozdrav "Za dom" u slučaju nogometaša Šimunića (str. 20). Prvi uspjeli glas naroda, referendum o obitelji, pokušavalo se svim sredstvima onemogućiti, a kad to nije uspjelo, onda će sigurno sve učiniti da ga obezvrijede (str. 22-24). Oni koje vole zemlju i hrvatski narod teško to podnose, a jedan idealist, koji je čitav svoj život posvetio borbi za nezavisnu i pravednu Hrvatsku, nije u hrvatskoj realnosti vidio daljni smisao života (str. 9 i 10).

Mnogo pametnih i manje pametnih komentatora u novinama i na televiziji objašnjavaju dan za danom, manje ili više pametno, razloge tog stanja. Ono ne proizlazi iz nesposobnosti ili lijenosti hrvatskog čovjeka, jer naši iseljenici su

u inozemstvu uglavnom cijenjeni i mnogi od njih uspješni. Znači razlog ne leži u ljudima nego u kaosu i korupciji koji su rašireni u Hrvatskoj.

Nisam primjetio da bi itko ukazao na slijedeći uzrok, koji omogućuje nered. Prema mojim zapažanjima demokraciji u Hrvatskoj manjka jedna bitna značajka, koja služi sprečavanju korupcije i omogućuje pravnu državu. Tu značajku pravne države su u začecima, već u antičkom i srednjovjekovnom razdoblju, opisivali Cicero i Toma Akvinski, da bi je u potpunosti razvili engleski filozof John Locke i francuski mislilac Montesquieu, koji ju je 1748. g. najjasnije formulirao. Radi se o tome, da se donošenje zakona, upravljanje državom u skladu s tim zakonima i suđenje na osnovu tih zakona, podijeli na različita i međusobno neovisna tijela: *legislativu* (parlament), *ekzekutivu* (vlada) i *sudstvo*. Tu podjelu vlasti prvi su dosljedno 1788. g. uveli Amerikanci.

Formalno je podjela vlasti provedena u svim demokratskim zemljama, ali ne svuda dovoljno dosljedno, primjerice u Hrvatskoj. Posebno je problem u tome što svaka vlada želi uvesti zakone koji bi njoj omogućili djelovanje kakvo se njoj prohtije. Ako je parlament pod vladinom kontrolom, jer njezina stranka ima većinu u parlamentu, onda vlada može uvoditi zakone kako joj se sviđa, što nije u skladu sa principom podjele vlasti. To je slučaj u Hrvatskoj. Sabor se formira nakon izbora i stranka, ili koalicija koja ima većinu u Saboru, formira vladu, kojoj mandat traje jednako koliko i sabornicima. Prema tome, za vrijeme svog mandata Vlada ima kontrolu nad Saborom i sve zakonske prijedloge može provući bez problema, ako treba i po hitnom postupku, kao primjerice u slučaju lex Perković. Na taj se način zakoni u Hrvatskoj mijenjaju sa svakom promjenom vlade prema njezinim ideološ-

kim i inim preferencijama, što dovodi do velikog kaosa i omogućuje korupciju. Sudstvo se svaki čas mora upoznavati sa novim zakonima, koji su često suprotni od prijašnjih, sudovi ne znaju točno koji predmet ide po starom, a koji prema novom zakonu itd.. Ulagači u gospodarstvu ne znaju hoće li sutra vrijediti ono što vrijedi danas i zbog te nesigurnosti nitko nije spreman ulagati u dugoročne projekte.

Švicarska je u tom pogledu sušta suprotnost, njezina stabilnost je poznata i zbog toga za strane ulagače, usprkos skupoj radnoj snazi, vrlo interesantna. Podjela vlasti u Švicarskoj funkcionira prije svega zbog mogućnosti referenduma (neki zakoni moraju obavezno biti potvrđeni referendumom), dvodomnog parlamenta i specifičnosti formiranja vlade (u parlamentu se ne bira vlada u cjelini, nego svaki ministar posebno). Njemačka također ima dvodomni parlament, jedan dom bira vladu, a zakoni moraju biti izglasani od oba doma, kao i u Švicarskoj. Švedska je donedavno također pomoću dvodomnog parlamenta osiguravala podjelu vlasti. Nakon što je jedan dom ukinut, uvedeno je (u svrhu stabilnosti zakona) pravilo, da zakoni izglasani za vrijeme trajanja jedne vlade, stupaju na snagu tek ako ih izglasa i parlament nakon slijedećih izbora. U SAD-u je podjela vlasti osigurana time što predsjednika, koji formira vladu po svom nahođenju, ne bira parlament nego narod, a imaju također dvododomni parlamentarni sistem.

U usporedbi sa središnjim demokracijama, Hrvatska ima ozbiljan demokratski deficit, koji je pojačan i time što je sudstvo pod kontrolom jugokomunističkog kadra, koji se sada naziva socijaldemokratima. Provede se politički procesi kao u stara komunistička vremena.

(Nastavak na str. 24)

SADRŽAJ	STRANA	STRANA	STRANA
Uvodnik	2	Hrvatska nije pravna država	19
Prigodna pjesma, D. Jurić	3	Povlaštene mirovine u Hrvatskoj	19
440 g. - Seljačka buna	4	Za dom spremni	20
35 g. - Antun Augustinčić	5	Lustrirati komuniste	21
140 g. - Ivana Brlić Mažuranić	6	Brak - zajednica muškarca i žene	22
135 g. - Hugo Ehrlich	8	Hrvatska Antemurale	
Zvonko Bušić nije bio terorist	9	Christianitatis	23
Posljednji pozdrav Z. Bušiću	10	Otvoreno pismo, pomoć branitelju	25
Tko vlada Hrvatskom (1)	11	HKZ reagira	25
Tko vlada Hrvatskom (2)	12	HKZ - politički nepodobna udruga	26
Tko vlada Hrvatskom (3)	13	Stav HKZ o slučaju Lex Perković	27
Nije li prevršena mjera tolerancije	14	DO u Zentralbibliothek Zuerich	28
Komu vlada zapravo služi	15	Predstavi svoj hobi - rezultat	29
Vukovarske jezične nakarade	16	Mirjana Juričić - među nama	30
Tko se treba pogledati u ogledalo	17	Ante Nadomir Tadić Šutra	33
U hr. Veleposlanstvu Titova slika	18	Iz HKZ pismohrane	37
		Novi porezni paket	38
		Predavanje u Luzernu	39
		Rezultati referenduma za obitelj	39
		Fantomske udruge, HAZU-D	40
		Fantomske udruge, AMAC-CH	41
		Pismo čitatelja	42
		Poezija naših čitatelja	43
		Marijan Karabin, nova knjiga	44
		Uz gangu i bukaru	45
		Naj(ne)sretniji čovjek na svijetu	46
		Nekoliko grama epigrama	46
		Obavijesti / Impressum	47
		Naslovnica: Zentralbibliothek Zürich	
		Poleđina: Za dom spremni	

PJESMA 3

Gdje sam bio nekad
tu sam i sada
Ja bi da letim
ali padam
Ja sam u krugovima
koji se šire
Ja trebam nešto
da me digne

Želim do druge
razine svijesti
Oprosti dušo,
al moram ti reći
Gore je istina
nema srama
Ja odlazim
ti nastavi sama

Želim letjeti
dalje od neba
Moram letjeti
jer to mi treba
Želim vidjeti
jesmo li tu
Uvijek u nečijem snu
Želim letjeti
dalje od neba
U svijet bez granica
i tamnih sjena. (DJ)

DARINKO JURIĆ

PJESMA 1

Jutros sam sličan bluesu
i tuga nadire sve jače
U oku otkrivam suzu
netko u meni plače.
Pitam se, što mi to treba?
Tišina mi odgovor sprema,
cjeline nigdje nema.

Kako da otkrijem tu sliku,
kad u meni vlada tama?
Zato se vraćam tvom liku
bježim od tuge i srama.
Ljubav i suze su tvoja tema
Okolo nas tišina se sprema.
O Bože, cjeline nigdje nema.

Igraju zidovi u polumraku
i pleše praznina puna dima
Tvoje riječi trepere u mraku
dušo, samoća je potrebna svima.
Pitam se; što nam to treba?
Tišina mi šapće...
Cjeline nigdje nema... (DJ)

PJESMA 2

Neka dođu i neka me vode,
reći ću svima u lice
da su lažovi slobode
i da nikad neće imati djela
nego obične skice.
Reći ću im da dobro plove
A nama ostaje more
Oni su greška prirode
A nama je sve gore.
Meni treba nešto jače
od obične vode
Mene ne zanimaju njihove zgode
jer sam ionako lud od ove
puste slobode, puste slobode. (DJ)

TI SI...

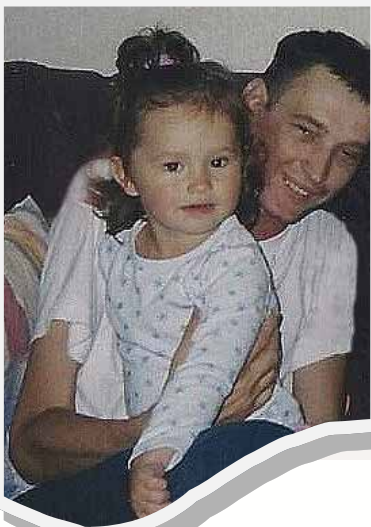
Kako sahraniti prošlost
kad je učiteljica
Kako krenuti u budućnost
kad je mračna ulica

Ti si ljubav, vjera, sudbina
orbita i zvijezda vodilja
Ti si život, put i istina
bez tebe sam kao pustinja

Sjedim kao osuđenik
na oštrici noža
i čekam nekog da me spasi
a čekanja su grozna

Daj mi ruku jer
slijepe su oči u mraku
Samo reci jednu riječ
osjećam slobodu u zraku

Jer, ti si ljubav, vjera, sudbina
orbita i zvijezda vodilja
Ti si život, put, istina
bez tebe sam kao pustinja (DJ)

SJEĆANJE NA HRABROG ČOVJEKA I
BRANITELJA

MAMA, ZAŠTO NAS JE TATA MORAO NAPUSTITI?

Piše: Milica Krakan

Je li to bio vapaj pun ljutnje i bespomoćnosti da ga nazad vrati, il' neshvaćanje i neprihvatanje njegova odlaska ili čežnja, jer joj je svaki dan nedostajao sve više? Taj krik pun boli, kojega je vjerujem i samo nebo čulo, pretvorio je noć u dan i počeo prelistavati knjigu ionako svježih sjećanja na njega. Ne, ni mi ne možemo još uvijek prihvatiti činjenicu da ga nema, da je morao tako rano

otići. A njoj, kad je otišao, bilo je tek tri godine. Nije tada mogla razumijeti što se sve događalo i zašto tate odjednom više nema. No, tri godine poslije, osjetivši veliku prazninu i njegov nedostatak, plačnim, skoro očajničkim glasom pita mamu: *zašto?*

Što joj je sve mama morala pričati i pravdati njegov nepovratni odlazak da bi ona bar donekle mogla shvatiti da tata nije otišao dragovoljno? Premalena onda, a i danas, razumjeti kako mu je upravo ona svojim postojanjem produžavala svaku minutu života i svaki dan, kako je zbog nje imao sreću zadržati se tu malo duže, kako je medicina od njege digla ruke, a liječnici se čudili da je još uopće živ, ona s pravom nakon šest godina traži odgovor na pitanje. *Zašto?*

Njoj nedostaje tata. A on, jednom prilikom, svjestan situacije u kojoj se

našao, reče bratu: *Slušaj, ja sam ti davno trebao umrijeti. Ali znaš li zašto sam još tu?*

Ona je bila beba i spavala je spokojno u svom krevetiću. Svoj pogled je uputio k njoj. I bilo je sve jasno. Ona mu je bila insipracija za svaki novi dan prolazeći rigorozne terapije, ona mu je bila izvor iz kojeg je crpio snagu, koja je jačala njegov duh da ne klone u najtežim trenucima i u najvećoj boli.

Kako joj sad objasniti da ih on nije htio i nije želio napustiti? A morao je. Kome uputiti pitanje, zašto je tata morao otići? Možda onima što su se u logoru izivljavali na njemu, ponižavali ga, pljuvali ga, zvali ga ustašom? Onima koji su mu lomili tijelo i pokušali uništiti duh, samo zato što je bio spreman braniti svoje i samo zato što je Hrvat? ►

A tada mu je bilo tek dvadeset godina. Deset godina kasnije, odlazi zauvijek. Svatko tko ga je poznao reći će sa sigurnošću kako je bio jednom rječju: poseban.

To se vidjelo i na njegovom posljednjem ispraćaju u Švedskoj. Nakon pogreba, vidjevši od bola slomljenu majku kako na posljednji počinak ispraća svoje dijete, prišao joj je jedan Šveđanin i rekao: *"Nemojte biti tužni. Vi morate biti ponosni da ste imali takvog sina."*

Eto, takav je bio on, Darinko. Obljubljen od ljudi u svakoj sredini gdje se nalazio. Njegova širokogrudnost, pristupačnost i nenametljiva otvorenost, sljubljena s ljepotom njegove privlačne pojave iz kojeg je zrcalio zdrav duh i vedra narav, malo koga je mogao ostaviti ravnodušnim. Bio je jednostavan, samozatajan, ali svestran s profinjenim umjetničkim crtama i poetske duše. Ne da je volio, on je "gutao" knjige i sa zama-

njem čitao jedanko filozofska djela kao i romane, prozu i poeziju i oplemenjivao svoj duh. Njegove pjesme, inspirirane trenutkom i vremenom u kojem se je nalazio ili ga je ono snašlo, emocijom njegovog duha otkrivaju neispricane priče uokvirujući njegovu osobnost u cjelini.

Zračio je optimizmom i nadom i u trenucima kad se sve bilo urotilo protiv nade. Njegov neslomivi duh, blagost i strpljivost, ostavljala je bez daha i lomila osjećaje bolničkog osoblja, koji nisu mogli shvatiti s kojom hrabrošću je podnosio bolove najagresivnijeg tumora.

Kratko prije nego je rekao zbogom ovom svijetu, želio je još jednom vidjeti svoju malu, tada trogodišnju kćerkicu. I onda otišao sasvim tiho, nečujno, bez jauka. Samo je usnuo. Njegova svijeća života je dogorila noseći sa sobom njegovu tijelo. No njegov duh, ta neugasla vatra što tinja, je s nama, u našim srci-

ma. On je u srcu njegove male kćerke kojoj ipak najviše nedostaje. Deset godina je prošlo a ona ponekad ima potrebu poći sama na grob i posjetiti svoga tatu.

Možemo li dokučiti, što se odvija u glavi jedne sada trinaestogodišnje djevojčice dok sama stoji na grobu svoga tate koji je prerano otišao? Možemo li joj ponuditi barem jedan razumljiv, prihvatljiv i utješan odgovor na njeno pitanje? Teško. Ali joj možemo pomoći odrastati u duhu ponosa na njega, i reći joj: *"Nemoj biti tužna. Moraš biti ponosna da si imala takvog tatu"*, jer on te svojim pogledom odozgo prati i ponosan je na tebe.

Darinko svoju poetsku dušu nije stavljao "na sva zvona" pa su rijetki znali za njegove pjesme. Ove četiri što ih donosim, bile su ciljano napisane za jednu rock grupu u Zagrebu. ■

440 GODINA SELJAČKA BUNA

Karv, ta slana, kmetska stubičanska karv, ta čarna, čerlena, vonjhava, gosta karv, zakaj curi, ta gluha, masna, slepa, strahotno mlačna karv?

(Miroslav Krleža)

Zbog stalnih turskih pljačkaških pohoda na zapad, ali i međusobnih svađa i okršaja, plemićima je trebalo više novca za obranu vlastitih posjeda. Rezultiralo je to sve većim opterećenjem kmetova. Posebno okrutan u ubiranju danka od svojih kmetova u Hrvatskom zagorju bio je Franjo Tahi. Kmetovi su se više puta žalili caru i molili ga da ih zaštiti, ali pomoć nije stizala. Štoviše, Hrvatski sabor ih je proglasio izdajnicima.

Tada su se kmetovi počeli organizirati i to na obje strane Sutle. Udružili su se sa slovenskim seljacima i građanima. Svaka je kuća dala po jednog vojnika seljačkoj vojsci. Vrhovni vojni kapetan bio je Ilija Gregorić, a stvorena je i vlada u kojoj su bili Matija Gubec, Ivan Pasanac i Ivan Mogajić, sva trojica iz Stubice. Godine 1573. izbila je punom silinom seljačka buna pod vodstvom Matije Gupca, koji je bio kmet na imanju Tahia.

Povjesni podatci svjedoče o tome da su buntovnici imali jasnu političku predodžbu o tome kako treba preurediti cijelo tadašnje društveno uređenje. Razmišljalo se o prodoru do Ljubljane i mora, ukidanju pokrajinskih granica, čime bi se otvorile ceste za slobodnu trgovinu. Namjeravali su ukinuti feudalne dace, sami bi ubirali poreze i branili granice. Priznata je carska vlast, ali bez posredovanja plemića. Plemićima feudalcima je pak bilo jasno da se moraju brzo organizirati u obrani svojih intere-

sa. Znak za početak oružanog ustanka dan je u noći 27. na 28. siječnja 1573. Prva ustanička akcija bila je zauzimanje Cesargrada. Prvog dana veljače biskup i ban Juraj Drašković zamolili su kralja da hitno poduzme mjere za gušenje bune. Stjepan Gregorijanac zatražio je pomoć od carskog kapetana Thurna. Dana 4. veljače štajerski staleži objavili su opću mobilizaciju, i 5. veljače carski je zapovjednik Thurn razbio seljački odred kraj Krškog, a idućeg dana podban Alapić vojku koja se skupljala kraj Jas-trebarskog i Samobora. Četiri dana poslije, jaka feudalna konjica, banski graničari i haramije sukobili su se s glavnom seljačke vojske, pod Gupčevim vodstvom, kraj Stubičkih Toplica.

Seljaci su pružali neočekivano žestok otpor, iako su bili mnogo slabije naoružani. Pobjedila je ipak plemićka voj-

ska nakon četverosatne nemilosrdne borbe. Buna je završila 9. veljače u krvavoj bici kod Stubičkih Toplica u kojoj je poražena glavnina ustaničke vojske.

Potom je uslijedila krvava odmazda. Uz tri tisuće palih kraj Stubice, mnogi su kmetovi povješani i osakaćeni. Ustanički vođa Matija Gubec, bio je zarobljen i odveden u Zagreb. Legenda kaže da je bio okrunjen usijanom krunom, mrcvaren i na kraju rasječen mačevima na Markovom trgu 15. veljače god. 1573.

Monumentalni spomenik *Seljačkoj buni* i Matiji Gupcu kiparska je kompozicija Antuna Augustinčića koju je sa suradnicima (kipari: Ivan Sabolić, Vjekoslav Rukljač, Vladimir Herljević, Nikola Bolčević, Velibor Mačukatin, Luka Musulin i Stanko Jančić) podizao od 1971.-1973. godine u spomen parku kod dvorca Oršić u Gornjoj Stubici, ►

u kojem se nalazi i Muzej seljačkih buna. Izrađen je od bronce i kamena, veličine 40 m x 7,5 m, a ukupna površina reljefa na spomeniku iznosi 180 m².

Spomenik se sastoji od dva krila na kojima su brončani reljefi, a položena su na kameno postolje ispred kojih je brončana samostojeća figura Matije Gupca s uzdignutim rukama i mala brončana figura Petrice Kerempuha. Na bočnim su reljefima dva trokutasta kadra s figurativnim prikazima, na lijevom je prikaz bitke kod Stubice, a na desnom prikaz svakodnevnog života u 16. stoljeća.

Povodom 440 obljetnice Seljačke bune Hrvatska je pošta izdala prigodnu poštansku marku.

Priredila D. Gaupp ■

35 GODINA OD SMRTI POZNATOG HRVATSKOG KIPARA „ANTUN AUGUSTINČIĆ“ MUZEJ U KLANJCU

Priredila D. Gaupp

Antun Augustinčić je jedan od najpoznatijih hrvatskih kipara koji se svojim radovima proslavio u i izvan Hrvatske. Njegova djela krasi neke od poznatih lokacija diljem svijeta, kao primjerice spomenik „Rudar“ u Ženevi ispred zgrade Međunarodnog ureda rada, „Spomenik mira“ ispred zgrade UN-a u New Yorku, „Spomenik žrtvama fašizma u Adis Abebi“. U Hrvatskoj su najpoznatiji „Spomenik seljačkoj buni“ u Stubici i „Maršala Tita“ u Kumrovcu, oko kojega se digla velika prašina kada je bio oštećen.

Naši „antifašisti“ vole naglasiti da je Augustinčić izdašno materijalno pomagao partizanski pokret i bio veliki prijatelj Josipa Broza, ali uporno prešućuju činjenicu da je napravio i poprsje Ante Pavelića koje je namjerno uništeno. Na

sreću, sačuvan je jedan odljev po kojem su hrvatski iseljenici dali izraditi novo poprsje.

Koliko je, i je li uopće, Augustinčić bio politički opredjeljen, nije poznato. On je jednostavno radio svoj posao za koji je bio plaćen. Radio je po narudžbi i ispunjavao želje naručitelja. Osim već spomenutih spomenika izradio je spomenike palim Šumadincima, Nišlijama i Krajišnicima, kraljevima Aleksandru i Petru, Stjepanu Radiću, Marinu Držiću..

Rođen je 4. svibnja 1900. g. u Klanjcu, umro je 10. svibnja 1979. g. u Zagrebu. Kiparstvo je studirao na Visokoj školi za umjetnost i obrt u Zagrebu kod Rudolfa Valdeca i Roberta Frangeša. 1922. g. Visoka je škola pretvorena u *Kraljevsku akademiju za umjetnost i obrt*, a Augustinčić nastavlja studij kod Ivana Meštrovića. Diplomirao je 1924., potom kao stipendist francuske vlade odlazi u Pariz studirati na *Ecole des Arts decoratifs* i na *Academie des Beaux-Arts*. Dugogodišnji uzori, t.j. kako je sam rekao „duhovni očevi“, bili su mu Donatello, Michelangelo i Bourdell. Godine 1925. izlaže u Salonu francuskih umjetnika, 1926. u Salonu nezavisnih, a onda se vraća u Zagreb i sudjeluje na

izložbama grafike u Zagrebu, Lawowu, samostalno izlaže skulpture u Splitu, Barceloni, Londonu i Beogradu.

Suosnivač je likovne grupe *Zemlja* i jedno vrijeme njezin potpredsjednik. 1940. g. postaje dopisni član JAZU, 1946. g. profesor (onda i rektor) ALU, a 1947. je imenovan majstorskom kiparom. Redovnim članom JAZU postaje 1949. godine i vodi Majstorsku radionicu za kiparstvo. ►

Godine 1970. sva je svoja djela darovao rodnom Klanjcu, u kojemu je god. 1976. otvorena Galerija Antuna Augustinčića. U nekadašnjem voćnjaku obližnjeg franjevačkog samostana 1990. g. otvoren je park skulptura kojeg je grupa stručnjaka, arhitekata i povjesničara umjetnosti zamislila kao jedinstvenu cjelinu skulpture i hortikulture. Skulpturu

Nošenje ranjenika odabrao je za svoj nadgrobni spomenik. Ispod skulpture postavljene pred ulazom u Galeriju, položene su urne s pepelom Nade i Antuna Augustinčića.

Dominantno mjesto zauzima skulptura konja. Puteljak vodi pored skulptura *Moša Pijade* i *Odmor*, fontana *Dječak* i *Dječak s ribom* (izvedenih 1950.g. za

park tadašnje jugoslavenske ambasade u Rimu), *Majke s djetetom*, postavljene kao fontana u Glini. U predvorju Galerije, mjestu odmora i pozornici manjih priredbi, smješten je lik našeg najvećeg komediografa, Marina Držića. ■

NAJVEĆA HRVATSKA SPISATELJICA ZA DJECU

IVANA BRLIĆ-MAŽURANIĆ

(Ogulin, 18. travnja 1874. - Zagreb, 21. rujna 1938.)

140 GODINA OD NJEZINA ROĐENJA, 100 GODINA OD NASTANKA ROMANA "ČUDNOVATE ZGODE ŠEGRTA HLAPIĆA" (1913.) I GOTOVO STOTINU OD "PRIČA IZ DAVNINE" (1916.)

Priredila: Dunja Gaupp

Obitelj Mažuranić poznata je hrvatska intelektualna građanska obitelj. Ivan Mažuranić, pjesnik, političar i slavni hrvatski ban, bio je Ivanin djed, a baka Aleksandra sestra jezikoslovca Dimitrija Demetra. Ivanin Otac Vladimir bio je odvjetnik, povjesničar i pisac. Majka Henrietta rođ. Bernath, podrijetlom Varaždinka iz ugledne trgovačke obitelji.

Ivana je dakle odrastala u obiteljskoj sredini patrijarhalnog duha i strogih etičkih nazora, što je trajno obilježilo njenu ličnost. Dobila je izvrsnu naobrazbu školovanjem u privatnim školama i tečno je govorila nekoliko jezika.

Udala se sa 18 godina (1889.), nerado, ali tako su željeli roditelji. U svom djevojačkom dnevniku, kojeg je vodila do udaje, piše slijedeće: "Bar da je tri godine poslije pojavio se. Ja se nisam ništa zabavljala, nisam svijeta vidjela, a ljubila?...". Suprug Vatroslav Brlić bio je odvjetnik i političar, dobar čovjek kojeg je istinski zavoljela. Svojoj majci Ivana piše: "Draga mamice! ... Naca je zlato od čovjeka, brižan, mil i obziran – nu, kako da Vam više kažem, nego da je

pravi uzor ljubavi, dobrote i poštenja."

Kronika Ivanina života sačuvana je u pismohrani obitelji Brlić i to u obliku Ivaninog dnevnika, te pisama zaručniku i poslije suprugu, zatim roditeljima, sestri Alki, braći Božidaru i Želimiru, a poslije i odrasloj djeci, sinu Ivanu, te kćerkama Nadi, Zorki, Zdenki i Nedeljki.

Obitelj Brlić je živjela u Brodu na Savi (danas Slavonski Brod). Ivana je rodila sedmero djece (dvoje je umrlo nakon poroda), pa je prije svega bila žena, domaćica i majka. Zaokupljale su je svakodnevnne životne teme, od potrage za poslugom, radova u vinogradu, jelovnika i narudžbe odjevnih predmeta iz metropole, do odgoja djece i novčanih problema. Književnim radom bavi se samo u rijetkim slobodnim trenucima.

Prvu zbirku pripovjedaka i pjesama za djecu *Valjani i nevaljani* izdala je 1902. u vlastitoj nakladi. Njezin prvi roman za djecu *Čudnovate zgode šegrta Hlapića*, izlazi tek 1913., dakle u vrijeme kada je prešla četrdesetu godinu. No, svedjedno se moramo upitati kako je stigla i toliko napraviti. Bila je predhodnica današnje moderne žene koja žonglira između obitelji i karijere, dužnosti i

ljubavi prema umjetnosti, pokušavajući sve to spojiti.

Ivana je bila svjesna odgovornosti povezivanja tada dviju najuglednijih hrvatskih obitelji: primorske banske Mažuranić i trostoljetne slavonske Brlić. Cijelog je života ponosno potvrđivala i čestitošću, poštenjem, ljubavlju i književnom slavom osvjetljavala obiteljska prezimena koja je nosila. ►

Dala je izraditi i obiteljski žig koji se nalazi u svakoj knjizi tristo godina stare biblioteke obitelji Brlić. Godinama je sređivala stara pisma i konačno priredila za izdavanje *"Uspomene na stari Brod Ignjata Alojzija Brlića"*. Izradila je obiteljsko rodoslovno stablo s vlastitim stihovima, a sliku obiteljske genealogije postavila je na početak velikog obiteljskog albuma.

Ivana je nastavila i vjekovnu tradiciju po kojoj su gostoljubivi dom Brlićevih pohodile najuglednije osobe iz političkoga, književnoga, umjetničkoga te općenito intelektualnoga kruga njenog doba, kao što su to bili biskupi Strossmayer i Stadler, rođaci Mažuranić, Amruš, Pejičić, Reljković, Jelačić, Pejačević, fra Grga Martić, August Harambašić i mnogi drugi.

Ivanin suprug, dr. Brlić, uz vođenje odvjetničke kancelarije, sudjelovao je i u burnom hrvatskom političkom i društvenom životu kao narodni zastupnik u Hrvatskom i delegat u Hrvatsko-ugarskom saboru. Ivana ga je pratila na znamenito zasjedanje u Pešti 1907. i ondje napisala svoje zabilješke o teškoj borbi hrvatskih delegata za službeni hrvatski jezik: *"Hrvatska Pešta (Lahki zapisci iz teške borbe)"*. Ivana je suprugu pružala potporu nikada ne iziđavši iz njegove sjene. Javno je nastupila samo jedanput, 15. kolovoza 1896., kad je uz biskupa Strossmayera kumovala barjaku Hrvatskoga pjevačkog društva "Davor".

Biskup Josip Juraj Strossmayer dodijelio joj je zlatnu medalju za protumađaronska nastojanja. Primila je brojna priznanja, između ostalih članstvo u Ju-

goslavenskoj akademiji znanosti i umjetnosti, kojoj je prva ženska članica, zatim članstvo u hrvatskom PEN klubu, a djela su joj prevedena na brojne strane jezike.

Uza sve obiteljske obveze, Ivana je redovito šetala, gimnasticirala i plivala u Savi, među prvima u Brodu vozila bicikl (od 1898.), obožavala je sviranje na glasoviru i plesanje, zabave i pokladno maskiranje, priređivala male kućne dječje priredbe za koje je pisala igrokaze i izrađivala kostime i scenografiju.

Sudjelovala je u gradskom humanitarnom i dobrotvornom radu, predsjedala *"Gospojinskim dobrotvornim društvom"* i predano pomagala u ratnoj bolnici za vrijeme Prvoga svjetskog rata, za što je bila i odlikovana. Bila je mecena i zaštitnica talentiranim brodskim učenicima i umjetnicima.

Usprkos toga, ili možda baš zato, bila je slaboga zdravlja, osjetljivih živaca. Često je išla u poznata liječilišta da bi prebrodila krize i depresije. Liječnici su ustvrdili da se premlada udala, te da njeno tijelo nije bilo spremno na tolike trudnoće. Posljednjih godina života, u još jednom naletu depresije, a nakon savjetovanja s liječnikom, njena djeca su odlučila da će Ivana živjeti u svom domu u Slavonskom Brodu, sama, uz plaćenu njegovateljcu. Udaljena od onih koje voli, patila je u samoći. Cijeloga je života Ivana slijedila tuđe odluke, onu zadnju donijela je sama. Prigodom posljednjeg boravka u zagrebačkoj bolnici Srebrnjak počinila je samoubojstvo. ■

U SVOJIM SJEĆANJIMA NA
MAJKU IVANIN SIN,
DR. IVO BRLIĆ
PIŠE:

Rijetko su kada lični pečat predaka, tradicija obitelji i upliv iste krvi, stvorili dva tako istovjetna karaktera kao što su to djed Ivan Mažuranić i unuka mu Ivana Mažuranić... Kud joj je djed bio sla-

vljen pjesnik, kancelar bečkog cesara i vrhovni vladar svoga naroda – svijetli ban – dakle u mašti dječjoj najkrupnija ličnost, tud je on i kao tjelesni čovjek nadmašivao okolicu rastom i fizičkom snagom.

Taj je momenat imao izravni utjecaj na mladenački život i razvoj moje majke. Kako bi valjda postigla djedovu tjelesnu snagu – počela je svim žarom mladenačkog poleta baviti se tjelovježbom. Od svoje desete godine, pa za unuku banovu, bila je upravo fenomenalna gimnastičarka: ručni stoj na ručama, 70 okretaja na ispruženim rukama na preči (riesenwele), najsmioniji odskoci s gombalačkih sprava, a sa 14 ili 15 godina podizanje bučica od 80 kg!

Kraj toga sklizačica na glasu, planinarka – dakako, po tadašnjem običaju: sve to uz pratnju gardedame. Pričali su nama, djeci, o tome svi majčini prijatelji i znanci iz djevojačkog doba, pa kad smo mi, starija djeca dorasli do toga, pojavio se i u našoj kući u Brodu: preča, trapez, koluti, a mati nam je sama pokazivala prve vježbe na njima.

Nikada je ni jedan od nas nije dostigao u tim – pa ni u drugim vještinama!

Iako se mati, dakle, već od najranije mladosti bavila tjelovježbom, mada je i kao mlada gospođa upravljala vatrenim konjima, zelenkima mogao oca, te kao lovac sudjelovala u velikim lovovima... neka nitko i ne pomisli da je ta izvanredna žena bila ono što se danas zove 'sportski tip', a niti ono što si predstavljamo pod pojmom pobornica za ženska prava, ili pod pojmom javne radnice, sufražetke ili slično.

Ona je bila do u srž svoga bića potpuna žena: dobra, blaga, nježna; voljela se lijepo i ženstveno odijevati, bila je uzor supruge, primjer majke. Ta ženstvenost ne samo da ju je karakterizirala kao ličnost u krugu obitelji, u društvu, pa i na javnim mjestima, nego je ta ženstvenost kao dominantna, davala posebnu notu i njezinim književnim djelima. ■

135 GODINA OD ROĐENJA

HUGO EHRLICH

HRVATSKI ARHITEKT

(Zagreb, 31. siječnja 1879. – Zagreb, 21. rujna 1936.)

Priredila D. Gaupp

Hugo Ehrlich rođen je u Zagrebu u obitelji imućnog židovskog graditelja i poduzetnika Hermana Ehrlich, čija je građevna tvrtka početkom stoljeća, pre-rasla iz skromnog obiteljskog poduzeća u jedno od najimućnijih građevinskih poduzeća u Zagrebu koje se jedino, uz projektiranje i realiziranje, bavilo i njihovim financiranjem. Poduzeće su vodila Hugova braća, inženjeri graditeljstva Adolf, Ernest i Đuro. Slijedeći obiteljsku tradiciju, Hugo Ehrlich 1897. g. upisuje u Beču Visoku tehničku školu kod arhitekta Karla Königa, jednog od istaknutijih predstavnika bečkog historicizma.

Nakon završenog studija Ehrlich ostaje u Beču i radi u ateliju Humberta Walchera, stručnjaka za restauriranje povijesnih dvoraca. 1907. g. Ehrlich radi i svoj prvi projekt za Zagreb. Bio je to natječajni projekt za novu Vladinu palaču na Markovom trgu, a na kome su također sudjelovali i arhitekti Kovačić i Podhorsky. Jedno vrijeme radi kao suradnik u obiteljskom poduzeću, no već 1910. udružuje se s Viktorom Kovačićem s kojim osniva zajedničko građevinsko poduzeće "Kovačić i Ehrlich".

Udruživanje ove dvojice arhitekata, uz osnivanje Kluba hrvatskih arhitekata (1905.), jedan je od ključnih trenutaka za afirmaciju moderne arhitekture u Hrvatskoj. Početak Ehrlichove suradnje s Kovačićem obilježen regulacijama Jezuitskog trga, Strossmayerovog i Vrazovog šetališta. Tijekom suradnje realizirano je više stambenih višekatnica i obiteljskih kuća od kojih treba istaknuti dvije višekatne uglovnice u Mihanovićevoj ulici, stambeno-poslovnu zgradu na uglu Ilice i Medulićeve, stambeno-poslovnu zgradu u Ilici 100, te obiteljske kuće Bauer u Nazorovoj 6, Rado na Roko-

vom perivoju 7 i Ehrlich na Tuškancu.

Tijekom 1914., u razdoblju rada na projektu Mađarske željezničarske škole Ehrlich je, zbog ratnih događanja, bio mobiliziran, što je značilo kraj njegove suradnje s Kovačićem. Nakon rata proživljava teško razdoblje. Svoj atelije smješta u jednu sobu obiteljskog poduzeća Adolf i Ernest Ehrlich u Hatzovoj ulici. No već 1921. njegova se materijalna situacija popravlja i atelier uskoro postaje jedan od jačih po broju narudžbi i namještenika.

Ehrlich projektira višekatnu poslovno-stambenu uglovnicu Slavske banke na uglu Vlaške i Draškovićeve ulice u Zagrebu (1921.- 1923.). Od ostalih Ehrlichovih gradnji iz tog razdoblja treba svakako izdvojiti stambenu četverokatnicu za brata Ernesta u Varšavskoj 2 i 2a (1923.- 1924.) te adaptaciju i nadogradnju palače Bombelles u Opatičkoj 4, a u koju smješta i svoj atelier.

Uz suradnji s još tri arhitekta (Alfreda Albinija, Stjepana Gomboša, Jurja Meniga) 1924. g. završava gradnju zagrebačke Burze, koju je projektirao iznenada umrli donedavni suradnik arhitekt Viktor Kovačić. Radovi na Burzi dovršeni su u lipnju 1927. Nakon Kovačićeve smrti Ehrlich 1925. preuzima i njegovu profesorsku katedru na arhitektonskom fakultetu. U to vrijeme reali-

zgrada Mirovinske zaklade gradske štedionice, Gajeva 2

zira svoje najambicioznije ostvarenje - stambeni kompleks Nadarbine zagrebačke nadbiskupije. Ovaj kompleks, koji se sastoji od tri stambena trakta povezanih u jednu građevnu cjelinu, smješten je između Vlaške, Bauerove i Martićeve ulice. Zbog veličine zahvata, kompleks je građen u nekoliko faza i zasebnih cjelina.

Ehrlichov atelier u Opatičkoj ulici postaje jedan od najjačih u gradu, okupivši tada najtalentiranije arhitekta mlađe generacije koja će u hrvatsku arhitekturu donijeti nova shvaćanja izrasla na zasadama glasovitih arhitekata, kao što je primjerice Le Corbusier. Zahvaljujući njima Zagreb će tijekom tridesetih godina postati jedno od ravnopravnih središta moderne arhitekture u Europi. Prihvaćanje suvremenih oblikovanja vidljivo je na šesterokatnici Mirovinske zaklade Gradske štedionice (izgrađena 1934.) na uglu Gajeve ulice i Trga bana Jelačića. Bila je to posljednja Ehrlichova realizacija, jer dvije godine kasnije umire u 57. godini života. ■

Slavenska hipotekarna banka, Vlaška 53

ŽRTVOVANJE ZA DOMOVINU - JE LI HRVATSKA PLATONOVA PEĆINA?

ZVONKO BUŠIĆ NIKADA NIJE BIO TERORIST

ON JE BIO NACIONALNI REVOLUCIONAR

Piše: prof. dr. sc. Zdravko Tomac
www.hrvatski-fokus.hr

Veliki domoljub Zvonko Bušić, koji je izvršio samoubojstvo, napisao je u svojem oproštajnom pismu jednu znakovitu rečenicu "nisam mogao živjeti u Platonovoj pećini". Ustvari, poručio je da ne smijemo dozvoliti da Hrvatska bude Platonova pećina. Njegovo samoubojstvo je zadnji njegov prinos njegovoj životnoj borbi za slobodnu, demokratsku i sretnu Hrvatsku. To je krik koji nas treba probuditi i pokrenuti kako bi se pobunili i izašli iz Platonove pećine, kako ne bi dozvolili da i dalje Hrvatska bude Platonova pećina.

Jedan od najvećih filozofa svih vremena, Platon, svojom pričom o čovjeku u pećini prije više od dvije tisuće godina opisao je i situaciju suvremenog otuđenog čovjeka, neslobodnog, zarobljenog kojem se nameće virtualni svijet, svijet privida, sjena i opsjena kao realni svijet a stvarni svijet se pretvara u privid.

Zvonko Bušić je na dugogodišnjoj robiji postao izuzetan filozof, mislilac koji je živio u svom svijetu ideja i ideala i kojeg nije mogla slomiti ni doživotna robija jer je vjerovao u svoje ideale i bolji svijet, jer je vjerovao da njegova žrtva ne će biti uzaludna, da će Hrvati izaći iz pećine na slobodu i da će prije ili kasnije živjeti u svojoj slobodnoj državi.

DIO KRIVICE JE I NA MEDIJIMA

Naglo je porastao interes što je to Platonova pećina. Mnogi me pitaju da im objasnim. Platon opisuje čovjeka koji je zarobljen u pećini, okovan, tako da se ne može okrenuti prema svjetlu, koji stalno gleda u zid suprotno svjetlu i doživljava vanjski svijet kao svijet sjena, te postupno te sjene i slike doživljava kao realnost i vjeruje da je to zbiljnost. Kada bi ga oslobodili on bi se uplašio zbiljnosti jer bi ju smatrao nerealnom. Dakle, u Platonovoj pećini čovjek sjene i opsjene doživljava kao zbiljnost, a zbiljnost kao nerealnost.

Slično se događa u suvremenom svijetu. Mediji stvaraju virtualni svijet, čovjek je bombardiran stotinama i stotinama dezinformacija i lažnih informacija i stvara se lažna slika o životu i čovjek sve više počinje vjerovati u tu lažnu sliku, u virtualni svijet i sve manje je sposoban živjeti u zbiljnosti. U tom smislu Hrvatska nije izuzetak u suvremenom svijetu. Međutim, ipak je specifična jer neke stvari koje se događaju u Hrvatskoj, ne događaju se u drugim državama. Upravo te stvari su "ubile" velikog domoljuba Zvonka Bušića.

Sve je u Hrvatskoj, u javnosti i politi-

ci, drugačije od onog što je zbiljsko, sve je iskrivljeno, sve je promijenjeno, sve vrijednosti su napuštene. Današnja Hrvatska daleko je od ideala u koje je vjerovao cijeli život Zvonko Bušić, kao i mnogi drugi hrvatski domoljubi i idealisti. Ništa ga nije moglo slomiti dok je vjerovao u ostvarivanje svojih ideala, dok je vjerovao u slobodnu, sretnu i demokratsku Hrvatsku. Nije ga slomila ni činjenica da je nakon 32 godine robije u jednom trenutku kada je odbijeno pomilovanje, bilo vrlo vjerojatno da nikada ne će izaći iz zatvora, da će u zatvoru i umrijeti i da nikada ne će vidjeti, a kamo li doživjeti slobodnu Hrvatsku. I upravio ta vjera ga je držala na životu i davala mu je snage. Na kraju je ipak dočekao slobodnu Hrvatsku kao ostvarenje svoje životne borbe i bio je zadovoljan i sretan, jer je vjerovao da je i osobno svojom žrtvom i borbom dao barem mali prinos ostvarenju povijesne težnje generacija hrvatskog naroda za svojom slobodom i samostalnom državom. Čak je na kraju i pomilovan i vratio se u svoju Hrvatsku s velikim planovima i velikom željom da se uključi u stvaranje Hrvatske kakvu je sanjao, za kakvu se borio ne samo on nego i brojni domoljubi i idealisti iz raznih generacija hrvatskog naroda.

U Hrvatskoj je dočekan hladno, kod mnogih čak i s prijezirom, jer su govorili: što on hoće, zašto se želi uključiti u politički život, on je samo običan terorist. U sjajnom članku: "Bušiću je američki zatvor bio podnošljiviji od hrvatske slobode" kolumnist Milan Jajčinović je napisao sljedeće:

"Ovdašnji jugonostalgijari, titoisti, prijatelje i poštovatelje koji su ga dočekali na zagrebačkom aerodromu, pokazali su kao skupinu nacionalnih natražnjaka koji ne dočekaju hrvatskog idealista nego terorista" Bušića. Piše Jajčinović da se tako o Bušiću govori i nakon

smrti te navodi primjer dr. Žarka Puhovskog koji je u Hrvatskoj postao "mjerilo svih stvari".

Puhovski je bio 70-ih godina na suprotnoj strani od Bušića, on je čak na montiranom političkom procesu svjedočio protiv hrvatskih studentskih vođa i upravo taj i takvi Puhovski i mnogi drugi držali su Bušića samo običnim teroristom. Ali, nije se Zvonko Bušić ubio zbog osobnog odnosa prema njemu, zbog negiranja njegovog domoljublja i doprinosa borbi hrvatskog naroda, zbog toga što je proglašen teroristom iako nikada nije bio terorist nego nacionalni revolucionar, preteča Domovinskog rata i čovjek koji je bio spreman žrtvovati svoju slobodu i život za svoje ideale. Njega je ubilo stanje u Hrvatskoj, pretvaranje Hrvatske u pravu Platonovu pećinu u kojoj je sve iskrivljeno, sve promijenjeno, u kojoj vlada licemjerje. Iz dana u dan suočavao se s novim dokazima i činjenicama da je Hrvatska Platonova pećina, a ne demokratska i slobodna država. Sve nacionalne vrijednosti i ideali su napadnuti, hrvatskom narodu se natura sustav vrijednosti koji dovodi do rashrvačenja Hrvatske, svi nacionalni ideali se obezvrjeđuju, hrvatska država sve više dolazi u sukob s vlastitim narodom, s braniteljima, s većinom naroda, s Crkvom, s tradicijom, sa svim onim što Hrvate čini Hrvatima, a Hrvatsku hrvatskom državom. To Bušić nije mogao podnijeti, to stanje duhova, tu žabokrečinu, to licemjerstvo i neiskrenost.

Svjedočio je i zadnjih mjeseci nizu događaja koji su rušili sve njegove ideale, izgubio je vjeru da će biti bolje, da će se Hrvatska promijeniti, izgubio je vjeru da možemo izaći iz Platonove pećine i postati slobodan i sretan narod.

►

Tada se odlučio na svoju posljednju žrtvu, odlučio se na samoubojstvo kao krik, posljednji pokušaj da razbudi svoj narod, da ga upozori da je Hrvatska postala Platonova pećina, a ne slobodna država, vjerojatno se nadao da će možda ta njegova posljednja žrtva darivanja svoga života, kao poziv na promjene, doprinijeti da se neke stvari promjene, da se većinska Hrvatska probudi i da počnemo mijenjati sadašnje stanje i vratiti se borbi za nacionalne ideale za koju je najprije žrtvovao svoju slobodu Zvonko Bušić, a na kraju i vlastiti život.

DRUGO UBIJANJE VUKOVARA

I upravo u ovim danima, kada se opraštamo od Zvonka Bušića, kada se konačno i u hrvatskoj javnosti počelo objektivnije govoriti o njegovom životu, kada se počela vrjednovati njegova žrtva, Hrvatska doživljava nove dramatične dane. U hrvatskom Vukovaru branitelji koji su obranili i stvorili hrvatsku državu, sučeljeni su s hrvatskim specijalcima i elitnim jedinicama. Vukovar živi opsadno stanje, jer se nameću pod firmom provođenja zakona neke politike koje su objektivno antihrvatske i antidomoljubne, koje podcjenjuju i omalova-

žavaju vukovarsku žrtvu i koje čak idu tako daleko da vukovarske branitelje proglašavaju šovinistima i rušiteljima hrvatske države. Sadašnja vlast koja u ogromnoj većini nije sudjelovala u Domovinskom ratu i obrani hrvatske države, uzima si za pravo da one koji su stvorili i obranili Hrvatsku proglašava neprijateljima i rušiteljima Hrvatske. To je ta Platonova pećina, sve je obrnuto od onog što je, branitelji i stvaratelji Hrvatske postaju neprijatelji, a oni koji su njihovom žrtvom došli na vlast postaju čuvari onoga što su hrvatski branitelji stvorili.

Hrvatska policija uhićuje oca koji je izgubio dva sina i koji još uvijek traži da se pronađu njihova tijela kako bi ih mogao sahraniti pa onda umrijeti. Ali ovoj vlasti to nije važno, ona ne poduzima sve što je potrebno da bi se otkrile tajne grobnice, da bi se Srbi natjerali kazati istinu, nego kao najvažniju stvar uvodi dvojezičnost nasilnim putem. Branitelji i žrtve tu ćirilicu doživljavaju kao simbol one politike čije su bili žrtve. Zato se bune, oni ne mogu shvatiti zašto je najvažnije danas u Hrvatskoj postaviti te ploče upravo u vrijeme kada se obnavlja velikosrpska četnička politika i ciljevi,

kada se sa najvišeg mjesta u Srbiji govori kako je Vukovar srpski grad, kada se tvrdi da treba stvoriti jaku Srbiju kako bi štitili prava Srba izvan Srbije, kada se ne odustaje od lažnih optužbi, kada se i dalje tvrdi da je Oluja bila zločinački pothvat i najveće etničko čišćenje u Europi poslije Drugoga svjetskog rata.

Opasno je branitelje proglašavati neprijateljima Hrvatske, rušiteljima pravne države, nasilnicima, opasno je mirno gledati sve to što se događa u Hrvatskoj. Sve to je vidio Zvonko Bušić i nije to mogao više mirno gledati, a kako nije uspio pokrenuti političku akciju da se stanje mijenja, slomio se i razočarao i u svom razočaranju našao je još samo toliko snage da se ubije i da pošalje znakovitu poruku da nije mogao živjeti u Platonovoj pećini, te da pozove sve domoljube da pokušaju izaći iz Platonove pećine. To je njegova politička i ljudska oporuka, poručio nam je: ja odlazim ali vas molim i zaklinjem nastavite se boriti, nemojte se pomiriti sa sadašnjim stanjem, nemojte pristati živjeti u Platonovoj pećini. ■

POSLJEDNJI POZDRAV ZVONKU BUŠIĆU

Zvonko Bušić (Gorica, 26. siječnja 1946. - Rovanjaska, 1. rujna 2013.)

Duboko nas je potresla vijest o smrti Zvonka Bušića. Izdržao je 32 godine teškog američkog zatvora, strašna poniženja, iskušenja, bolove i patnju, ali nije gubio nadu u bolju budućnost za Hrvatsku i sebe. Dočekao je slobodu Hrvatske i svoju osobnu. Presretan se vratio u voljenu domovinu, svojoj vjernoj supruzi i svome narodu.

Samo pet godina života u zemlji koju je sanjao i za koju se žrtvovao, bilo je dovoljno da ga otjera u dobrovoljnu smrt. Zvonko je vidio ono što većina ljudi ne vidi ili ne želi vidjeti. Hrvatska kakva je danas, veliko je razočaranje za sve one koji su je željeli i za nju se borili. Njega je snaga izdala, nada napustila. Neka mu bude laka hrvatska zemlja!

Iskrena sućut njegovoj supruzi Julienne i ostaloj tugujućoj obitelji.

HRVATSKA KULTURNA ZAJEDNICA U ŠVICARSKOJ
(02.09.2013.)

VINKOVCI, 18.05.2012. - obitelj Bušić i predstavnici HKZ Švicarske
(Ivan Matarić, Dunja Gaupp, Julie Bušić, Osvin Gaupp, Zvonko Bušić, Milica Krakan, Milan Tušek, Marija Macukić)

NESPOSOBNI POLITIČARI, LUĐACI ILI HRVATSKI NEPRIJATELJI?

TKO VLADA HRVATSKOM (1) - POLICIJSKA DRŽAVA

Piše: Dunja Gaupp

Zadnje dvije godine doživljavamo pojave, i to u samom vrhu države, za koje normalnom čovjek nedostaju riječi kojima bi izrazio svoje čuđenje, pa se uglavnom čuju komentari "taj je lud ili ti su ludi". Ili, kako se izrazila jedna moja švicarska prijateljica kada je saznala o uhićenju čovjeka na sred glavnog zagrebačkog trga samo zato što nije prepoznao ministra policije – "der tickt nicht richtig" - taj ne otkucava ispravno. Izraz je to koji u njemačkom jeziku ima dvostruko značenje; jednom se misli na pokvareni sat, a drugi puta na poremećenog čovjeka.

Ministar financija nameće fiskalne blagajne na tržnicama, zatvara restorane zbog 100-tinjak kuna viška u blagajni, ali oprašta milijunske dugove svojim političkim prijateljima. Ministar znanosti zatvara Vijeće za standardnu normu hrvatskog jezika, nameće seksualni odgoj u školama i kočijaškim riječnikom vrijeđa nepodobne mu ljude. Predsjednik Vlade kaže u Njemačkoj da je Hrvatska slučajna država i da ubijanja Židova u konc-logorima nije bilo dok nije nastala NDH, a predsjednik države u Izraelu tvrdi da ustaška zmija još uvijek postoji, itd. itd.

Među svim tim "Musterknaben" (uzoritim dečkima) posebno se ističe ministar policije Ranko Ostojić, koji se ponaša kao pravi diktator ne mareći za zakone.

U Ustavu RH, članak 24 piše: "Nitko ne može biti uhićen ili pritvoren bez pisanoga, sudbenog i na zakonu utemeljenog naloga. Takav nalog mora biti pročitao i uručen uhićeniku prilikom oduzimanja slobode."

A što on i njegova policija rade? Zatvaraju ljude kako im se prohtijeva!

1. Slučaj Kristine Čurković (21) koju je policija 11.06.2011. u Splitu uhitila i bez objašnjenja zadržala u pritvoru 6 sati. Navodno je bila prijetnja povorki

"ponosnih" homoseksualaca (vidi http://www.hkz-kkv.ch/uhicena_kao_opasna_homicima.php)

2. Slučaj Luke Kozine (61) koji je 5. kolovoza ove godine na proslavi akcije Oluja, na kninskom trgu policija privela zbog vrijeđanja visokog dužnosnika - premijera Zorana Milanovića i narušavanja javnog reda i mira. (Vidi: http://www.hkz-kkv.ch/zvizdati_ne_znam_pa_sam_vikao.php)

3. Slučaj Čavoglave, policija slavodobno unaprijed najavljuje da će snimati koncert u Čavoglavama i među 120 tisuća posjetitelja spektakularno obznajuje uspjeh - da je u tri slučaja otkrila kako su pojedinci imali upaljače ili neke druge predmete s ustaškim obilježjima. U Zakonu ne piše konkretno koji su režimi totalitaristički i čija su znakovlja zabranjena. Policija samovoljno interpretira da je to ustaški režim, pa reagira na sve što ima veze s njim, ali ostaje mirna kad je riječ o komunističkom zločinu. (Vidi: http://www.hkz-kkv.ch/rezimska_uhicenja.php)

Vid Guštin na policijskom preslušavanju jer nije znao tko je Ostojić

4. Slučaj Guštin - na dan proslave ulaska Hrvatske u EU, Ranko Ostojić osobno daje uhititi čovjeka zato što taj nije znao tko je Ostojić. Vid Guštin, iseljenik iz Kanade, drznuo se upitati ga što se to događa na Jelačić trgu, da nije možda opet neka pederska parada. Ostojić ga pita: "Znate li Vi tko sam ja?" Ne, gsp. Guštin nije znao tko je on, što je bilo dovoljno da ga Ostojić uhititi i da ga

policija četiri sata ispituje i drži zatvorenog!

Vidi http://www.hkz-kkv.ch/bahati_ministar_unutarnjih_poslova.php

5. Slučaj Marka Franciškovića, koji je na facebook-u imao pismeni "dvojb" s Rankom Ostojićem, koji ga je, iznerviran, jednostavno dao uhititi. Kako u samoj prepisci očito nije bilo elemenata koji bi opravdavali uhićenje, Franciškoviću je pretresen stan, te mu zbog pronađenog neprijavljenog pištolja odredio jednomjesečni pritvor. Zatvorska psihijatrija je Franciškoviću dijagnosticirala paranoidnu šizofreniju, zbog čega su ga prebacili u zatvorsku bolnicu na prisilno liječenje. Vidi: http://www.hkz-kkv.ch/slucaj_marko_franciskovic.php

6. Darko Pajčić (41. godina), svojevremeno maloljetni Vukovarski branitelj, s još jednim kolegom pokušao je razbiti dvojeznilnu ploču na Policijskoj postaji Vukovar. Policajac u hrvatskoj odori, brutalno ga je pretukao i ostavio ležati u lokvi krvi. Više je policajaca promatralo događaj, ne poduzimajući baš ništa kako bi pomogli teško ranjenom čovjeku, a njegove prijatelje koji su priskočili u pomoć, jednostavno su uhitili. Uz mnoge druge povrede, Darko Pajčić zadobio je tešku frakturu lubanje i neizvjesno je hoće li se ikada oporaviti.

I sada ono najnevjerojatnije: policajac u hrvatskoj odori koji je tako teško povrijedio branitelja, zove se Saša Sabadoš, sin krajinskog četnika, porijeklom je iz Petrovca nedaleko Vukovara, pripadnik je rusinske manjine, a u vrijeme Domovinskog rata stao je na stranu okupatora. Zar je takvima mjesto u hrvatskoj policiji?

Pitanje iz naslova potpuno je opravdano, zar ne mislite i Vi tako? ■

NESPOSOBNI POLITIČARI, LUĐACI ILI HRVATSKI NEPRIJATELJI?

TKO VLADA HRVATSKOM (2) JOVANOVIĆ MNOGO VOLI NOGOMET - SRPSKI

Piše: Dunja Gaupp

Slučaj 1.: 06.09.2013. godine

BEOGRAD, STADION MARAKANA, UTAKMICA HRVATSKA – SRBIJA

Uvertira utakmice, koja je bila zabranjena za hrvatske navijače, bile su četničke pjesme i srpske zastave s ćirilичnim natpisom "Vukovar".

Kada je započela hrvatska himna, srpski navijači zvižde tako glasno da se ona gotovo i ne čuje, pale hrvatsku zastavu i urlaju "ubij ustaše, je.. ustašu"....

U VIP loži kao uvaženi gost, zajedno sa srpskim političarima, sjedi i hrvatski ministar obrazovanja Željko Jovanović. I umjesto da žurno i žustro prosvjeduje i napusti utakmicu, on se smješka i zabavlja, kao da ga se to baš ni malo ne tiče, kao da nije najviši državni dužnosnik RH, koji bi trebao braniti svoju zemlju i nacionalni ponos hrvatskog naroda!?

Ni naknadno, nitko iz hrvatske Vlade nije reagirao na izljev srpske mržnje prema Hrvatima. Ne reagiraju ni mnogobrojne udruge za ljudska prava. Baš nikoga to nije smetalo.

Slučaj 2.: 19.11.2013. godine

ZAGREB, STADION MAKSIMIR, UTAKMICA HRVATSKA - ISLAND

Tokom utakmice nema nereda niti neprimjernog skandiranja hrvatskih navijača. Oduševljen pobjedom Josip Šimunović, odrastao u Australiji i u ljubavi prema Hrvatskoj, iz domoljubnog zanoša uzima mikrofon i uzvikuje "za dom", a hrvatski navijači oduševljeno prihvataju i nadovezuju "spremni".

I to je bilo dovoljno da se od bezazlenog izljeva domovinske ljubavi napravi internacionalni skandal.

Udruge koje su prešutjele uzvike

SKANDALOZNO

HRVATSKOJ JAVNOSTI NEPOZNATO

U našoj vlastitoj državi i na vlastitom stadionu delegat FIFA-e zabranio je organizatoru unošenje transparenta "Vukovar '91" na utakmicu i održavanje minute šutnje za sve žrtve Vukovara.

HRT je to znao i također prešutio.

mržnje srpskih navijača, sada se odjednom osjećaju pozvane obrušiti se na Josipa Šimunovića. Optužili su ga za "rušenje ustavnog poretka i veličanje totalitarnih sistema", te zatražile najoštrije kazne za njega - od zabrane nastupa na utakmicama do zatvora.

Iako je policija izjavila da nema kaznenog djela, a Joe Šimunić odlučno se ogradio od svake pomisli i namjere koja uključuje bilo kakvu mržnju, nasilje, razizam i slične zle pojave.

ZAKLJUČAK:

Ljudska prava u Hrvatskoj nisu za sve jednaka, nego se primjenjuju selektivno. Skandalozni šovinistički ispadi prema hrvatskom narodu ne predstavljaju problem niti najvišim predstavnicima hrvatske države, niti policiji, pa ni zaštitnicima ljudskih prava.

Problem nastaje onda kada Hrvatska pobijedi. Tada započinje vrijeđanje, ponižavanje i progon. ■

NESPOSOBNI POLITIČARI, LUĐACI ILI HRVATSKI NEPRIJATELJI?

TKO VLADA HRVATSKOM (3)

MEDIJSKA KAMPANJA PROTIV REFERENDUMA - U GOEBBELSOVU STILU

Piše: Dunja Gaupp

U Hrvatskoj su na državnoj razini do danas raspisana i održana samo dva referenduma: 1991. za samostalnost Hrvatske i 2012. za pristupanje Europskoj uniji.

U drugoj polovici 2013. g. organizirano je prikupljanje potpisa za prva dva građanska referenduma: *Referendum o ustavnoj definiciji braka* u organizaciji građanske udruge "U ime obitelji" i *Referendum o dvojezičnosti* u organizaciji "Stožera za obranu Vukovara".

Za provođenje referenduma u Hrvatskoj potrebno je prikupiti 10 % biračkih glasova, t.j. 450'000. u roku od 15 dana. Za usporedbu: u domovini direktne demokracije – Švicarskoj – za referendum je potrebno prikupiti 50'000 potpisa u roku od 100 dana!

Prikupljanje potpisa bilo je odlično organizirano i uz pomoć dobrovoljaca uspješno obavljeno. Ali ono što su volonteri doživljavali od protivnika inicijative, nešto je neviđeno, nevjerojatno i sramotno za cijelu državu. Protivnici su divljački napadali mjesta prikupljanja potpisa, rušili stolove, trgli liste s potpisima, prijetili i vrijeđali.

Svi masovni mediji, od tiskovina do televizije, uključili su se u protureferendumsku kampanju. Premijer i svi njegovi ministri, predsjednik Sabora i predsjednik države javno su obznanili da će glasovati "protiv", čime su zlorabili svoju političku moć i pravila t.j. *Kodeks dobre referendumske prakse Vijeća EU*. Ta medijska manipulacija naroda bila je u pravom smislu riječi "pranje mozga" uz dodatno vrijeđanje neistomišljenika, koji su titulirani pridjevima "nazadnjaci, konzervativci, primitivci, glupani, teroristi, fašisti".

Teroristi, fašisti? NE, to ne može biti! Zašto? Pa zato što medijima vladaju i uz njihovu pomoć narod manipuliraju - ONI, protivnici inicijative. A prvi koji je do perfekcije usavršio medijsku manipulaciju bio je Joseph Goebbels, ministar narodnog prosvjedenja i propagande u nacističkoj Njemačkoj. Mnogi se i danas pitaju kako mu je uspjelo uvjeriti narod da, podržavajući naciste, služe općem dobru.

Evo kako (da nabrojim samo važnije metode): prvo preoblikovanjem povijesti, izvrtnjem istine, stalnim ponavljanjem laži, napadom na vjerodostojnost osobe i njenim omaložavanjem, širenjem panike i zbunjenosti, terorom i zastrašivanjem.... Svim tim metodama služili su se i hrvatski mediji i vladajuća klika! Na kojoj su strani onda bili fašisti i teroristi?

Navedenim metodama ciljano se i perfidno provodi 'pranje mozga'. Čovjek ne dobiva sve relevantne informacije, stoga ne može kritički razmišljati i odvagati pro i kontra argumente. Priklanja se propagiranom mišljenju i usvaja iste stavove. Naravno da ne uviđa kako je podlegao manipulaciji, nego se i dalje smatra racionalnim i nepristranim. Drugim riječima, čovjek ispranog mozga toga nije svjestan, nego se smatra naprednim i modernim.

Referendum o ustavnoj definiciji braka morao je biti proveden, jer je prikupljeno gotovo 750'000 potpisa.

1. prosinac ostati će zapamćen po mnogo čemu. Narod je velikom većinom (65,87 %) glasovao ZA to da u Ustav uđe odredba po kojoj je brak zajednica muškarca i žene. I time je sve rečeno i trebalo je biti završeno!

Ali ne, niti govora. Hajka na "nazadne, primitivne i glupe" Hrvate nastavlja se. I to sa samoga vrha države od kuda narodu od bijesa zajapureni vlastodršci poručuju: "... više vam ne ćemo dozvoliti nikakav referendum!"

Jeste li pri sebi, gospodo? Ili je i vama netko isprao mozak? Je li vam jasno kakvu sliku o sebi šalje u svijet? Vrijeme diktature i vladavine pendreka je prošlo svršeno vrijeme.

Ne želite provesti *Referendum o dvojezičnosti*? Ustav RH jamči građanima neposrednu demokraciju i izražavanje putem referenduma. Pokušaj oduzimanja toga prava, bio bi izravni udar na ustavni poredak RH. Nitko, pa ni vi, ne može poništiti to pravo bez opasnosti za opstanak mira i reda u Hrvatskoj.

Prevršili ste svaku mjeru i u napadaju bijesa potpuno se raskrinkali. Vi biste htjeli imati Hrvatsku, ali bez Hrvata, a to ne će ići. Ako već ne možete zatajiti mržnju prema hrvatskom narodu, pokušajte barem biti pristojni i na visini političke funkcije – dok vas narod ne smije-

ni. Prvi korak u tome pravcu je već napravljen!

Vijest o pobjedi razuma u Hrvatskoj pojavila se na svim naslovnica najvažnijih svjetskih novina. Ne vašom zaslugom, nego zaslugom hrvatskog naroda, Hrvatska je postala moralni uzor. Pobjedom agresora početkom devedesetih izborili smo slobodu i nezavisnost, pobjedom na referendumu izborili smo se za pravo na naš način života u bračnoj zajednici, s ocem i majkom, bakom i djedom, u obitelji kao temelju svake uspješne zajednice. To je put kojim će Hrvati, kao Božji narod, i u budućnosti kročiti. ■

NIJE LI PREVRŠENA MJERA TOLERANCIJE U VUKOVARU?

Piše:

Zlatko Špehar, gvardijan vukovarski - bivši

Uvidom u novinske napise, u kojima se na različite načine podsjeća, piše, obavještava i istina zbori o nasilju nad hrvatskim gradom Vukovarom - tj. nad Hrvatima Vukovara i nad žrtvom tisuća Vukovara koji su imovinu svoga života založili za slobodu Hrvatske, svoga Grada, svojih obitelji i svoju osobnu protiv srpske agresije i terora upriličenog domaćim Srbima i Srbijancima uvezenim s Istoka u jesenskim mjesecima - rujnu-listopadu i studenom 1991. godine, zgrozila me vijest o pozivu predstavnika srpske vlade u Vukovar kojom lokalni gradonačelnik - iz redova protuhrvatskog orijentiranog SDP-a, želi podržati nasilnički čin vladajuće "elite" u Republici Hrvatskoj na postavljanju dvojezičnih ploča po institucijama i državnim i gradskim u hrvatskom gradu Vukovaru.

Svi pokušaji opravdavanja ćirilice pisma i srpskog jezika na tim pločama, opravdavanje civilizacijskim nazivljem istih, demokratskom orijentiranosti vladajuće stranke i njezinih satelita, ne mogu se uzeti za ozbiljno promišljanje iz temeljenog razloga, jer:

- tim pismom je ispisan srpski zahtjev u slovu "memoranduma" po kojemu se trebala dogoditi "velika Srbija" na prostoru Hrvatske i na čišćenju toga prostora od Hrvata

- tim pismom su se osobito služili beogradski mediji kojima se pripremao ratni ambijent stvaran na području Hrvatske i drugim prostorima bivše države Jugoslavije

- to pismo je u slučaju agresije na Hrvatsku, bilo dijelom velikosrpske ratne strategije i nije služilo u svrhu razvoja ljudi, nego isključivo za ostvarivanje agresivnih i ratnih ekspanzionističkih ciljeva na štetu Hrvatske države i Naroda

- tim pismom su ispisivani posrbljeni nazivi okupiranih hrvatskih mjesta i pokrajina

- tim pismom su pisane presude ne-

vinim braniteljima, civilima - ženama, djeci, starcima i staricama u Vukovaru, po srpskim koncentracijskim logorima na okupiranom području Hrvatske i u Srbiji

- tim pismom su po Vukovaru ispisivana imena četnika - ubojica, terorista svake vrste srpske soldateske na spomenicima "herojima za otadžbinu Srbiju"

- tim pismom su pisane ulice po Vukovaru nakon razaranja Grada i protjerivanje svih Hrvata i Nesrba - nakon programiranog genocida nad Hrvatima i Nesrbima

- tim pismom su ispisivani članci laži u srpskim okupacijskim novinama po Vukovaru

- tim pismom se i danas ispisuju provokacijske izjave srpskih šovinista po Vukovaru i dijelovima Hrvatske u kojima tzv. "abolirani" žive

- to pismo, koje je postalo privatnim vlasništvom srbijanske političke elite, u Vukovaru nije korišteno kao "kulturno civilizacijsko dobro" već kao nastavak memorandumskih planova iste elite s utjecajem iz Srbije i domaćih tzv. aboliranih Srba

- Jednako tako, nakon tzv. "mirne reintegracije" nema niti jedne indicije da bi se u budućnosti ćirilica koristila u te svrhe, čemu je dokaz obrazovni sustav u kojemu se srpski podmladak uči krivotvorenoj povijesti, točnije da je u Hrvatskoj bio građanski, a ne velikosrpski osvajački rat, iako je to suprotno objektivnoj istini objavljenoj u nizu domaćih i međunarodnih publikacija, pa i pravomoćnih presuda haškog tribunala

- tim jezikom je presuđivano zarobljenima hrvatskim Braniteljima, pobijenima na Ovčari, pobijenima i zatrapanima u stotinama masovnih grobnica - šestomjesečnoj bebi na Groblju hrvatskih branitelja, dječaku na Ovčari

- tim jezikom su prisiljavane vukovarske žene i djevojke na silovanje

- tim jezikom je proglašen pad Vukovarske ratne bolnice: "*zadnjeg ustaškog bastiona*"

- tim jezikom se i danas laže i pljuje po navedenoj hrvatskoj žrtvi - Vukovaru

- tim jezikom i pismom se i danas govori, laže i piše protiv Hrvatskog naroda

- tim jezikom su predstavnice vlade RS govorile o zauzimanju četničkog vodove, sadašnjeg predsjednika njihove vlade, za vlastite četničke podanike, rušitelje, silovatelje, ubojice i mrzitelje Hrvatske koji slobodno šeću Vukovarom, sjede u Hrvatskom Saboru, provociraju i šire protuhrvatsku propagandu po novinama koje financiraju hrvatski porezni obveznici - a pozvao ih je sadašnji gradonačelnik Vukovara

- **TO PISMO I JEZIK SU ZNAK OKUPACIJE - ŠIRENJA VELIKE SRBIJE U HRVATSKOJ U MIRNODOPSKOM VREMENU**

- Tom pismu nema mjesta u službenoj Hrvatskoj.

A žrtve tako "srbizirane ćirilice" su i oni Srbi koji su tim pismom dodatno "opijani" tj. "lingvistički drogirani" kako bi uspješnije izvršili različite oblike ratnih zločina i zločina genocida. Bilo da su oni živi ili mrtvi. Neka bilo tko da povijesni podatak je li ikada u Vukovaru bilo dvojezičnosti ove vrste. Nema ga. Od 6 stoljeća, od kada su se Hrvati doselili na Dunav, pa do današnjih dana toga nije bilo.

Manjini nigdje nije uskraćeno govoriti jezikom i služiti se pismom kojim se oni identificiraju unutar iste manjinske zajednice, učiti ga u školi kao izvanredni predmet materinskog jezika, kao što je to praksa svih demokratskih zemalja Europe u kojoj je R. Hrvatska ravnopravna članica. Osim toga, valja razmisliti da se propisi promjene i da postotak stanovništva drugih nacionalnih zajednica u cijeloj Hrvatskoj ne bude 33 %, nego 51 %, tj. da se usklade po pitanju manjina s normama Europske zajednice u kojoj je Hrvatska punopravna članica.

To ima dubokog smisla i s jednostavnijim funkcioniranjem državne uprave. Ostvarivanje ljudskih prava i vjerskih sloboda nužno je osigurati drugim mjerama, a ne samo i isključivo dvojezičnošću na institucijama. Ako je nekomе "Država Hrvatska Majka", onda će je voljeti, graditi i braniti. Ako li je smatra maćehom, onda imamo stanje u koje su i Hrvate i Manjine u Hrvatskoj dovele tzv. "političke elite". ►

Crkva Sv. Filipa i Jakova nakon što su Srbi "oslobodili" Vukovar, a onda na unutarjerm zidu crkve ćirilicom napisali "**Bog prašta, Srbi ne**"

Dokle god Srbi u Hrvatskoj u vrijeme suše mole da kiša padne u Srbiji... znak je da Republiku Hrvatsku ne uzimaju ozbiljno za svoju državu, a kamo li za Domovinu!

Pokušavam se preseliti mislima u najdemokratskije državno uređenje na svijetu, u SAD, koje ima najduži demokratski ustroj i zamisliti si u toj "zemlji neograničenih mogućnosti", da se u New Yorku, na mjestu "Blizanaca", porušenih 11. rujna 2001. od strane AL-KAIDE, postavle dvojezične ploče - na engleskom i arapskom jeziku i pismu - što se dogodilo toga dana i da se podigne i spomenik "nedužnim" alkaidinim sljedbenicima poginulim u tom strašnom terorističkom nasilju nad cijelim američkim ustrojem, narodom.

U samoj takvoj pomisli mi se zaledio pokušaj: zar se može žrtvu tog terora još jednom žrtvovati radi nekih nebuloznih i na lažima i manjinskom nasilju utemeljenih suživota? Naša nam katolička vjera govori i potiče nas na evanđeoski pristup: "Tko te udari po jednom obrazu, pruži mu i drugi" (Lk 6,29). Svjestan svoje vjerničke pripadnosti Raspetom Kristu, Vukovar je svoje trpljenje složio u opraštanju i neosvećivanju. Uskladio je svoj povratak u razrušeni Grad i susrete sa Srbima - i vukovarskim i uvoznim, koji su se naselili po hrvatskoj imovini u Gradu, sa svojom vjerom. Pružio je Obraz-Ruku koja je kazivala opraštanje, a koja nije bila prihvaćena s te srpske strane: usprkos svemu, u Vukovaru se nije dogodilo nijedno osvetničko ubojstvo! Hrvati se nisu osvećivali za zločine počinjene nad njihovom djecom, roditeljima, prijateljima, djedovima, bakama ..

U tzv. "mirnoj reintegraciji", mirni su bili samo Hrvati: hrvatska povratnička djeca su u prvim danima povratka po školama bila prisiljavana na klečanje i dizanje tri prsta. Srbi svojoj djeci nisu dali ići s drugom djecom u školu, dječji vrtić - tražili su getoizaciju. Palile su se hrvatske zastave, kamenovan je "Vlak Mira", ispisivale ćirilicom parole kojima se prijetilo smrću i samom gvardijanu

vukovarskom, škrabalo po zidu crkve sv. Filipa i Jakova ćirilicom: "Bog prašta Srbi ne", "Srbija do Tokija..", "Ovo je velika Srbija"..

Međunarodni predstavnici su se javno stavljali na srpsku stranu: "Nismo mi ovdje radi Hrvata povratnika; mi smo ovdje da branimo Srbe od Hrvata.." Koliko udaraca još može podnijeti Hrvat u Vukovaru? Tko će ga uzeti u obranu? Na svaki zahtjev o zaštiti Hrvata u Vukovaru - hrvatske vlasti su šutjele.. Ranjenom Isusu je poslile smrti na križu ostala samo snaga USKRSA.

Zato Vukovar ne smije danas šutjeti. Hrvatski narod ne smije šutjeti. Časni branitelji ne smiju dozvoliti još jedno omalovažavanje od onih kojima su osigurali mirni i slobodni život. Ne smije se izgubiti samosvijest i popustiti odugovlačenju i prividnoj nezainteresiranosti vladajućih, a niti bujicama obećanja i riječi kojima se, tobože, brani ustavnost. Za takvu "ustavnost" se nije borila hrvatska obrana 1991. godine.

Ustavu, koji se mijenja "kako se kojoj babi" ili sdp-ovcu hoće, postavlja se upitnim njegova ozbiljnost u zaštiti hrvatskog naroda i hrvatske države, mirnog života i socijalne pravde i hrvatskog i manjinskih naroda u Hrvatskoj. Država u kojoj manjina ima više ovlasti nego li vlastiti narod - nije država. To je podanička tvorevina koja srlja u nekakve "regijske integracije" koje su hrvatski narod već koštale stotine tisuća pobijenih, prognanih i obespravljenih, da bi u zadnjem pokušaju ostvarenja velikosrpske misli spravile Vukovar i zamele trag stotinama "nestalih" Vukovaraca.

Ako su neke "elite" donosile ovakve zakone u kojima se u samom početku mogle iščitati namjere nemirnog života i terora manjine nad većinskim hrvatskim narodom, u IME ISTINE, MIRNOG ŽIVOTA SVIH GRAĐANA REPUBLIKE HRVATSKE, neka se ti zakoni usklade sa zapadnoeuropskim civilizacijskim mjerilima kojima je u temeljima hrvatski narod sa svojom kršćansko-katoličko-socijalno-demokratskom uljudbenom orijentacijom.

Devet godina smo se zajedno zauzimali za mirni Vukovar. Nudili smo suradnju. Na kulturnim razinama smo pokušavali vratiti ukradeno povjerenje. Htjeli smo vratiti Gradu dušu, samosvijest i miran život. Tražili smo primjenu zapadno-europskih civilizacijskih zasluga na području škola, društvenog života, sporta, religije. Vjerovali smo nadi koja nam nije nikada okretala leđa. Nije bilo sve kako smo zamišljali: ipak, živjeli smo mirno i s pozdravom na usnama. Kroz katolički Caritas u Vukovaru smo nesebično brinuli o svim potrebnima - hranom i odjećom, bez razlike. Nikome nismo brojali "krvna zrnca".

U svakom potrebnom smo slijedili evanđeoski poziv o bližnjemu. Sve dok se "visoka politika" nije umiješala i nasiljem počela rušiti sve što je mukotrpno mirom izgrađeno. Tolerancija mukom građana postala je, čini mi se, nekim političkim "objektima" opasnom. Da politički "subjekti" nisu postali "objektima" uvoznog velikosrpskog izivljavanja i nad njima samima i nad Hrvatima, Vukovar bi se već bio digao iz pepela i bio bi mjestom sretnog povratka kući svojoj.

Dok se to ne dogodi, logika mi nalaže pitanje: Zar se hoće srpskim jezikom i ćirilicom postaviti nadgrobni spomenik NESTALIMA u Vukovaru?, i na taj način "civilizacije" ukloniti svaku želju za Istinom? Radi istine, pravde mira i mirnog i ljudskog života svih ljudi dobre volje nam zdrava demokratska pamet kaže: NE ĆIRILICI I SRPSKIM NATPISIMA u Hrvatskoj - NE U VUKOVARU. ■

SRAMOTNI SCENARIJ U VUKOVARU

KOMU VLADA, ZAPRAVO, SLUŽI?

Piše: Ivan Miklenić, Glas Koncila

U Vukovaru je za dobro i Hrvata i Srba pobijedila razboritost i, može se reći, i politička mudrost što je nakon ružnih slika razbijanja dvopismenih ploča na nekim državnim institucijama nezadovoljstvo postupanjem vlasti nastavljeno civiliziranim, demokratskim i mirnim

prosvjedima. Iz Hrvatske, iz koje je u javnosti međunarodne zajednice inače iznimno malo vijesti i izvješća, još je jednom odaslana ružna slika s još ružnijom porukom: da Hrvati ugrožavaju Srbe, da ne žele poštivati prava Srba kao nacionalne manjine u Hrvatskoj.

Štoviše i sama je Vlada u službenom priopćenju 2. rujna događanje u Vukovaru nazvala "šovinističkim nasiljem" i tako, provjerenim tradicionalnim partijskim jezikom, optužila hrvatske prosvjednike da su protiv Srba, odnosno protiv srpske nacionalne manjine. No, već samo malo pornija analiza svih tih događanja otkriva da je riječ o

više negoli sramotnom scenariju same Vlade.

Odnos većinskoga hrvatskog i manjinskoga srpskoga stanovništva u Hrvatskoj, osobito s obzirom na zastrašujuća događanja za vrijeme velikosrpske agresije, u svakodnevnom životu objektivno je iznad svakoga očekivanja. Ne postoji u Hrvatskoj politička stranka niti ikakva organizirana grupacija koja bi krivnju i odgovornost za sve strahote koje su se u Hrvatskoj događale od 1991. do 1995. pripisivala kolektivu srpske nacionalne manjine ili srpskoga naroda kao takvoga. ►

NEISTINITA I NEPRAVEDNA PORUKA

Čak i pojedinci, koji su osobno doživjeli strahote od pojedinih pripadnika srpskoga naroda, ne poistovjećuju te zločince s cijelim srpskim narodom niti sa srpskom nacionalnom manjinom, već dobro znaju da i u srpskom narodu, kao i u hrvatskom i svakom drugom, ima ljudi koji se mogu po svom ponašanju vrednovati od svetaca do kriminalaca i zločinaca. Stoga je u svjetsku javnost odašiljati poruku da Hrvati ugrožavaju ili mrze Srbe ne samo netočno, neistinito nego i nepravedno. Vlada je svojim priopćenjem od 2. rujna to ipak učinila pa se nameće ozbiljno pitanje: Zašto?

Odnos Hrvata i Srba u Hrvatskoj svakako opterećuju nekažnjeni zločini, odsutnost političke volje da se stvore temelji za ostvarivanje što je moguće većeg stupnja pravde i što potpunijeg pomirenja koje počiva na pravdi. Upravo u Vukovaru, koji je pretrpio najgore zločine, vlasti su propustile učiniti potrebno da se jednoznačno osudi i kazni svatko onaj tko je počinio zlo, kao da žele da bolne vukovarske rane ostanu, da ne zacjeljuju.

Ne može se drugačije protumačiti nego da je baš politika bivših i sadašnje vlade tumačila zakon o amnestiji tako da se ne procesuiraju ni ratni zločini, premda zakon o amnestiji to ne priječi. Grad u kojem se uče u školama dvije različite recentne povijesti i u kojem je nezaposlenost visoko iznad hrvatskoga

državnog prosjeka zaslužuje neizmjereno više negoli su mu pružile sve dosadašnje vlade.

Umjesto rješavanja egzistencijalnih problema Vukovaraca, bez obzira na njihovu nacionalnost, sadašnja je Vlada na prvi dan nove školske godine kuka-vički za jutarnjeg sumraka pribjegla otvorenoj provokaciji. Oni koji su odlučivali o postavljanju dvopisмениh ploča na državnim institucijama 2. rujna u Vukovaru točno su znali što će time izazvati pa je očito da je stvarno riječ o Vladinu sramotnom scenariju. I nečuvena optužba za "šovinističko nasilje" dio je toga scenarija kojemu je jedan od ciljeva političko podizanje međunacionalnih tenzija.

MANIPULACIJA

Upravo kvalificiranje skidanja i razbijanja dvopisмениh ploča u Vukovaru "šovinističkim nasiljem", Vlada je odium koji je izazvala preusmjerila od sebe na srpsku nacionalnu manjinu u Hrvatskoj, odnosno na tobože netolerantne Hrvate. Upravo je nečuvena manipulacija Vlade i njezinih medijskih poslenika što se legalno i legitimno neslaganje s odlukom i postupkom Vlade umjetno pretvara u neslaganje ili čak tobožnju mržnju prema Srbima u Hrvatskoj.

Takvim svojim postupanjem Vlada je manipulirala i srpskom nacionalnom manjinom i *Stožerom za obranu hrvatskoga Vukovara*, odnosno dijelom hrvatskih branitelja. U tom kontekstu neizbježno je pitanje nisu li baš Vlada odnosno njezini stratezi ili gospodari insceni-

rali incidente u Dubrovniku i Splitu? Može li se nazrijeti kraj spremnosti na podlosti Vlade koja svojim potezima manipulira i Srbima i Hrvatima, priželjkujući njihovo sukobljavanje? Ta ozbiljna pitanja izazivaju i ono još važnije: Što zapravo Vlada hoće, komu zapravo služi?

Ako je Vlada u Hrvatskoj i uspjela privremeno svojim smišljenim sramotnim scenarijem za Vukovar odvratiti pozornost i od svoje nesposobnosti za rješavanje gospodarske krize i od svoga evidentnog promašaja nazvanog "lex Perković", Europska Unija odnosno Europska komisija ni trenutka nije odustala od svoga zahtjeva, štoviše još je svoj zahtjev javno precizirala. Što vrijeme više odmiče, to je sve jasnije, i u medijima sve prisutnije, da baš Vlada provodila.

Tužno je stoga čitati komentar u Jutarnjem listu od subote 7. rujna naslovljen "Industrija mržnje u Vukovaru" u kojem se sva krivnja od stvarno odgovorne sadašnje Vlade svaljuje na druge, pa čak i na "određeni broj katoličkih svećenika". Činjenice su neumoljive, pa i takvi pokušaji falsificiranja stvarnosti i skrivanja iza tobožnjega dosljednog provođenja zakona (u okolnostima kad se gotovo rijetko koji zakon striktno provodi) sve manje prolaze. Vlada i njezini propagandisti pozvani su razvijati scenarije stvarnoga poboljšanja uvjeta života svih građana i Vukovara i Hrvatske, a ne sramotne scenarije ikojeg, a osobito ne međunacionalnog razdora. ■

VUKOVARSKE JEZIČNE NAKARADE JEZIČNI PROBLEMI

Piše: Milan Nosić, www.hkv.hr

Da bi bilo jasnije o čem se ovdje radi, valja pojasniti riječ nakarada, jer taj turcizam mnogima nije poznat. Riječ *nakarada* ima više značenja i sva su vezana uz ono što je ružno, grdno, nagrdeno, rugobno, izopačeno, loše...

Pa što je to u Vukovaru grdno? A što drugo nego jezik na nedavno postavljenim dvojezičnim pločama.

Na internetu je dostupna samo dvojezična ploča na policijskoj postaji u Vukovaru, pa o jeziku na njoj prozborimo koju.

Ploča je podijeljena u dva dijela: prva polovina sadrži latinički, a druga čirilički tekst. U prvom redu je službeni naziv države, a u drugom naziv ministarstva.

E, tu je već problem. Službeni nazivi se ne mogu mijenjati. U Republici Hrvatskoj postoji Ministarstvo unutarnjih poslova, a u Republici Srbiji Ministarstvo

unutrašnjih poslova. Nedopustivo je na jednoj ploči u Hrvatskoj njeno Ministarstvo unutarnjih poslova preimenovati u Ministarstvo *unutrašnjih* poslova, jer takvo ne postoji u Hrvatskoj nego u Srbiji.

U trećem redu također postoje jezični problemi. Imena županija su također službeni nazivi i ne može se Vukovarsko-srijemska županija zamijeniti nazivom Vukovarsko-sremska županija, jer županija s ovim drugim imenom ne postoji. I u hrvatskom dijelu u trećem redu postoje problemi. Trebalo je pisati: Policijska uprava Vukovarsko-srijemske županije ili još bolje Vukovarsko-srijemska policijska uprava, a ne kako na ploči pi-

še: *Policijska uprava Vukovarsko-srijemska*. Što tu ne valja?

Pa ne može u imenu biti stilski marikiran poredak riječi. Dakle, trebalo je pisati: Vukovarsko-srijemska policijska uprava, a ne *Policijska uprava Vukovarsko-srijemska*. Inače, hrvatske županije su trebale dobiti imena po gradovima u kojima je sjedište župana, dakle Vukovarska županija, a ne *Vukovarsko-srijemska* županija.

I u četvrtom redu postoje jezični problemi. U hrvatskom jeziku postoje riječi postaja i stanica. Kad se radi o policiji, uobičajen je dvočlani termin policijska postaja, koji je štoviše i služben pa ga kao takva nije trebalo ni prevoditi, jer u Hrvatskoj ne postoje *policijske stanice* nego policijske postaje. I u hrvatskom dijelu u četvrtom redu postoje problemi. Trebalo je pisati: Vukovarska policijska postaja, a ne *Policijska postaja Vukovar* jer je ta postaja u Vukovaru na koji se odnosi pa je to trebalo izraziti odnosnim pridjevom. ■

NAŠA DOMOVINA NE SJAJI TKO SE TREBA POGLEDATI U OGLEDALO?

Piše: Dunja Gaupp, Izvor: www.hkv-kkv.ch

"U kući mora započeti, što u domovini treba sjajiti" - Jeremias Gotthelf, švicarski svećenik i književnik (1797.-1854.)

Tim jednostavnim riječima opisana je osnovna ideja liberalnog švicarskog društva, koje obuhvaća dva područja, Gotthelf ih naziva "kuća" i "domovina". Kuća simbolizira privatno područje građana i obitelji. Domovina simbolizira državu. Ta dva područja moraju stajati u ravnoteži, da bi svima bilo dobro.

Država može funkcionirati samo zahvaljujući velikom trudu građana i posebno obitelji. U obitelji se dobiva ono što karakterizira svako kulturno i napredno društvo: pravila ponašanja, pristojnost, radinost, osjećaj odgovornosti, njegovanje tradicije, itd. Dužnost države je brinuti za sigurnost i slobodu građana i obitelji. Samo tako se ostvaruje ravnoteža između građana i države, ili prema Gotthelfu kuće i domovine.

U Hrvatskoj je ta ravnoteža poremećena, bolje reći - nema je. Najbolje je to došlo do izražaja u Vukovaru, gdje je 100'000 Hrvata jasno pokazalo svoje nezadovoljstvo načinom upravljanja državom. Državu trebamo, to je jasno. Ali, državom trebaju upravljati oni koji su u "kući" stekli osobine potrebne da bi "domovina" sjajila. Naša domovina ne sjaji!

Državu dakle trebamo, ali prije svega trebamo državljane, narod, koji sam može odlučivati o sebi i svom životu. Biti državljanin, građanin, znači više od posjedovanja putovnice, više od plaćanja poreza. Biti državljanin, znači biti neovisan. Danas su Hrvati u Vukovaru pokazali zrelost, premda nisu baš neovisni, jer su svakim danom siromašniji. Stoga, svaka im čast na hrabrosti!

Samoodređenje građana leži na tri stupa. Privatnom vlasništvu, privatnosti i obitelji. Zato ne čudi da su se izvjesni krugovi obušili upravno na ta tri elementa slobodnog društva.

Privatno vlasništvo

Onaj koji nema privatnog vlasništva ili ga ima malo, taj je ovisan o drugima. A tko je ovisan o drugom, taj si ne može dozvoliti vlastito mišljenje. Takav čovjek nikada neće biti slobodan građanin. Otvoreni napad na privatno vlasništvo si ni jedna zapadna demokracija ne smije dozvoliti, zato to čini skriveno, primjerice porezima na nasljedstvo. U Hrvatskoj se to radi neskriveno, privatno vlasništvo je 'crvena krpa' za vladajuće (ali ne kad se radi o njima samima), zato Linić gleda kako hrvatskom čovjeku iscediti i zadnju kunu.

Privatnost

Upravo na odnosu prema privatnosti razlikuju se demokratske države, od totalitarnih. U demokratskim državama, "prozirna" je država (nema tajni), u totalitarnim državama "proziran" je građanin. Država ga, ako hoće, može stalno kontrolirati. Za privatnost su vremena u Hrvatskoj sve teža. Ako hrvatski iseljenik u posjeti Zagrebu mora računati s uhićenjem ukoliko ne prepozna ministra Ostojića, onda imamo goru autokratsku i totalitarnu državu nego u vrijeme Tita.

Obitelj

Treći, ali najvažniji stup, je obitelj. Obitelj je najmanja jedinica društva. U obitelji ljudi organiziraju svoj život slobodno i samostalno. Mladi ljudi se u obitelji pripremaju za život, roditelji im primjerom ukazuju na vrijednote i tradiciju, koje se tako prenose s generacije na generaciju. Roditeljima zahvaljujemo što mladi ljudi rastu u odgovorne ljude. Ako jačamo obitelj, jačamo građanina i time državno-političku ravnotežu u zemlji. U Hrvatskoj je i obitelj postala 'crvena krpa', pa 750'000 potpisa za obranu obitelji, vladajućima predstavlja problem umjesto signal da moraju promijeniti smjer.

Dakle, ako građani izgube pravo na samoopredjeljenje, država nije u ravnoteži, prijati joj urušavanje. Da se to ne

dogodi država mora izvršavati svoje primarne obaveze. Naša se država brine o puno toga (pa i onoga o čemu ne bi trebala), ali zapušta svoju primarnu obavezu zbog koje je nastala, a to su sigurnost i neovisnost njenih građana.

Sigurnost

Prva obaveza države je osiguranje sigurnosti, od vanjskih i unutarnjih opasnosti. Sigurnost je temelj za bogatstvo i kvalitetu života, a u Hrvatskoj je danas upitna. Ne ću govoriti o smanjenju oružanih snaga (to je tema za sebe), nego o činjenici da se u odorama hrvatskih policajaca nalaze srpski agresori i to u Vukovaru (ali i drugdje)! Kako je moguće da jedan takav čovjek zgrabi Hrvata za vrat i tresne ga o zid tako da mu pukne glava i ništa se ne dogodi? Kako je moguće da se srbočetnici, silovatelji hrvatskih žena, slobodno šetaju Vukovarem i smiju im se u lice?

Uvođenje ćirilice u Vukovar je nasilje nad većinskim narodom kojemu još uvijek krvare rane nastale pod ćirilicom zastavom! A to nasilje provodi država koja bi ih trebala braniti i čuvati! I još se čude da im narod okreće leđa.

Neovisnost

U godinama pred nama neovisnost će nam biti sve manja. Razloga ima više. Jedan od važnijih je prekomjerno zaduženje države. Štednja je postala izgovor za sve nedaće koje su pale po narodu, ali ne šteti se tamo gdje bi trebalo. Državni aparat raste, provodi se čistka u državnim institucijama, no radna mjesta nisu dokinuta, na njih su postavljeni partijski podobnici.

Ne šteti se na kupnji skupih automobila, laptopa i mobitela, novac se šakom i kapom dijeli "manjinama" posebno "srpskoj manjini" i "građanskim" udrugama. Naravno, samo onim podobnima. Onima koja pišu papi Franji zbog njihovih, navodno, ugroženih ljudskih prava!

Novca nema za obitelji branitelja, invalida, za školovanje njihove djece. Nema ih za snimanje filmova o Domovinskom ratu i obrani, veličanstvenoj obrani, o kojoj bi Amerikanci, da se o njima radi, napravili cijelu seriju filmova.

Novca nema čak ni za hrvatsko-ruski rječnik. Niti za tiskanje, jer gospodin Bagdasarov za svoj rad nije tražio ni kune. Da je kojim slučajem napisao srpsko-hrvatski rječnik, taj bi bio tiskan iz državnog proračuna, a autor bi dobio ne samo honorar, nego i odlikovanje predsjednika države.

Na vrhu države nema sjaja

Državno vodstvo trebalo bi biti uzor, poput roditelja u obitelji, u kojeg se ima povjerenja, za kojega se zna da nam želi i čini dobro. Kada to nije tako, raste nezadovoljstvo, narod šuti i trpi do ►

izvjesnih granica, no pitanje je vremena kada će se čaša prelići. Upravo to se dogodilo u Vukovaru.

Hrvatska je u Vukovaru bila jedinstvena, u jednoj koloni - kojoj ste se i vi gospodo predsjednici, ministri i drugi, mogli pridružiti. U bilo kojem njenom dijelu, pa i na njenom kraju. Ne bi vam pala kruna s glave, naprotiv. Bio bi to dokaz za pijetet u vašim srcima. Bio bi to izraz skromnosti i signal o svijesti vlastite krivnje zbog inzistiranja na ćirilicnim natpisima na svetom tlu Vukovara.

Umjesto toga, vi se ponašate kao povrijeđene primadone, krivite oporbu, poričete važnost Stožera, jer tko su oni? Gospodo, Stožer ima podršku ne

samo onih sto tisuća učesnika Kolone sjećanja, nego i većine Hrvata.

Protupitanje, a tko je Zoran Pusić da smije po Zagrebu propagirati dvojezične ploče vežući uz njih bijele ruže po Vukovarskoj aveniji, i to uoči Dana sjećanja na Vukovar? Čiju on ima potporu? Vašu? A tko ste vi? Hrvatska vlada? Ne, to više niste, sada ste samo Vlada u Hrvatskoj, tako dugo dok vas narod ne smijeni.

Vi ništa ne razumijete, ili ne želite razumjeti, čak ni to da ste vi, i jedino vi, krivci za nastalu situaciju. Vi ste je isprovocirali! Razgovori s vama ništa ne donose osim izgubljenog vremena, živaca i strpljenja. Bahati ste i tvrdoglavi,

sprovodite svoje planove koji nemaju podršku u narodu. Vi ste ti koji igraju sami! I stalno si zabijate autogolove!

Kako bi bilo da k srcu uzmete savjet ministra Jovanovića: "...neka stanu pred ogledalo i pljunu u to što vide"?

Zaboravljate ono najvažnije, niste zavijeka!

tko bi gori, eto je doli,

a tko doli, gori ustaje.

Sad vrh sablje kruna visi,

sad vrh krune sablja pada,

sad na carstvo rob se uzvisi,

a tko car bi, rob je sada.

(Ivan Gundulić, "Osman") ■

OBLJETNICA PADA VUKOVARA KAKO SU REAGIRALA TRI PREDSJEDNIKA?

"OVO ZA MENE NIJE UTAKMICA, NEK'
IGRAJU SAMI"

Josipović:

Spriječeni smo organiziranom opstrukcijom. Ova je opstrukcija pokazatelj da onima koji su je organizirali nije stalo ni do Vukovara ni do pijeteta. Pijetet je u našim srcima i on postoji, bez obzira na one koji su danas učinili da se Hrvatska razjedini.

Leko:

Vukovar je simbol pomirenja hrvatskog naroda i hrvatskog društva. To je bio i to će ostati bez obzira na to tko iz dnevnopolitičkih potreba radio podjelu. Žao mi je što ne možemo položiti vijenac i na taj način zahvaliti braniteljima i stradalnicima. Vremena su takva, proći

će i bit će bolje i u Hrvatskoj i u Vukovaru.

Milanović:

Omome se nitko ni može niti se kanoio suprotstavljati. Tko god to želi na ovaj način organizirati, a može okupiti toliki broj ljudi, to može napraviti. Ni prošle godine nisam davao izjave u ko-

loni, mislio sam da neću ni ove, ali mislim da smo dužni objasniti zašto ove godine ne možemo. Jednostavno, na silu ne ide. To nikome nije palo na pamet. A na ovakav se način može svatko organizirati, tko ovo doživljava kao utakmicu. Ovo za mene nije utakmica, nek' igraju sami. ■

U HRVATSKOM VELEPOS- LANSTVU U PARIZU TITOVA SLIKA

Hrvatski veleposlanik u Parizu, Ivo Goldstein, na istaknutom mjestu u sobi za prijam drži uokvirenu sliku Josipa Broza Tita, tako da svi gosti veleposlanstva RH u Francuskoj odmah znaju tko tu vlada!?

Na fotografiji je Broz u vojnoj odori, a na dnu slike je tekst na engleskom i francuskom o njegovoj velikoj ulozi u antifašističkom pokretu.

Uz spornu sliku stoje još dvije. Na jednoj je Goldstein u društvu francuskog predsjednika François Hollande, na drugoj u društvu predsjednika Ive Josipovića.

Goldstein je rekao da se fotografija Tita slučajno našla na tom mjestu i da je ustvari namjenjena jednom poznatom

pariškome kafiću u kojemu je Tito nerijetko boravio.

Ministarstvo vanjskih poslova kaže da svatko može staviti slike koje želi, pa tako i Titovu, i da ne postoji zakon koji bi to zabranio.

Što mislite, bi li isto vrijedilo u sluča-

ju da je netko postavio sliku Ante Pavelića? Zakon koji bi to zabranio, bio bi donešen u žurnom postupku. ■

DOK VUKOVAR IMA VIŠE BIRAČA
NEGO STANOVNIKA

HRVATSKA NIJE DEMOKRATSKA NI PRAVNA DRŽAVA

Piše: Vladimir Dobravec

Posljednji događaji u Vukovaru, opravdanim revoltom branitelja i građana Vukovara zbog postavljanja ćirilčnih ploča na javnim zgradama, potpuno su zanemarili temeljnu činjenicu kako se to moglo dogoditi. Jednostavno rečeno to se dogodilo velikom prijevarom u kojoj su sudjelovali organi hrvatske vlasti, a koju svojim izjavama podržavaju brojni političari na čelu s predsjednikom Republike Ivom Josipovićem. Prijevara u kojoj sudjeluju organi vlasti sastoji se u tome što je odluka temeljena na Ustavnom zakonu o pravima nacionalnih manjina donesena na temelju lažnih podataka. U sadašnjem trenutku malo se tko sjetio ukazati da u Vukovaru prema posljednjem popisu živi 27'683 ljudi, a da je u biračkim spiskovima upisano 32'612 birača. Da konfuzija bude još veća i manipulacija olakšana, prema policijskoj evidenciji u Vukovaru prebiva 42'231 osoba. Već samo ti podatci ukazuju na to da Hrvatska nije država prava i reda.

Očito je da u slučaju Vukovara nisu poštovana ni manje ni više nego tri zakona: *Zakon o prebivalištu*, *Zakon o boravištu* i *Zakon o popisu birača*. Nepoštivanje tih zakona dovelo je do toga da srpska manjina u Vukovaru sačinjava navodno više od 33 % stanovništva, što im po Ustavu daje pravo na dvojezične natpise. U više navrata je upozoravano, iz različitih izvora, kako bi se evidencija stanovništva u Vukovaru trebala dovesti u red, ne samo zbog postotka pripadni-

ka srpske manjine, nego i zbog lokalnih i saborskih izbora. Ta upozorenja vlast je jednostavno ignorirala, pa upravo smiješno zvuči izjava ministra uprave Arsena Bauka da se u Vukovaru samo provodi hrvatski zakon. Opće je poznato da veći broj pripadnika srpske nacionalne manjine prijavljenih u Vukovaru živi u Srbiji, a u Hrvatskoj koristi pogodnosti i sudjeluje na lokalnim i saborskim izborima. Arsen Bauk je uoči posljednjih lokalnih izbora bio i te kako revnostan kad je policija takvu provjeru provela u Vrgorcu, gdje je ustanovljeno da na adresama postoji oko 1000 ljudi koji tu ne stanuju. Kao resorni ministar on je najveći krivac što je do incidenata u Vukovaru uopće došlo, pa bi trebalo tražiti njegovu ostavku, ali to ne može pokrenuti vodeća oporbena stranka HDZ, jer je i sama za vrijeme Sanaderove Vlade sudjelovala u usvajanju zakona koji je srpskoj manjini dao pravo na dvojezične natpise. S druge strane Baukov šef premijer Zoran Milanović, opterećen svojom jugoslavenskom prtljagom, naziva pripadnike srpske manjine jednostavno Srbima, iako to oni nikako ne mogu biti, budući da je Hrvatska nacionalna država hrvatskoga naroda i nacionalnih manjina koje u njoj žive.

Pozivanje na poštivanje zakona u ovom slučaju je najobičnije licemjerje, kojega je demonstrirao i sam predsjednik Republike Ivo Josipović. On je pozvao sve one koji su aktivni u politici, *'da budu odgovorni, da budu na visini poslanja koje imaju kao političari i učine sve da zakon bude poštovan'*. Naravno on pri tome misli na Ustavni zakon o pravima nacionalnih manjina, a ne na tri zakona koje vlasti nisu poštovala. Kad je već riječ o predsjedniku Republike, on je jedan od vodećih političara koji na razne načine ne poštuje zakone, počevši od ustanovljenja njegovog ureda u kojemu mu je jedan od vodećih savjetnika

britanski Srbin dr. Dejan Jović, te do sramotne reakcije na tvrdnju srbijanskog predsjednika Tomislava Nikolića da je Vukovar srpski grad. Umjesto da kategorički odgovorio da je Vukovar hrvatski grad, on ustvrđuje da je to grad u kojemu žive Hrvati i Srbi.

Jednako se može kazati i za priopćenje Vlade kojim se pozivaju sve stranke da se distanciraju od gaženja temeljnih vrijednosti demokracije. Za Vladu *'temeljna vrijednost demokracije'* očito nije poštivanje zakona koji su doveli do apsurdne situacije u Vukovaru s prenapuhanim brojem osoba s prebivalištem u gradu, te većim brojem birača od službenog popisa stanovništva.

Konačno treba analizirati i izjavu saborskog zastupnika i predsjednika Srpskog narodnog vijeća Milorada Pupovca koji svojom politikom, osobito u posljednje vrijeme, podstiče napetost između hrvatskih vlasti i srpske nacionalne manjine. On je i ovaj put demonstrirao dvostruka mjerila. Za njega postoje incidenti samo na hrvatskoj strani, ali ne incidenti koje izazivaju pripadnici srpske manjine osobito u istočnoj Slavoniji. Za njega su događaji u Vukovaru poruke netolerancije. Ali tri prsta koje pripadnici srpske manjine provokativno upotrebljavaju u raznim zgodama ili divljanje i provokacije srpskih navijača na nedavnim košarkaškim utakmicama u Vukovaru, nisu poruke netolerancije. Pupovac je pozvao sve političke stranke u Hrvatskoj na poštivanje zakona o manjinama, a srpska manjina je u Hrvatskoj, zahvaljujući popustljivosti vlasti, zaštićena kao ni jedna druga u Europi, a da se ne govori o hrvatskoj manjini u Srbiji. ■

POVLAŠTENE MIROVINE U HRVATSKOJ

Evo u prilogu dostavljam zanimljive službene podatke o povlaštenim mirovinama. Nikakve sumnje nema komu će Linićeva-Milanovićeva vlada "kresati mirovine". Onima koji su sve učinili/čine protiv Hrvatske i Hrvata povlaštene mirovine se ne će smanjivati, ali smanjivat će se onima koji su sve dali za Hrvatsku (invalidi, branitelji, članovi poginulih branitelja, preživjeli zatvorenici komunističkih stradanja, i sličnima).

Ovo su točni podaci o korisnicima, broju i neto iznosima POVLAŠTENIH mirovina u RH isplaćenih za listopad 2011. godine.

Od 2000. do 2012. ovim korisnicima je isplaćeno neto 3,57 milijardi €.

U listopadu 2011. bilo je 1.038.100 korisnika s prosječnom mirovinom od

Korisnici povlaštenih mirovina	broj	Iznos njihovih mirovina
Partizani iz NOR-a (1941.-1945.)	34.755	1.107.224.628
Jugo-policija, UDBA i pravosuđe	16.314	731.481.252
Pripadnici bivše JNA (agresori na RH)	10.269	364.754.880
Komunistička bivša vlast SRH i Jugosl.	238	7.898.556
Bivši komunistički savezni kadar u Beogradu	70	2.976.672
Neto isplate za navedene korisnike iznosi (300 mil €) ili KN/godišnje		2.214.335.988

2'303 KN među kojima su mnogobrojni pomilovani srpski agresori na Hrvatsku.

Uz srdačne pozdrave, Vinko Grubišić

ISTRAŽILI SMO STARI HRVATSKI POZDRAV

ZA DOM, SPREMNI!

Piše: Elvis Duspara, Nacija, broj 17

Iako su hrvatski sudovi jasni u svojim presudama kako je pozdrav "Za dom spremni" stari hrvatski pozdrav, u Hrvatskoj i dalje neke snage nepravdno ovome starome hrvatskom pozdravu pokušavaju pridodati negativnu konotaciju.

No, što su generacije prije 2. svjetskog rata mislile time kada su uzvikivale ovaj pozdrav? Što je taj pozdrav značio jednom Nikoli knezu Zrinskom, a što je značio Josipu banu Jelačiću?

Kao i svakog dobrog Hrvata od malena su me u školi učili kako je pozdrav "Za dom spremni!" fašistički. Svašta uče u tim školama dobre Hrvate. No, na svu sreću, Hrvate odgajaju i uče i njihovi roditelji, bake, djedovi, ulica, prijatelji i Crkva! Tako su mene u školi učili da su samo ustaše pozdravljale tim pozdravom i kada čujem da netko uzvikne "Za dom spremni!" neka znam kako se radi o nekome tko doziva zla koja su činile ustaše. Tako i danas uče djecu u školi. Mediji koji mrze sve što ima veze s Hrvatskom isto to propagiraju.

No, meni nikada nije bilo jasno zbog čega bi taj pozdrav bio zao. Kada raščlanim te riječi vidim da se tu poziva na obranu doma. Svoga vlastitog, jer dom nije tuđi, nego moj. Ako je tuđi, onda nije dom. Je li to zbog toga da bi se Hrvatima reklo kako ne mogu imati pravo na dom? Ne znam, ali mi tako slič. U tim mojim razmišljanjima i opiranjima kako je taj pozdrav loš, naletio sam na mnoge podatke koji su me uvjerili kako nema opravdanosti nekome zabranjivati da brani svoj dom!

HRVATI I PAPA AGATON

Kada su Hrvati prestali biti barbari i prihvatili kršćanstvo u 7. stoljeću, oni su to vrlo ozbiljno shvatili. Toliko su Hrvati ozbiljno shvatili svoje kršćanstvo, da su papi Agatonu obećali da nikada ne će voditi osvajачke ratove nego će se uvijek i samo uvijek braniti. Neki to znaju, a oni koji to prvi puta čuju neka dobro zapamte. Time bi Hrvati zapravo trebali biti uzor "uljudenoj" Europi čiji narodi vole tuđe teritorije. No, kao što se može pretjerati u kreposti, tako su i neki Hrvati počeli pretjerivati, pa su to nenapadano shvatili kao alibi za predaju. U biti, tako su oni koji vole hrvatski teritorij proglašavati svojim, uvjerali dio Hrvata kako je obrana vlastitoga doma zla i napaka stvar.

Ne treba biti pretjerano pametan, dovoljno je uzeti kartu Hrvatske i vidjeti njen oblik, pa da bude jasno kako se Hrvati kroz stoljeća sve više uvlače u sebe i povlače se pred nasilnicima koji

im žele oglodati meso do kosti.

To obećanje papi Agatonu je postalo dio našeg identiteta. To je toliko prisutno i snažno da nikada nisam sreo nekog Hrvata koji ima pretenzije prema talijanskoj obali, dok sam jako dobro upoznat kako ima Talijana koji sanjaju da je Dalmacija njihova. Isto vrijedi gdje god se čovjek okrene. Nikada nisam sreo Hrvata koji bi imao i najmanju misao da bi išao osvajati i uzimati neki dio Mađarske, dok Mađara koji bi uzimali Slavoniju i Baranju ima koliko te volja.

Naravno, Hrvati se moraju svim silama truditi kako bi dokazali da je njihovo more, na koje Slovenci polažu pravo. Nema veze što ne postoji da netko ima kopno, ali da je more uz to kopno tuđe! Također ne poznajem niti jednog Hrvata koji tvrdi kako postoje Hrvatske zemlje istočno od Dunava, i da bi tvrdio Srbima koji tamo obitavaju kako su oni, zapravo, Hrvati pravoslavne vjere.

S druge strane, jako je puno Srba koji i danas sanjaju o Velikoj Srbiji i granicama Karlobag - Karlovac - Virovitica. Neki Srbi u Srbiji idu toliko daleko, da Hrvatima uzimaju čak i pravo na nacionalnost, pa tvrde kako su Hrvati zapravo Srbi koji su katolici. Ne znam kako vama, ali meni to slič. u šovinizam.

Eto, ti takvi "krvožedni" Hrvati žele uvijek samo svoje. Ne maštaju o tuđem i za razliku od drugih naroda nisu vezani uz riječ "otadžbina", nego uz riječ "dom". To konkretno znači da su Hrvati vezani uz prostor na kojem obitavaju. I što je najbolje, za taj dom koji je njihov dom, spremni su i umrijeti.

OSVAJAČI I HRVATI

Riječi imaju snagu. Tako svaka izgovorena riječ na različite načine djeluje na nas. Kada čujete riječ *rat*, tada se nešto u vašem tijelu pobuni i kompletno se ispunite osjećajem koji izaziva ta riječ. S druge strane, riječ *mir* će vas ispuniti mirom i tako ćete se osjećati. Kada čujete riječ *mržnja*, tada će se sve pobuniti u vama, no kada čujete riječ *ljubav*, ispunit će vas lijepi osjećaji.

Zašto ovo pišem? Pa, eto, postoje

ljudi kao što su Hrvati koji su spremni svoj dom braniti. Naravno, oni kojima smeta otpor i koji vole zauzeti tuđe, svim silama će se truditi da nitko ne izgovara kako je spreman braniti svoj dom. Jer riječi imaju snagu. Ako Hrvati govore kako su spremni braniti svoj dom, to će postajati dio njihovog identiteta. Postat će dio njih. Tada je teško napasti nekoga tko je spreman umrijeti za svoje. Taktika koju koriste ti i takvi, je da Hrvatima ograde i sami spomen na obranu. Kada navale, nema nikoga tko bi se branio, jer su kroz obrazovne programe i medije uvjerali Hrvate kako je onaj koji se brani zapravo zločinac.

ZA DOM! NIJE USTAŠKI

Naravno, takvi će vam odmah kada vi kažete da ste spremni braniti svoj dom, svoju obitelj, svoje susjede, prijatelje, braću, sestre, reći kako ste ustaša. I tu je kraj raspravi. Jer, eto, ustaše su koristile taj izraz. Ovdje se ne želim baviti ustašama i partizanima, nego sanjam dan kada će povijesničari konačno napraviti bilancu svih žrtava i da im se svima poklonimo. Neovisno o tome čije su žrtve, treba im odati počast. Žrtva je žrtva. Svakako je pogrešno da nečija žrtva vrijedi više nego tuđa ili da se nečija žrtva veliča, a neka druga ismijava. Treba stati na zemlju i priznati kako su Hrvati postojali i prije, a i poslije 2. sv. rata. A i prije su postojali Hrvati. Tada su se za dobroćudnu i priprostu hrvatsku dušu otimala dva đavla. Svaki sa svoje strane je htio posvađati i uništiti hrvatski narod i unijeti sjeme razdora koje i danas traje.

Sjećam se koliko je povika bilo kada je Hrvatska na svoju zastavu stavila svoj povijesni grb. Tada je bilo mnogo onih koji su tvrdili kako je to ustaški grb. Čuj to, hrvatski grb pa da je ustaški?! Isto tako i kada se uvodila kuna kao valuta plaćanja, kako je to ustaška novčanica?! Svi znamo kako niti hrvatski grb, a niti kuna kao sredstvo plaćanja nije izmišljotina ustaša nego se radi o povijesnim dijelovima hrvatskog nacionalnog identiteta.

Došlo je vrijeme da se s jednog nasdasve plemenitog pozdrava kao što je "Za Dom!" skine etiketa zla. Nisu ustaše izmislile taj pozdrav, nego su ga samo uzeli iz bogate hrvatske povijesti. Isto kao što su za vrijeme 2. sv. rata kruh jeli i partizani i ustaše, tako ga i mi danas jedemo. Bilo bi napako kada bi mi netko, dok jedem sendvič, prigovorio kako sam partizan ili ustaša zbog toga. Takvog bi stvarno trebalo poslati na promatranje. Jer nije normalan.

E, da, još nešto. U mojim istraživanjima sam otkrio da su ustaše pozdravljale sa "Za poglavnika i dom - spremni!" Dakle, kada se skloni ono "za poglavnika", ostaje povijesni hrvatski ►

pozdrav koji upućuje na ono što su Hrvati obećali papi Agatonu prilikom primanja kršćanstva kao svoje glavne odrednice.

POVIJESNI DIO

Vjerujem da će mnogima koji ovo prvi puta čuju biti zanimljivo. Naime, do danas nisam imao pojma o podacima koje sada iznosim. To pokazuje koliko je snažna antihrvatska propaganda, te kako se Hrvate uči da nije dobro braniti svoj dom.

Hrvatska wikipedia donosi sljedeće:

Godine 1566. Nikola Šubić Zrinski brani Siget od najezde daleko brojnijih Turaka. Nakon dugotrajnih borbi i dugačke opsade, umjesto da se predaju krenuli su u posljednji juriš i zadali Tur-

cima ogromne gubitke. Nikola Šubić Zrinski uzviknuo je "Za dom sad u boj!"

Nekih 250 do 300 godina kasnije, ban Josip Jelačić koristi sličan pozdrav za motivaciju vojnika i naroda. Kada bi išli u bitku, ban bi uzviknuo "Za dom!", a vojska bi odgovarala "Spremni umrijeti!" Opera Nikola Šubić Zrinski sadrži u sebi domoljubnu pjesmu "U boj, u boj" u kojoj je bio i poklič "Za dom!".

PRESUDE I ZAKON

Smatram kako bi u Hrvatskoj trebalo zakonski zabraniti korištenje bilo kakvog oblika petokrake zvijezde u bilo kojoj boji, jer je to sotonistički simbol. Nikada niti jednoj naciji ta i takva zvijezda nije donijela dobro. No, nositelji sotoninog znaka su jako dobro povezani, pa

čim netko spomene "Za dom!" spremni su podnositi prijave nadležnim službama. Na svu sreću, u Hrvatskoj pozdrav "Za dom, spremni!" nije zabranjen. To dokazuju oslobađajuće presude nadležnih sudova koji su pozdrav "Za dom, spremni!" okvalificirali povijesnim hrvatskim pozdravom.

Eto, kada drugi puta čujete da vas je netko pozdravio s riječima "Za dom!" budite u stanju odgovoriti "Spremni!" jer to znači da se jako dobro sjećate obećanja svojih slavnih i ponosnih predaka danih papi Agatonu, a time i sve ono što nosi taj pozdrav u svome izvornome obliku. Naravno, to će neprijateljima Hrvatske i te kako smetati, ali Hrvati se trebaju time ponositi. Za dom! ■

ZBOG PROŠLOSTI, SADAŠNJOSTI I
BUDUĆNOSTI

TREBA LUSTRIRATI KOMUNISTE I HAAŠKU PETU KOLONU

Piše: Dr. Zdravko Tomac, Hrvatski tjednik

Lex Perković i nasilno uvođenje ćirilskih natpisa na javne ustanove u Vukovaru vrlo je smišljena politika kojom se želi izazvati reagiranje hrvatskoga naroda, posebno branitelja i Vukovara- ca kako bi ih se moglo optužiti, kako to radi ova državna vlast, da su hrvatska sramota, da su nedemokrati i protivnici pravne države, da ruše ugled Hrvatske i da su šovinisti i neprijatelji hrvatske države i hrvatskoga naroda.

Dakle branitelji i Hrvati domoljubi namjerno se izazivaju kako bi izgubili živce, kako bi nasilno reagirali, kako bi ih se moglo optužiti. Došlo smo do kopernikanskoga obrata. Vukovarski branitelji koji su stvorili Hrvatsku postaju neprijatelji, a sadašnja vlast koja ne voli Hrvatsku, koja godinama radi protiv hrvatskih nacionalnih interesa, koja je pomagala petu haašku kolonu, postaje navodni branitelj Hrvatske.

Ponovno se dogodilo ono što se događalo i za vrijeme Domovinskoga rata. Medijskom promidžbom, ali i izdajničkom hrvatskom politikom, stvara se lažna slika o Hrvatskoj. Srbi od agresora postaju žrtve, a hrvatski branitelji od žrtve agresori i rušitelji pravne države. Zaboravlja se sve što je bilo, brišu se spuzvom zaborava velikosrpska agresija i zločin, stvara se podloga da hrvatsko državno vodstvo poslušno provede britansku strategiju o pomirbi na Balkanu koja će se temeljiti na krivotvorini da se radilo o građanskome ratu.

Josipović je prije ulaska Hrvatske u Europsku uniju primljen s velikim poča-

stima kod engleske kraljice i oduševljen je proglasio Veliku Britaniju novim strateškim partnerom Hrvatske. Vesna Pusić to je partnerstvo utvrdila s ministrom vanjskih poslova Velike Britanije zajedničkim zahtjevom da treba prihvatiti užasne prvostupanijske presude Hrvati- ma iz Bosne i Hercegovine. Josipović putuje po 'balkanskim gudurama', ljubi se s Nikolićem, četničkim vojvodom, rehabilitira Republiku Srpsku.

Točka na i bit će njegov posjet Beogradu i njegov govor u Narodnoj skupštini Srbije. Hrvatska prihvaća biti most Europske unije i Balkana, prihvaća Veliku Britaniju kao strateškoga partnera usprkos činjenici da je zadnjih 150 godina Britanija bila, kao što je i danas, strateški partner i zaštitnik Srbije, a smrtni neprijatelj hrvatskih nacionalnih interesa. Kako bi slika bila potpuna, Hrvatska stupa u otvoreni rat s Njemačkom, odriče se njemačkoga savezništva i brani komunističke zločine i zločince i pod cijenu sankcija.

Nakon oslobađajućih presuda Gotovini i Markaču peta haaška kolona u Hrvatskoj vrlo brzo nastavila je s detuđmanizacijom i kriminalizacijom Domo-

vinskoga rata i rehabilitacijom titoizma. Svi ovi novi događaji pokazuju da je u Hrvatskoj potrebna lustracija ne samo zbog prošlosti nego i zbog sadašnjosti. Treba nam dvostruka lustracija, lustracija sudionika represivnoga aparata iz vremena komunizma, ali i lustracija pete haaške kolone koja je nanijela i nanosi golemu štetu hrvatskim nacionalnim interesima.

Državno vodstvo Srbije svojata Vukovar i nije odustalo od velikosrpske agresije. Za njih je ćirilica obilježavanje Vukovara kao srpskoga grada. To Hrvati znaju i zato to ne dopuštaju i ne smiju dopustiti. Borba za istinu o Vukovaru i očuvanje pijeteta i dostojanstva Vukovara odlučujuća je borba za budućnost Hrvatske i hrvatskog naroda. Uvjeren sam da će Vukovar biti ponovno ključna točka ujedinjavanja hrvatskog naroda koji će lustrirati na kraju i komunističke zločince, ali i petu haašku kolonu koja danas vlada Hrvatskom. ■

POTPORA REFERENDUMU, ČESTITKE HRVATSKM NARODU I ODUŠEVLJENE REAKCIJE SA SVIH STRANA SVIJETA

BRAK JE ZAJEDNICA MUŠKARCA I ŽENE!

"Zahvaljujući" medijskoj blokadi hrvatska javnost uglavnom nezna s koliko je oduševljenjem u mnogim zemljama Europe i svijeta izvještavano o hrvatskom narodnom Referendumu o ustavnoj definiciji braka. Donosimo nekoliko članaka iz raznih dijelova svijeta, neka to ostane zabilježeno barem u Društvenim obavijestima.

Hrvatskim zastupnicima u Europskom parlamentu uručena je potpora 80 organizacija za ljudska prava referendumu u Hrvatskoj (vidi prozor desno).

FRANCUSKE NOVINE PIŠU

"Hrvatski građani provode pravu demokraciju, neposrednu... treba nas biti sramota...jedna država koja je čitavo stoljeće bila zaklinjala za demokraciju, pokazuje cijelom svijetu da se njih mora pitati, a ne vladajuće ..."

Napomenuli su i to kako Hrvati trebaju biti sretni što su imali mogućnost odluke, jer se njih, Francuze, ništa i ne pita. Francuska je vlada samoinicijativno legalizirala istospolne brakove iako se narod tome protivi.

Ispred hrvatskog veleposlanstva u Parizu Francuzi su postavili kartonske figure četveročlane obitelji, otac, majka i dvoje djece s hrvatskom zastavom u rukama.

Predsjednik Hrvatske biskupske konferencije, mons. Želimir Puljić, dobio je pismo podrške mađarskog ministra za socijalna i obiteljska pitanja Miklós Soltész-a (vidi str. 23).

Talijanske novine pišu: "Il popolo di Croazia sveglia l'Europa"

HRVATSKI NAROD BUDI EUROPU

Rim, 03. prosinac 2013. (Zenit.org)
Piše: Antonio Gaspari

"Vlada, ministri, sredstva masovne komunikacije i socijalisti izvršili su enormni pritisak na hrvatski narod. Optužili su promicatelje referenduma koji brak smatraju zajednicom muškarca i žene,

POTPORA 80 ORGANIZACIJA ZA LJUDSKA PRAVA REFERENDUMU U HRVATSKOJ

Dragi zastupnici Republike Hrvatske u Europskom parlamentu,

u nedjelju, 1. prosinca, građani vaše zemlje bit će pozvani da se na referendumu izjasne o pitanju hoće li brak biti "životna zajednica žene i muškarca".

Mi, niže potpisani, predstavnici 80 organizacija za ljudska prava iz cijele Europe i šire, pozdravljamo referendum kao nastojanje da se očuva i učvrsti najosnovnije ustanove ljudske civilizacije: brak i naravnu obitelj.

S obzirom na to da EU nije nadležna za definiranje braka, želimo vas ohrabriti da ostanete uz svoje sugrađane i poduprete ih na svaki mogući način kao njihovi službeni predstavnici u Europskom parlamentu. Referendum je potpuno sukladan s hrvatskim pravom i pravom EU. Vrlo je velika zauzetost na razini cijeloga naroda u korist institucije tradicionalnoga braka; to ne predstavlja nikakav čin diskriminacije, kao što neki sugeriraju. Naprotiv, to je odraz razumijevanja koje ljudi imaju da brak ne može biti ništa drugo, nego zajednica muškarca i žene, te da je to temeljno dobro društva u cjelini.

Prihvatanje ovakvoga razumijevanja braka ne oduzima ničija prava. Ono jednostavno čuva i štiti najbolji i najpotrebniji okvir za rađanje djece i za podizanje i formaciju budućih naraštaja. Sadržaj referenduma 1. prosinca ima čvrsto uporište u međunarodnom pravu. On odražava kako zrelost hrvatskoga naroda, tako i zrelost same demokracije u Hrvatskoj, jer istinski teži zajedničkom dobru - ne samo jednoga dijela društva, nego svih građana i zemlje u cjelini.

Mi, predstavnici organizacija za ljudska prava iz cijele Europe i šire, čvrsto podupiremo Hrvatsku u ovom referendumu. I čestitamo vam što imate građane koji su javno angažirani i koji aktivno participiraju u demokraciji vaše zemlje.

S poštovanjem,
Sophia Kuby, Executive Director
European Dignity Watch, Brussels, Belgium
(slijede pojedinačni potpisi)

da su homofobi, da diskriminiraju i gaze manjine, ali narod nije pokleknuo pod prijetnjama i demokratski se izrazio. Sa 65,8 % glasova za definiciju braka kao zajednice muškarca i žene, hrvatski narod je pokazao cijeloj Europi, kada se građanima dopusti pravo glasa, oni se jasno zalažu u obrani i promociji prirodne obitelji. Protivna strana zaustavila se na 33,5 %, samo je 0,6 % bilo nevažećih listića.

Ni jeda vlada u Europi nije imala hrabrosti pitati za mišljenje svoje građane slažu li se sa homoseksualnim brakovima i posvojenjem djece. Španjolska i Francuska nametnuli su zakon bez da su poslušati glas i mišljenje naroda.

U Francuskoj je podržan zakon, negirajući prigovor savjesti gradonačelnika i nepravredno uznemiravajući mirne prosvjede. U tom kontekstu, promicatelji referenduma u Hrvatskoj, jasno su pokazali pravo lice demokracije i civilizacije. Pozvali su građane na potpisivanje zahtjeva za referendumom. Usprkos prijetnjama i nasilju, i to ne samo verbalnom, u dva tjedna prikupili su 750.000 potpisa. Nakon čega su čekali datum glasanja.

Javna je rasprava prije glasanja bila snažno neuravnotežena. Političke snage na vlasti koristile su sva sredstva kako bi utišale glasove promicatelja referenduma. Na internet mreži svi favorizirajući glasovi bili su izbačeni. U sredstvima javnog komuniciranja samo protivnici braka kao zajednice muškarca i žene imali su širom otvorena vrata. Javne osobe koje su podržale referendum bile su izrugane i iskriticirane.

U tom kontekstu, velika pobjeda pristalica braka kao zajednice muškarca i žene nema značaj tek bilo koje izborne pobjede. To je znak narodnog revolta protiv ideologije koja nastoji izokrenuti prirodnu obitelj.

REVOLT MNOGIH NARODA ISTOČNE EUROPE

U Europskoj uniji su Hrvatska, Poljska, Mađarska, Bugarska, Letonija i Litva ustavno obranili brak i upisali ga kao zajednicu muškarca i žene. Crna Gora, Srbija, Ukrajna, Bjelorusija i Moldavija, iako još nisu u Europskoj Uniji, brane prirodnu obitelj sačinjenu od muškarca i žene. ►

Usprkos svemu, do ovoga trenutka, internacionalne vijesti pokušavaju minimizirati rezultate tog Referenduma. Premijer Zoran Milanović prijeteći je zaključio: "Ovo je zadnji puta da većina oduzima prava manjini".

Neki su optužili Katoličku Crkvu da je utjecala na rezultate, ne uzimajući u obzir što su se sve vjerske zajednice izjasnile u korist Referenduma. Kao što se često događa, ideološke grupe, priznaju demokraciju i slobodu samo ako koristi njihovim stavovima. U tom slučaju, makar volja naroda bila jasno izražena i većinska, ne uzima se u obzir. Ali, realno stanje pobijedilo je nad ideologijom i u hrvatskom Ustavu brak je definiran kao zajednica muškarca i žene." ■

PISMO MAĐARSKOG MINISTRA ZA SOCIJALNA I OBITELJSKA PITANJA MIKLÓS SOLTÉSZ-A

Preuzvišeni oče nadbiskupe

Sve su učestaliji napadi na kršćanske vrijednosti koje nam služe kao zvijezda vodilja u svakodnevnom životu, smatrali se vjernicima ili nevjernicima. Nažalost, neki od tih napada dolaze iz smjera Europske unije koju su zamislili i osnovali državnici koji su praktični kršćani.

Stoga ova mađarska vlada, od početka svog saziva 2010., pridaje veliku važnost zaštiti života, braka i obitelji na ustavnoj razini unutar novog osnovnog zakona Mađarske. Ta načela nastojimo unijeti u naše zakonodavstvo, političke mjere, politiku glede Europske unije i javnu djelatnost te unutar mađarskih zajednica u inozemstvu koje su se aktivnostima nevladinih ili obiteljskih organizacija uvelike posvetile zaštiti ovih vrijednosti.

Iz tog nam je razloga veliko zadovoljstvo čuti da je većina hrvatskog naroda pokazala svoju podršku inicijativi kako bi se održao referendum s ciljem dugoročnih napora oko pitanja braka i njegovog mjesta u Ustavu. Referendum, izlaznost glasača i dvotrećinska pobjeda rezultat su podrške Hrvatske biskupske konferencije i angažmana cjelokupne kršćanske zajednice u Hrvatskoj. Na prvu nedjelju došašća kada pripremamo svoja srca na dolazak našega Gospodina Isusa Krista ovaj veliki uspjeh također ima simbolično značenje za nas Mađare.

Molim primite moje najtoplije čestitke povodom uspjeha referenduma te Vama osobno želim blagoslovljeno razdoblje došašća i Božić. Stojim Vam na raspolaganju ukoliko smatrate da bi naš rad oko zaštite i jačanja kršćanskih vrijednosti mogao uroditi dugoročnom suradnjom.

Nastavljam moliti Božji blagoslov nad Vašim radom.

Srdačan pozdrav, Miklós Soltész"

OBJAVLJENO NA NASLOVNICI INTERNETKOG PORTALA AMERIČKOG DRUŠTVA ZA OBRANU TRADICIJE, OBITELJI I IMOVINE WWW.TFP.ORG

HRVATSKA NEKADA - ANTEMURALE CHRISTIANITATIS, DANAS ZAŠTITNICA BRAKA I OBITELJI

Autor: Paulo Roberto Campos

Trebamo se ugledati u katoličku Hrvatsku koja je primjer cijelom Zapadu! Ova mala balkanska zemlja rekla je gromoglasno NE istospolnom "braku". Njezin povik u obranu prirodne i tradicionalne obitelji, koja se sastoji od majke, oca i djece, odjeknuo je širom svijeta.

Rezultatom referenduma održanog 1. prosinca 2013. Hrvatska proglašava svijetu da obitelj mogu stvarati samo jedna žena i jedan muškarac – što može biti prirodnije od toga?

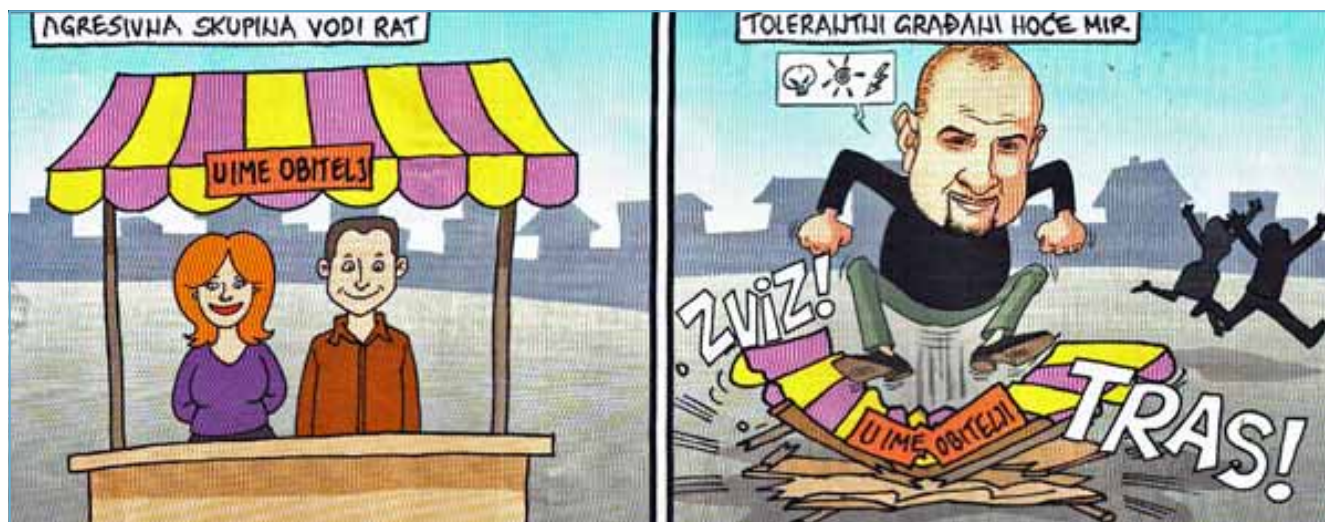
Hrvatski predsjednik Ivo Josipović i premijer Zoran Milanović, oboje socijalisti, nastojali su postići odobrenje za uvođenje istospolnih "brakova". U tome su imali podršku svih lijevih stranaka, homoseksualnog lobija i liberalnih medija, naročito javne televizije, a pogotovo se po tom pitanju osjetio snažan pritisak iz Europskog parlamenta.

Na suprotnoj strani dogodila se do sad neviđena mobilizacija katoličkih vjernika koji podržavaju obiteljske vrijednosti te se okupilo gotovo šest tisuća volontera u građanskoj inicijativi pod nazivom "U ime obitelji" kako bi skupili dovoljno potpisa i prisilile vladu na održavanje referenduma na kojem bi hrvatski građani odlučivali o pitanju: "Jeste li za to da se u Ustav Republike Hrvatske unese odredba po kojoj je brak životna

zajednica žene i muškarca?"

Da bi se održao referendum, prema postojećem zakonu bilo je potrebno prikupiti 450'000 potpisa (10 % biračkog tijela Hrvatske). Međutim, rezultat je daleko premašio sva očekivanja: prikupljeno je 750'000 potpisa! Radi se o nevjerojatnom rezultatu za tako malu zemlju s 4,3 milijuna stanovnika (88 % katolika). Time je Sabor bio prisiljen raspisati referendum.

Povijesnog datuma 1. prosinca 2013. građani su izašli na birališta. Konačan rezultat: ogromna većina Hrvata (65.8 %) glasovala je protiv istospolnog "braka" i dala podršku definiciji obitelji kao zajednici žene i muškarca. Pobijedio je Božji i prirodni zakon, ali i zdravi razum! ►

DEMOKRACIJA BEZ DA SE NAROD PITA?

Hrvatska, koja je postala 28. članica Europske unije 1. srpnja 2013., zadala je snažan udarac kulturnoj revoluciji koju promiče EU, stvarajući pritisak državama da legaliziraju istospolni "brak" i posvajanje djece od strane istospolnih partnera. I EU i liberalni mediji, koji su se u kampanji uključili žestoko protiv referenduma, još uvijek nisu uspjeli 'progutati' rezultat referenduma naklonjen obiteljskim vrijednostima. Nije teško zamisliti što bi se dogodilo da su borci za istospolni "brak" pobijedili na referendumu. Isti mediji koji imaju čudan smisao za demokraciju, objavljivali bi naslove poput "Pobjeda demokracije u Hrvatskoj!" Za njih demokracija postoji jedino kada građani odobravaju zacrtane točke homoseksualnog plana i programa; kada građani tako nešto odbacuju, mediji umanjuju rezultate i etiketi-

raju ih kao "homofobne".

"MOLI NA NEBU ZA SVE NAS"

Možemo se upitati je li se to veliki hrvatski blaženik, kardinal Alojzije Stepinac (1898.-1960.), mučenik jugoslavenskog komunističkog režima, založio kod Gospodina kako bi Hrvati izvojevali tako nadmoćnu pobjedu za tradicionalnu obitelj u njegovoj domovini. Zaista, u svom je duhovnom testamentu kardinal-heroj napisao: "Nadam se da će mi milosrdni Isus udijeliti milost da molim za sve vas na nebu dok god je svijeta i naše dijeceze, kako bi se ostvario Božji plan radi kojega vas je stvorio."

U prošlosti je Hrvatska bila poznata kao Zaštitnicom kršćanstva zbog svojih slavnih pobjeda u obrani Europe protiv osmanlijskih osvajanja. Danas ju možemo prozvati Zaštitnicom obitelji. Neka primjer Hrvatske slijede druge zapadne zemlje i zemlje širom svijeta!

JE LI TO DEMOKRACIJA!?

Istospolni "brak" ili "registrirano partnerstvo" danas se pomoću sudskih presuda ozakonjuju u mnogim državama. Oni koji promiču homoseksualnu agendu duboko su svjesni toga da će, bude li ovo pitanje stavljeno na referendum, odgovor građana biti negativan, što istinu koju oni odbijaju priznati čini očiglednom: građani se većinom protive uvođenju istospolnih "brakova" ili registriranog partnerstva! Eto zbog čega je Europska unija neskla održavanju referenduma. Zar je to demokracija?

Mala, ali veličanstvena katolička Hrvatska već je počela trpjeti međunarodni pritisak da se zakonski obezvrijede rezultati referenduma te da se preokrene trenutna situacija koja ide u prilog obiteljskim vrijednostima. Biti će to teška bitka Davida protiv Golijata, ali će na kraju Bog udijeliti pobjedu onima koji podržavaju Njegov plan. ■

(Nastavak uvodnika sa str. 2)

Treba samo usporediti slučaj bivšeg ministra Rončevića i ministra Linića u Račanovoj, kao i u sadašnjoj vladi. Prvog se godinama vuče po sudovima zbog navodnog oštećenja proračuna u iznosu od 10 mil kuna time što je prihvatio skuplju, ali možda kvalitetniju ponudu pri kupnji vozila za MORH. Linić je za vrijeme Račanove vlade oštetio proračun u iznosu od 15 milijuna EURa time što je dubrovački hotel Excelsior prodao partijskom prijatelju Goranu Štroku za 31 puta nižu cijenu od one koju je nudio svjetski poznati hotelski lanac Sheraton (Večernji list 31.08.2013.). I nikome ništa! A za ovog mandata je državni proračun oštetio za najmanje 600 mil kuna, oprostivši dug u tom iznosu novinarskoj kući EPH. I opet nikom ništa, očito zato jer pripada određenoj stranci odnosno partiji.

Ali da ne bi bilo sve tako tužno, za razveseljavanje prilažemo dvije slike majmuna iz jednog časopisa koje su me fascinirale i kakvih još nisam vidio, iako

sam posjetio mnoge zoološke vrtove na svijetu, sve do Malezije. U časopisu su dani samo njihovi latinski nazivi, *Linius Tyrannus Malus* i *Milanovius Arrogans Stupidus*. Davno je to bilo kad sam učio latinski u gimnaziji tako da značenja mogu samo djelomično naslutiti. Prvi je

navodno viđen u Dubai-u, a drugi u Australiji. Postoje glasine da su viđeni i u Hrvatskoj. (Napomena: svaka sličnost izgledom i/ili nazivom s bilo kojim osobama, je slučajna i nenamjerna. ■

OTVORENO PISMO SVIMA KOJI NE ŽELE SMRT JOŠ JEDNOG ISTINSKOG BRANITELJA

Piše: Mladen Pavković, predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (14.08.2013.)

Nakon svega što je prošao u Domovinskom ratu, Čulina prodaje sve, pa i svoj život da preživi njegova četveročlana obitelj!

Što se to događa s istinskim hrvatskim braniteljima? Kad se kaže ili objavi da su ne mali broj prisiljeni kopati po kantama za smeće, da nemaju od čega živjeti, da su bačeni na dno dna (na koljena), onda se to ne uzima za ozbiljno, baš kao ni mnogobrojna samoubojstva ljudi koji su bili prvi kad je trebalo.

Eto, opet nam se javio istinski hrvatski branitelj dragovoljac Domovinskog rata Zvonko Čulina iz Nove Gradiške (Prvča 38, gdje živi sa svojom četveročlanom obitelji kao podstanar). Bio je hrvatski policajac, trenutno obnaša dužnost predsjednika Udruge HBD RP BPŽ i dopredsjednika Zajednice Udruga HBD RP RH, već je štrajkao glađu, ponudio je na prodaju i svoj vlastiti bubreg, jer njegova obitelj i on stjerani su u kut, u mišju rupe.

Za njega je jedino rješenje da proda svoj vlastiti bubreg pa da, ako ga uspije prodati, rješi svoje stambene i druge

probleme, jer ovako dalje više ne ide! rekao nam je.

Prema Potvrdi koju nam je dostavio iz Policijske Uprave Brodsko-posavske lijepo piše: bio je sudionik Domovinskog rata od 17. siječnja 1991. godine do 30. lipnja 1996. godine - ukupno 1992 dana borbenog djelovanja u Domovinskom ratu! Ima i čitav niz priznanja, ali od njih se ne živi. Dakle, taj je čovjek čitav rat proveo u borbi za slobodnu, samostalnu i neovisnu hrvatsku državu, da bi danas provodio dane jedino u traženju milostinje - da preživi.

Znamo, reći će neki, pa nešto je i dobio. Da, dobio je, ali ako se zna da su u Domovinskom ratu uglavnom (oko 80-90 %) sudjelovali oni s nižim školskim kvalifikacijama (NSS ili SSS), pa i kao maloljetni, da ne kažemo sirotinja, onda je valjda svima jasno da "dobiti nešto" zapravo znači - ne dobiti ništa, poglavito u odnosu na desetine tisuća onih koji su rat samo gledali putem malih ekrana iz inozemstva ili područja lijepe naše koja nisu osjetila rat i tome slično, a danas su enormni bogataši.

Zvonko, neprestano nastoji isticati što je sve prošao kao hrvatski branitelj od 1991. god do 1996. god. Ali, koga to zanima? Nema Ministarstva, medija ni političkog čelnika u državi kojem se nije obratio. Ali, sluha za nevolje tih i takvih ljudi nema, pa nema. Čak se većina ne udostoji ni odgovoriti na dopise, valjda misleći u sebi - neka crknu, tko ih je uopće i tjerao u rat!

"Računi su mi blokirani, nemam ni

za kruh. Počeo sam rješavati svoje stambeno pitanje, čak su mi neki u tome i pomogli (hvala im!), ali sve je stalo. Svaku noć sanjam da će netko doći i kupiti moj vlastiti bubreg, to je jedino što mogu ponuditi. Znam da su u iznimnom teškom položaju i neki drugi hrvatski dragovoljci, pa je već jednom red da kažemo toj gospodi koja raspoložu s enormnim financijskim sredstvima - dosta je" - kazao je Čulina, koji poziva svakoga tko želi provjeriti njegove dokumente i drugo da su vrata njegove voga doma u kojem privremeno stanuje uvijek otvorena. Stoga, apeliramo još jednom na sve - pomognite istinskom hrvatskom ratniku Zvonku Čulini. Javite mu se na e-mail:

zculina65@gmail.com, mobilni telefon: 099/ 654 97 67. Svaka pomoć je dobrodošla!

Tekući račun na koji možete pomoći:
IBAN : HR2523900013290146398
SWIFT : HPBZHR2X - Hrvatska poštanska banka ■

HKZ REAGIRA NA ZOV U POMOĆ I 14.08.2013. PIŠE OTVORENO PISMO NA:

Državni ured za Hrvate izvan Republike Hrvatske

Na ruke: gđa. mr. Sc. Daria Krstičević
Trg hrvatskih velikana 6
10000 Zagreb

kabinet@hrvatiizvanrh.hr
press@hrvatiizvanrh.hr
ured@hrvatiizvanrh.hr
T: +385 (1) 6444 680
F: +385 (1) 6444 688

Poštovana gospođo Krstičević

Dozvolite nam kratko predstavljanje: Hrvatska kulturna zajednica u Švicarskoj osnovana je u lipnju 1971. godine u Zuerichu, znači prije 42 godine, i danas smo najstarija aktivna hrvatska kulturna udruga u Švicarskoj. Dva su razloga zašto Vam se obraćamo.

1. Na stranicama Državnog ureda za Hrvate izvan RH, pod zemljom 'Švicarska' i rubrikom 'Izdavaštvo i mediji' navedene su "Male društvene obavijesti" -

kao glasilo ogranaka Hrvatske kulturne zajednice (Baden/Zürich i Zürich/Winterthur). U Švicarskoj postoji samo jedna HKZ - Hrvatska kulturna zajednica i samo jedno legalno glasilo udruge - *Društvene obavijesti*! (Vidi www.hkz-kkv.ch i <http://www.hkz-kkv.ch/do1.php>)

Spomenuti ogranci Baden/Zürich i Zürich/Winterthur ne postoje, kao niti 'Male društvene obavijesti' (1999./2000. izdana su samo 4 broja)! Poradi dugogodišnjih, višestrukih i ponavljanih povreda pravilnika zatvoreni su odlukom HKZ Sabora 02.12.2001.. Dakle, radi se o netočnoj informaciji o našoj udruzi, stoga Vas molimo da je uklonite.

2. Državni ured za Hrvate izvan RH otvorio je natječaj za financiranje programa i projekata nakladničke djelatnosti za hrvatsko iseljništvo. Informirani smo o tome da je *Hrvatski kulturni klub* iz Badena (Švicarska) dobio novce za financiranje izdavanja dva broja njihovog glasila *Libra*.

Hrvatska kulturna zajednica u Švicarskoj takav zahtjev nije podnijela niti namjerava, jer smatra da je sramotno i nemoralno od hrvatskog poreznog obveznika uzimati novce i davati ih Hrvatima po svijetu za njihove projekte od ko-

jih Hrvati i Hrvatska nemaju nikakve koristi. Naše *Društvene obavijesti* financirane su članarinama i dobrovoljnim priložima čitatelja. Pitati ćete se vjerovatno, pa što onda hoćemo?

Vjerujemo, kada bismo podnijeli zahtjev za financiranje našeg glasila *Društvene obavijesti*, da biste nam isto odobrili, kao što ste odobrili financiranje dva broja časopisa *Libra* (izlazi od 2002., znači 11 godina). *Društvene obavijesti* izlaze već 40 godina i imaju svoje stalne čitatelje u Švicarskoj, ►

Hrvatskoj i mnogim drugim zemljama gdje Hrvati žive.

S obzirom da i *Društvene obavijesti i Libra* izlaze na 48 stranica u boji, možemo procijeniti koliko ste dodijelili *Hrvatskom kulturnom klubu* za dva broja ove godine. Ako je istina da se *Libra* tiska u 2'000 primjeraka kako je navedeno, onda troškovi tiska, poštarine, lekture, grafičke izrade jednog broja, iznose između 10'000 do 12'000 franaka. Za dva broja ove godine, bilo bi to dakle 20'000 do 24'000 franaka.

Prije dva dana primili smo otvoreno pismo *Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91.* da pomognemo hrvatskom branitelju dragovoljcu Domo-

vinskog rata, Zvonku Čulini iz Nove Gradiške, koji je ponudio na prodaju svoj vlastiti bubreg, jer su njegova obitelj i on stjerani u kut i ne vide izlaza iz krize. Kako mi kao udruga nismo u mogućnosti financijski pomoći, molimo Vas da iznos koji ste dali za tiskanje glasila *Libra*, dostavite na adresu i račun gospodina Čuline.

Ukoliko, zbog formalnih razloga, direktna uplata na spomenutog gospodina ne bi bila moguća, mi ćemo Vam poslati broj našeg računa i sami preusmjeriti novac na gospodina Čulinu.

Unaprijed srdačno zahvaljujemo i prijateljski pozdravljamo,

Hrvatska kulturna zajednica u
Švicarskoj
Prof. Ivan Matarić, predsjednik
Dunja Gaupp, dopredsjednica

ODGOVORA NEMA NI NAKON TRI
MJESECA, SLIJEDI

2. PISMO HKZ NA

DRŽAVNI URED ZA HRVATE
IZVAN REPUBLIKE HRVATSKE

Zürich, 08.11.2013.

Eingeschrieben / Preporučeno

Državni ured za Hrvate izvan Rep.

Hrvatske

Na ruke: gđa. mr. Sc. Daria Krstičević

Trg hrvatskih velikana 6

HR 10000 Zagreb

kabinet@hrvatiizvanrh.hr

**Predmet: Financiranje projekta
nakladničke djelatnosti hrvatskog
iseljenišтва**

ZAHTJEV ZA FINANCIRANJE HKZ
GLASILA "DRUŠTVENE OBAVIJESTI"

Poštovana gospođo Krstičević

14. kolovoza 2013. obratili smo Vam se otvorenim pismom u svezi financiranja glasila *Libra*, Hrvatskog kulturnog kluba iz Badena i zamolili Vas da isti iznos kojeg ste odobrili za *Libru*, odobrite i za naše Društvene obavijesti, te ga doznačite hrvatskom branitelju, gospodinu Čulini, koji se našao u posebno teškoj životnoj situaciji (vidi privitak).

Prošla su već gotovo tri (3) mjeseca, a da od Vas nismo primili odgovor, što nas neugodno iznenađuje.

S obzirom da je ova godina na izmaku, podnosimo zahtjev za financiranje dva broja našeg glasila u idućoj godini. Očekujemo isti iznos kojeg ste odobrili Hrvatskom kulturnom klubu, jer oba glasila izlaze u boji i na istom broju strani-

ca, te ne postoji razlog za manju potporu nama, nego njima. Osim ukoliko je *Hrvatski kulturni klub* današnjoj Vladi politički podobniji od *Hrvatske kulturne zajednice!*

Podatci za doznaku:

Primatelj: Kroatischer Kulturverein,
5400 Baden

Banka: Aargauische Kantonalbank,
5001 Aarau

IBAN: CH63 0076 1503 3204 0200 1

S poštovanjem

Hrvatska kulturna zajednica u
Švicarskoj

Prof. Ivan Matarić, predsjednik
Dunja Gaupp, dopredsjednica

Privitak:

- otvoreno pismo od 14.08.2013.

HRVATSKA KULTURNA ZAJEDNICA U ŠVICARSKOJ

POLITIČKI NEPODOBNA UDRUGA

Sada više nema sumnje, Državni ured za Hrvate izvan Rep. Hrvatske nije nepristran, jer ne tretira sve iseljenike jednako.

Zamišljen je, kako izgleda, da Hrvatima izvan RH pokaže kako se ova vlast brine za njih, čime zaslužuje biti ponovno birana. Usput, od javnosti neprimjećeno, pomažu svoje istomišljenike u iseljeništvu i financira njihove projekte koji državi i narodu nisu od baš nikakve koristi.

Prema informacijama iz samoga Ureda, *Hrvatski kulturni klub* iz Badena dobio je za tiskanje dva broja glasila **Libra - 50'000 kuna!!!**

To je jedna dobra godišnja plaća u Hrvatskoj! Ili, čak dvije godine umirovljeničkog primanja!

Kakve koristi hrvatski čovjek, hrvatski porezni obveznik, ima od glasila je-

dne beznačajne udruge u Švicarskoj? Interesa za to glasilo očito nemaju ni Hrvati u Švicarskoj, jer da ga imaju, uplaćivali bi dobrovoljne priloge kojima bi se ono financiralo.

A kada bi neka korist i postojala, nije li strašno sramotno da novac hrvatskog ribara, tvorničkog radnika, umirovljenika i svih drugih osiromašenih slojeva, odlazi bogatim Hrvatima u inozemstvo? I to onima koji su bez problema servisirali troškove tužbe koju su 1999. podigli protiv Hrvatske kulturne zajednice, a koja ih je stajala najmanje 200'000 franaka!

Žalimo što ne ćemo moći pomoći hrvatskom branitelju, kojemu bi 50'000 kuna značilo osiguranu budućnost za cijelu obitelj.

No, da nije bilo slučaja "Čulina" ne bismo imali dokaze da u Hrvatskoj i nadalje vlada balkansko-komunistički

mentalitet. Neugodne se stvari jednostavno prešućuju kao da ih nije ni bilo. U kulturnim sredinama ne samo da je normalno, nego se smatra dužnošću, odgovoriti na svako zaprimljeno pismo.

Gđa. mr. sc. Daria Krstičević nije našla za shodno odgovoriti niti na jedno naše pismo, a ono drugo smo iz predostrožnosti poslali preporučenom poštom! Naredane titule očito nisu jamstvo za kulturno ponašanje.

HRVATSKA KULTURNA ZAJEDNICA
Upravni odbor

Uredništvo magazina Fenix uputilo nam je pitanje

“KAKAV JE STAV HRVATSKE KULTURNE ZAJEDNICE U ŠVICARSKOJ O SLUČAJU LEX PERKOVIĆ?”

Odgovor je objavljen u članku

HRVATSKA - UTOČIŠTE KOMUNISTIČKIH ZLOČINACA?

Fenix broj 8

<http://fenix-magazin.com/>

Lex Perković, slučaj koji je Hrvatsku doveo u sukob s Njemačkom i Europskom unijom. Istražili smo što o toj temi misle brojnije hrvatske udruge, zajednice, misije i društva u Njemačkoj, Austriji i Švicarskoj.

Hrvatska kulturna zajednica u Švicarskoj:

Kakav je stav Hrvatske kulturne zajednice u Švicarskoj o slučaju Lex Perković? - Pravda za sve!

"Svaki zločin će naići na odgovor pravne države i takva politika je temelj na kome se gradi Hrvatska kao dio međunarodne zajednice", poručio je predsjednik Ivo Josipović u Paulinom Dvoru kod Osijeka u studenome 2010.

Po pitanju isporuke Josipa Perkovića njemačkom pravosuđu, još se nije oglasio!? Nije ni čudno kada se uzme u obzir da mu je Perković junior savjetnik. Eto ga u sukobu interesa!

Ali, čemu tolika panika? Generalu Gotovini su savjetovali da se preda Ha-

aškom sudu i dokaže svoju nevinost. On je svoju nevinost dokazao! Ako je Perković nevin, neka to dokaže na njemačkom sudu!

Zar će OVA vlada, OVAJ predsjednik vlade i OVAJ predsjednik države dozvoliti da cijela Hrvatska bude talac jednog čovjeka? Ili se možda svi ONI boje lustracije, t.j. otvaranja pitanja odgovornosti komunističke partije za zločine nad Hrvatima?

Vrijeme je da se konačno i SDP, kao nasljednica komunističke partije Hrvatske, suoči sa svojom prošlošću, priz-

na i okaje naređene i počinjene zločine nad Hrvatima od 1945. do danas. Da, do danas, jer podizanje spomenika četnicima, suđenja našim braniteljima, uhićenja ljudi koji se protive određenim potezima vlade, nije ništa drugo nego nastavak represivne antihrvatske politike iz prošlog stoljeća.

Hrvatska kulturna zajednica u Švicarskoj

Za Upravni odbor,
Dunja Gaupp, dopredsjednica

„DRUŠTVENE OBAVIJESTI“ IM BESTAND DER ZENTRALBIBLIOTHEK ZÜRICH (ZB)

Negdje u lipnju 2013. godine na elektronsku adresu HKZ stiže pismo iz Zentralbibliothek Zuerich s pitanjem izlaze li naše Društvene obavijesti. Oni, naime, imaju samo jedan broj, a željeli bi kompletirati svoju zbirku. Obećali smo donijeti sve još u pismohrani raspoložive primjerke i zamolili za susret i razgovor, koji se potom održao 5. srpnja 2013.

Marija Simasek i Anne Marie Wells dočekale su predstavnike HKZ Dunju i Osvina Gaupp u biblioteci, a onda ih povele u obližnji restoran na razgovor, jer su uredske prostorije zbog građevinskih radova bile nedostupne.

Ime Maria nije neobično u Švicarskoj, ali Marija, pa onda još Simasek? Zamolili smo za pojašnjenje i saznali da je Marija Hrvatica prezimena Šimašek. Upitali smo mladu damu bi li nam dala intervju, čemu se ona rado odazvala.

Zbog Marijinih pretpostavljenih i kolega, razgovor smo vodili na njemačkom.

freulicherweise kam es am 5. Juli 2013 zu einem Treffen zwischen Dunja und Osvin Gaupp, Anne Marie Wells und mir. Frau Wells war bis Ende Oktober 2013 die Leiterin der Tausch- und Geschenkstelle der Zentralbibliothek Zürich. Sie wurde Ende des genannten Monats pensioniert und übergab den Kontaktterhalt an mich.

Aus welchem Grund möchte die ZB die vollständige Sammlung des Vereinsblattes haben?

Der Kroatische Kulturverein mit Sitz in Zürich ist Teil des kulturellen Lebens der Stadt und ein wichtiger Bestandteil ihrer jüngeren Geschichte. Da die Zentralbibliothek Zürich Kantons-, Stadt- und Universitätsbibliothek ist und sich mit ihrem Sammel- und Archivauftrag verpflichtet zürcherische Medien aufzubewahren, gehört auch die Vereinszeitschrift „Društvene obavijesti“ zweifels- ohne in den Bibliotheksbestand.

Die ZB ist als wissenschaftliche Bibliothek bekannt. Unter welchen Bedingungen kann man sich die Bücher ausleihen?

Die Zentralbibliothek Zürich ist eine öffentliche wissenschaftliche Bibliothek und bietet neben dem profunden Bestand auch eine Fülle von bibliothekari- schen Dienstleistungen. Sowohl die Mit- gliedschaft, als auch die Ausleihe sind kostenlos, sofern das Mindestalter von sechzehn Jahren erreicht ist und ein fester Wohnsitz in der Schweiz besteht.

Was könnte für unsere Mitglieder von Interesse sein?

Für die Leser und Leserinnen des Kroatischen Kulturvereins sind die sla- vischen Bestände der ZB sicher von In- teresse. Die *Slavica* der ZB bilden zu- sammen mit der Bibliothek des Slavi- schen Seminars der Universität Zürich den landesweit umfangreichsten Be- stand an slavischer Literatur. Die Neu- erwerbungen beinhalten neben der wis- senschaftlichen Literatur auch Belletri- stik, die in Übersetzungen und Original- sprachen angeschafft wird. Besonders erwähnenswert sind bedeutende Schenkungen, wie beispielsweise die von Russland-Schweizern und russi- schen Emigranten gegründete „Russi- sche Bibliothek in Zürich“ (Signatur RBC) oder die 7'000 Bände aus der

Privatbibliothek von Tadeusz Sarnecki, dem ehemaligen Lehrbeauftragten für Polnisch an der Universität Zürich.

Wir fragen uns wie kam diese eine Nummer des Vereinblattes „Društvene obavijesti“ in die ZB?

Ende des Jahres 2007 gelangte die „Serbische Bibliothek Katarina Jovano- vić“ (Signatur SBC) an die ZB. Das Hauptgewicht der mehr als 7'000 Büch- er, Broschüren und Periodica liegt auf der Literatur, umfasst aber auch Titel zu südosteuropäischer Geschichte des 19. und 20. Jahrhunderts, Tagebücher, Me- moiren, religiöses Schrifttum, Landes- kunde und Reisebeschreibungen.

Nennenswert sind die schönen Aus- gaben kroatischer Literatur (beispiels- weise Werke von August Šenoa, Miro- slav Krleža, Ivan Mažuranić etc.), wel- che sich im Bestand der Serbischen Bibliothek befinden. Die Erschliessung der „Serbischen Bibliothek Katarina Jo- vanović“ ist im Gange und hat letztend- lich zur Entdeckung der Vereinszeit- schrift „Društvene obavijesti“ geführt, da sich das oben genannte alte Exemplar der DO im unbearbeiteten Bestand der Serbischen Bibliothek befand.

Sie erwähnten die Abteilung Turicencia. Was versteht man darunter?

Die eben genannten Schenkungen führen uns zur Beschreibung der Abteil- ung *Turicencia*, ehemals *Tausch und Geschenk* genannt. Die Abteilung ist im Begriff umstrukturiert zu werden und wird in Zukunft alle sogenannten „*Turi- cencia*“ an einer Stelle zusammenführen und bearbeiten. Als „*Turicencia*“ gel- ten zürcherische Medien, welche

- Werke von Autorinnen und Autoren sind, die aus dem Kanton Zürich stam- men oder den Kanton als Wohn- und Wirkungsort haben.
- in einem Verlag mit Sitz in Zürich erscheinen.
- alle Wissensgebiete über den Kan- ton Zürich und seine Bewohner umfas- sen.
- Hochschulschriften der Universität Zürich sind.

Unter dem Begriff Medien versteht man sowohl Bücher als auch Zeitschrift- en. Wieso gibt es aber dennoch Platz für unser Vereinsblatt? ►

MARIJA ŠIMAŠEK,

FACHREFERENTIN FÜR SLAVISCHE
UND BALTISCHE PHILOGIE AN DER
ZENTRALBIBLIOTHEK ZÜRICH

nach einem Gespräch mit
Dunja und Osvin Gaupp

Frau Šimašek, wie kam es dazu, dass sich die ZB für die Vereinszeit- schrift des KKV interessiert?

Zufälligerweise gelangte Mitte 2013 eine frühe Ausgabe der Vereinszeit- schrift „Društvene obavijesti“ in meine Hände. Das auf vier Seiten gedruckte Faltblatt aus dem Jahre 1979 gab den Anstoss, den Kroatischen Kulturverein in Zürich zu kontaktieren und etwas über ihn in Erfahrung zu bringen. Er-

Neben den Printmedien werden auch neue Medien und sogenannte "graue Literatur" gesammelt. Letztgenannte umfasst Publikationen, die nicht im Buchhandel erscheinen wie Vereinschriften, Geschäftsberichte, amtliche Druckschriften oder im Eigenverlag herausgegebene Werke. Der Sammel- und Archivierungsauftrag der ZB trägt zum Schutz des kantonalen kulturellen Erbes bei und pflegt das zürcherische kulturelle Gedächtnis. Damit erklärt sich die Aufnahme der Vereinszeitschrift "Društvene obavijesti" als "Turicensia" in den Bestand der ZB. Die Zeitschrift erhält einen Nachweis im Bibliothekskatalog und wird rückwirkend möglichst vollständig in den Bestand integriert.

Möchten Sie unseren Mitgliedern und anderen interessierten Kroaten noch etwas sagen oder empfehlen?

Zu guter Letzt möchte ich alle Leser und Leserinnen auf unsere Homepage (www.zb.uzh.ch) und unseren Recherchekatalog aufmerksam machen. Ganz herzlich lade ich Sie ein uns zu besuchen und unseren Bestand nach "Leckerbissen" zu durchforschen. Sollten Sie Interesse an einer Führung durch unsere Bibliothek haben, zögern Sie nicht, mich zu kontaktieren. All Ihre Fragen werde ich nach bestem Wissen beantworten und freue mich auf neue Leserschaft in der Zentralbibliothek Zürich.

Wir bedanken uns herzlich für die Zeit, die Sie uns gewidmet haben und wünschen Ihnen viel Erfolg.

Čestitamo obitelji Šimašek na očuvanju hrvatskog jezika. U hrvatskim obiteljima je uglavnom tako, da već druga generacija hrvatski govori loše ili nika-ko. Velika je rijetkost sresti treću generaciju koja se tečno služi hrvatskim. ■

Anne Marie Wells, Osvin Gaupp, Marija Šimašek

FRAU MARIJA ŠIMAŠEK STELT SICH VOR

Die Geschichte meiner kroatischen Familie in der Schweiz beginnt in den 60er Jahren des vergangenen Jahrhunderts – wie bei vielen anderen – mit einem Gastarbeiter, meinem Grossvater. In den 70er Jahren folgten meine Eltern nach und ebneten meinem Bruder und mir den Weg in eine vielversprechende Zukunft mit den besten Chancen auf eine gute Ausbildung und beinahe unbegrenzten Weiterbildungsmöglichkeiten. Wir wuchsen zweisprachig auf und führen noch heute alle privaten Unterhaltungen auf Kroatisch.

Kurze Zeit nach meinem Maturaabschluss an der Kantonsschule Schaffhausen begann ich an der Universität Zürich das Studium der Slavischen Literatur- und Sprachwissenschaft. Da wir als Kinder zuhause konsequent angehalten wurden Kroatisch zu sprechen, wurde mir der Zugang zu anderen slavischen Sprachen erheblich erleichtert. Die, für den von mir gewählten Studiengang, unumgänglichen Kenntnisse kyrillischer Schriftzeichen und ein wenig Glück verhalfen mir zur Anstellung in der Zentralbibliothek Zürich.

Meine Aufgaben umfassen heute neben der Medienbearbeitung in der Abteilung *Turicensia* – bis vor kurzem noch unter dem Namen Tausch und Geschenk bekannt – auch die Erwerbung und inhaltliche Erschliessung slavischer Literatur innerhalb meines Fachreferates. Die bibliothekarische Arbeit verstehe ich als Aufbereitung und Schutz von gedrucktem Kulturgut, um der Öffentlichkeit – wenn möglich – dazu uneingeschränkten Zugang zu gewähren. ■

Quellen:

<http://www.zb.uzh.ch/index.html.de>
<http://www.zb.uzh.ch/benutzung/benutzungsbestimmungen/index.html.de>
<http://www.zb.uzh.ch/recherche/fachgebiete/slavische-baltische-philologie/index.html.de>
<http://www.zb.uzh.ch/profil/turicensia/index.html.de>
<http://www.zb.uzh.ch/profil/spezialbestaende/rbc/index.html.de>

POZORNICA ZA MLADE

PREDSTAVI SVOJ HOBBY

U srpnju prošle godine obavijestili smo o novom projektu HKZ za kojeg je inicijativa došla od mladih ljudi koji su poželjeli imati platformu na kojoj bi mogli pokazati čime se u slobodno vrijeme bave.

Projekt je definiran, prijavnice podjeljene mladima na raznim skupovima naišle su na veliko oduševljenje, dana su obećanja kako će sigurno učestvovati i na kraju ... od projekta neće biti ništa!

Šteta, bili smo spremni investirati naše slobodno vrijeme i novac udruge, ali interes je premali da bismo krenuli u organizaciju.

Draga hrvatska mladeži ako želite da vam stariji pomognu, onda morate biti spremni i sami nešto investirati! ■

RAZGOVOR - MEĐU NAMA MIRJANA JURIČIĆ ROĐENA DUJMOVIĆ

HKZ: Među Hrvatima u Švicarskoj, posebno u Zürich-u, Vaše ime nije nepoznato. No ipak, našim čitateljima će biti sigurno zanimljivo pročitati Vaše osobno predstavljanje.

Mirjana Juričić: Iskreno rečeno, ne osjećam se poznatom, ne spadam u kategoriju danas poznatih ili poželjnih osoba na javnoj sceni. Možda mogu biti poznata samo onima koji su od 1989. pa do 2000. god. dolazili na sv. mise u Zürich. U tom sam vremenu bila aktivna na nedjeljnim misama i u Misiji, jer sam od 1994. do 2000. službeno radila u Misiji Zürich. Po tom radu i aktivnostima koje je naša Misija imala, bila sam više izložena našoj hrvatskoj vjerskoj javnosti nego poslije 2000. pa do danas. Dobro, danas susrećem Hrvate, ali manji broj, jer djelujem u Hagio-centru Zürich, pružam jedan vid duhovne pomoći metodom Hagioterapije.

Dobro, o Hagioterapiji ćemo nešto kasnije, recite mi kako je tekao Vaš životni put, kako ste i odakle došli u Švicarsku, je li to bilo 'trbuhom za kruhom', kao i kod većine naših ljudi ili iz nekog drugog razloga?

Suprug i ja došli smo u Zürich početkom 1989 god. Za nas je oduvijek bio nezamisliv život bez nedjeljne sv. mise i sakramentalnog života. Kao i ovdje u našoj Misiji, iz tog razloga mi smo i u domovini bili vjerski aktivni u svojim župama gdje smo rođeni i gdje smo živjeli. Mi smo porijeklom iz Imotskog, moj suprug je rođen u župi Proložac Donji, a ja sam rođena u župi Zagvozd, zapravo iz sela Rastovac, svega par kilometara od tunela sv. Ilije koji odnedavno prolazi kroz Biokovo.

Srednju školu smo završili u Splitu, oženili se i još desetak godina nakon ženidbe živjeli smo i radili u Splitu, on u Dalmacijavinu, a ja u knjigovodstvu bivše Jugoplastike. I krajem osamdesetih dolazimo u Zürich.

Naša ekonomska situacija u to vrijeme je bila dobra, oboje smo imali dobar posao i riješenu stambenu situaciju. No može se reći da smo ovamo došli iz zdravstvenih razloga, jer nismo mogli imati djece. Liječnici su nam savjetovali promjenu načina života i klime. Suprug je dobio mogućnost posla u Zürichu, a ja sam bila uz njega. I nakon svih mogućih liječničkih savjetovanja, vlastitu djecu nismo dobili. Ali smo zato dobili tuđe, zapravo svoju duhovnu djecu za koju smo se brinuli i za koju se duhovno brinemo.

Nakon toga, 1994. god., sam kao domaćica počela raditi u Misiji Zürich. Bilo je to vrijeme rata u Domovini, vrije-

me hrvatskih izbjeglica u Švicarskoj, vrijeme traženja i pružanja svake vrste pomoći koja je bila potrebna našem čovjeku. Kroz to svoje djelovanje u Misiji, koje se nije odnosilo samo na domaćinstvo, upoznala sam i srela mnoge Hrvate. No, u Misiji sam ostala do 2000. i prestankom posla, posvetila se godinu dana učenju njemačkog jezika i nakon toga upisala studij katoličke teologije na Teološkom fakultetu sveučilišta u Luzernu. Položila sam ispite svih pet godina, nažalost zbog bolesti koja me je na četvrtoj godini pogodila, nisam diplomirala. Jednostavno nedostajalo mi je snage za dalje. Od tada pa do danas, Bogu hvala, borim se sa bolešću, pomalo radim, kao i mnogi drugi ljudi među nama.

Uključili ste se u rad HKZ i od prošle godine ste član Nadzornog odbora. Što za Vas znači biti članom najstarije udruge u Švicarskoj, osnovane davne 1971. godine?

Za sebe mogu reći da sam osoba koja u prvom redu podržava sve što je pozitivno, humano, dobro i hrvatsko kao što je to primjer HKZ. Od kada sam u Švicarskoj poznata mi je HKZ kao udruga, njen kulturni i humanitarni rad na očuvanju hrvatskog identiteta, razvijanju dobrih odnosa sa Švicarcima, kao i na pomoći domovini koja je bila pružena u danima domovinskog rata.

Biti član jedne takve najstarije hrvatske udruge je u prvom redu obveza nastaviti u tom pravcu, a to je jako teško bez velike žrtve pojedinca. Obično se većina rada svede samo na nekolicinu kako bi udruga funkcionirala i služila svojoj svrsi. Znam to vrlo dobro i iz vlastita primjera Hagio-centra, jer on nije samo mjesto gdje se može pružiti i primiti pomoć, postoji i udruga Hagio-centar (Verein Hagio-Zentrum Zürich) koja potiče i podržava rad Hagio-centra.

Stječe se dojam da Hrvati u Švicarskoj nemaju interesa za kulturna događanja. Sve se svelo samo na 'seoske zabave' kojih je svakim danom sve više. Sva ostala kulturna događanja, kao npr. predavanja, predstavljanje knjiga itd., ne nailaze na veći odjek. Što mislite, zašto je to tako?

Nažalost kod velike većine Hrvata u Švicarskoj je to tako. To je naša realnost i slažem se s Vašim mišljenjem. No, čovjek nije "gotov proizvod", nego "projekt", podložan promjenama i usavršavanju do u nedogled. Ako čovjek nema interesa za kulturu, a kulturu stvara čovjekov duh, znači da mu duhovna dimenzija nije kreativna, nego je u neku ruku zakržljala i da kulturno-duhovno stagnira. Zato me boli duša zbog spoznaje da velika većina naših sunarodnjaka nema interesa razvijati se i usavršavati se na tom području.

Kako ja razumijem situacije, uočavam k tome više razloga. Kao prvo pri-

sutan je vid istrošenosti i razjedinjenosti. Postoje razna grupiranja na svim nivoima od sportskih, zavičajnih, pjevačkih, kulturnih, virtualnih pa do molitvenih. Ali nema neke čvrste krovne organizacije koja bi u sebi objedinjavala sve te udruge i poticala na veće zajedništvo i nekog mjesta na kojem bi se svi susreli sa istim ciljem i pod jednim imenom i znakom. Nekada su to možda bile Katoličke misije i HKZ, no danas mi se čini da je njihov utjecaj jako oslabio. Vidi se to po malom broju okupljenih na prigodama koje organiziraju.

Drugo, čini mi se da su nam se u velikoj većini društvene potrebe svele na nivo "kruha i igara". Obično te tzv. "seoske, klubske zabave" imaju u biti neku dobru ili humanitarnu svrhu, ali to ne znači da one ne bi trebale i mogle biti bolje. Time što smo se, kao narod u Švicarskoj, organizirali na pokrajine ili razne druge udruge ima i svoju negativnu stranu, a to je da smo se "getoizirali" ili nesvjesno razjedinili. Netko, a ja ga razumijem pod imenom "duh vremena" u kojem živimo, uspio nas je razjediniti.

Tako je to i u domovini. Pogledajmo samo koliko ima braniteljskih udruga, skoro pa tisuću, a ni branitelji kad je potrebno nisu ujedinjeni. Ili na političkoj sceni, koliko imamo tzv. desnih političkih stranaka koje su po svjetonazoru skoro potpuno iste, a razlikuju se samo u imenu. Nadam se da će nas ova trenutna politička situacija ujediniti i molim Boga za to. Dakle taj "duh vremena" nas je zaveo, pružio nam je malo zabave na osobnom ili lokalnom području, malo kruha i igara i taj duh zove se "podijeli i vladaj". Ima to i svoju ekonomsku lošu stranu. Više ovakvih zajednica, udruga, klubova, znači rascjepkanost, znače veći izdaci za prostore u kojima se okupljamo, veće obveze i više onih koji se žrtvuju za male uspjehe, manja financijska moć, jer brojimo manje članova.

Zatim, kao treće, zašto Hrvati u Švicarskoj nemaju interesa za ►

mnoga kulturna događanja, je i osobni faktor, to što možda mnogi nemaju razvijen osjećaj za takvo što. Mnogi nisu imali od koga naučiti, jer oni "furaju" samo svoj "lokalni, vlastiti dir", njih ne zanima nitko drugi osim njih samih i ne priznaju drugo i drugačije. Kod njih nije razvijen osjećaj za druge, za društvo, nedostaju uzvišeni ciljevi i ideali. Mnogima je najuzvišeniji cilj biti 'netko i nešto' ali ukrivo, biti bogat, poznat i lijep, ideal novac i bogatstvo, najveći uspjeh materijalni, kao novac, novac, novac, moderni auto, kuća ili razvijeni mišići, naspram ljubavi bez pridržaja, žrtvovanju i spremnosti dati život za bližnjega, domovinu, pravdu ili istinu. Neki su upali u zamku javnih medija, dozvolili da ih zahvati i formira njihov duh, ne znajući da postoji nešto drugo ili puno bolje od toga. Ovoj grupi ljudi često su nedostajali uzori. Ako ovako sagledamo situaciju, možemo postaviti pitanje tko je sve odgovoran za to? Po mome mišljenju, odgovorni smo svi pomalo, roditelji, škola, zajednica, crkva. Dakle, svi smo u neku ruku zakazali u svom poslanju.

I na kraju, Bogu hvala, postoji među nama, ali puno manji broj Hrvata, starijih i mlađih, svih profila zanimanja, koji su uspješni, koji imaju interesa za hrvatsko i koji se ponose svojim hrvatskim identitetom. Na ove bi se mnogi trebali ugledati.

Postoji li opasnost da naraštaji koji dolaze, tj. djeca rođena ovdje u Švicarskoj, nepoznavajući kulturu naroda iz kojeg potječu, izgube identitet?

Dakako, opasnost postoji, ona je ne samo tu nego i u domovini. I u domovini trenutno postoji opasnost da se zatire sve ono što je hrvatsko. Kao primjer za to uzmimo sadašnju političku situaciju u domovini. Sjetimo se samo kako se postupa s vrijednostima većine hrvatskog naroda kao što su domovinski rat, žrtva domovinskog rata, braniteljima, radnicima, obiteljima, mladima koji napuštaju domovinu, nezaposlenima, bolesnima, imovinom, privredom, i svime što ima predznak ili smisao hrvatskog. I kako nam se sve to predstavlja putem javnog medija, novina i televizije koju plaćaju hrvatski građani.

U domovini je, kao opasnost zatiranja hrvatskog identiteta, trenutno nepravdna politika na sceni kao viša sila, dok je ovdje u inozemstvu zatiranje više kao slobodan izbor pojedinca. To se već sada na mnogima od ove generacije mladih može dobro uočiti. Dakako, čast iznimkama, svjesnim Hrvatima i Hrvatima koji žive i zrače svoj hrvatski identitet i koji se žrtvuju i trude. Mi imamo pravo i obvezu usporediti jedne i druge. Dovoljno je npr. pogledati i posjetiti ponuđene zabave vikendom na ovim područjima i uočiti ćemo da je velika većina naših mladih po zabavama i klubovima upitne ponude. Rijetki su ta-

mo da bi sebe i svoj identitet živjeli i promovirali, nego naprotiv, utopili su se u masi i postali su slični društvu u koje su došli. Da je to tako dokaz je što ne poznaju i ne žive svoju kulturu i vjeru, da ih nema na onim mjestima gdje je ponuda nečeg hrvatskog i vjerskog. Što od njih očekivati, osim da se dogodi čudo Božje.

Osim u kulturnom, Vi ste nazočni i u vjerskom, društvenom, socijalnom i političkom životu Hrvata u Švicarskoj. Kako doživljavate naš narod ovdje, jer se susrećete s Hrvatima iz raznih krajeva Hrvatske ali i BiH?

U prvom redu suosjećam sa svojim narodom posebno kad je razjedinjen, zaveden i kad pati, ali nije mi bitno odakle je tko. Mogu reći da mu uočavam kako pozitivnu tako i onu manje pozitivnu stranu. Naš je narod u globalu jako vrijedan, radišan, ima osjećaja za dobrotu, istinu i pravdu. Nije nasilan i kroz povijest je jako patio, posebno starije generacije. Kao i danas ovdje, postoje među nama mnogi koji jako pate. Pate za domovinom, za obitelji, pate u obitelji, na radnom mjestu, pate zbog nepravde. Pate tjelesno, mnogi su tjelesno bolesni, istrošeni od prevelika rada i premalo odmora. Morali su puno raditi i graditi, pomagati u domovini, a malo su ulagali u sebe i svoje duhovno i tjelesno zdravlje. Mnogi pate duhovno i posebno te duhovne patnje jako me pogađaju.

Pratite i politička zbivanja u Domovini. Ovdje ste se već dva puta angažirali u praćenju izbora: Ulazak Hrvatske u EU i 'U ime obitelji'. Koji su Vaši dojmovi, kako ste to sve doživjeli?

Da, pratim zbivanja u domovini i jako mi je žao za sve što naš narod tamo proživljava. U praćenju izbora bila sam u ulozi promatrača oba puta u Konzulatu u Zürichu. Nažalost jako mali broj ljudi koji žive na ovim prostorima se je odazvao i izišao na oba referenduma. Za mene je neizlaženje na glasovanje istovremeno znak manjka znanja, kulture, odgovornosti i znak manjka vjere u Boga na kraju. Mi živimo u takvom društvu gdje svojim glasom i izlaskom na referendum utječemo na događaje i na smjer kojim ovo društvo ide. Ako to ne znamo i ako toga nismo svjesni, to je za mene znak manjka znanja. Ako pak znamo, pa kažemo politika me ne zanima, politika nije moja briga, ili opet će biti kako netko drugi kaže i odluči, za mene je to znak neznanja, nekulture i manjka odgovornosti, prema sebi i drugima. U ovom društvu nitko nije isključen iz politike, budući je politika zauzimanje za opće dobro. Dakle, tko ne izlazi na izbore i referendume njega nije briga za vlastito kao ni za opće dobro. Jer trebali bismo, u ovom slučaju razlikovati politiku od politikanstva.

Zatim, ne izići na izbore ili referen-

dum konačno je i znak manjka vjere u Boga, za one koji su vjernici, oni čine grijeh propusta. Propuštaju učiniti nešto dobro za sebe i društvo u kojem živimo. Što bi bilo da se Isus Krist, koji je za mene, osim što je Bog, Krist, Pomazanik, Spasitelj i Otkupitelj, nije zauzimao za dobro svakog pojedinca i društva? Zašto je osnovao vlastitu Crkvu kao društvo, zajednicu, postavio i pokazao pravila ponašanja u tom društvu? Oni koji navještaju "Njegovu politiku" ili Evanđelje često zaborave i na ovu činjenicu. Ili krivo tumače i razumiju Isusovu riječ "caru carevo, a Bogu božje", pa je možda razumiju i slijede samo u kontekstu obveze plaćanja poreza.

"Caru" carevo i "Bogu božje", za mene, znači i puno više od toga. Recimo država, organizirano društvo, zajednica ili po biblijsku "car" postavlja i ima bezbrojne svoje zakone i propise i ako ih se ne poštiva, propušta ili ne ispunja, za to slijede posljedice kao kazne, zatvori, progon itd. A što je s Božjim zakonima, da li ih kao vjernici propuštamo ili poštivamo barem u onoj mjeri u kojoj poštivamo i državne? U ovom slučaju neka svatko odgovori sam za sebe, a mjerilo neka nam bude deset Božjih zapovijedi i Zlatno pravilo koje kaže da sve što ne bismo željeli da drugi učine nama ne bismo trebali ni mi činiti drugima.

Kroz rad s ljudima putem Hagioterapije, osjeća se Vaša socijalna osjetljivost i briga za čovjeka kako na duhovnom tako i na sveopćem planu. Vjerujem da malo ljudi zna što je Hagioterapija. Zato bi bilo dobro da nam kažete nekoliko riječi o toj terapiji i njezinom značenju, te utjecaju na duhovni život čovjeka.

Teško je svesti ili izreći Hagioterapiju u nekoliko riječi. To je izvorno hrvatski model duhovne pomoći svakom čovjeku, bez obzira na vjeru, spol, dob, model koji je poznat i raširen u domovini i u svijetu. Ovaj model duhovne pomoći osmislio je i utemeljio hrvatski znanstvenik, filozof, pisac i katolički teolog fundametalne teologije prof. dr. Tomislav Ivančić.

Hagioterapija spada u područje antropologije, ili antropološke medicine, područje čovjekovog duhovnog zdravlja. Antropologija kao znanost sa svih strana proučava što znači biti čovjek. Ona proučava čovjeka sa kulturološke, medicinske, pravne, socijalne, filozofske, teološke, biološke, povijesne, pedagoške i drugih strana.

Dakle, Hagioterapija je samo jedan dio antropologije, jedan vid promatranja i proučavanja čovjeka i to konkretno čovjekove "duhovne duše" ili samo "duše" i njezinih duhovnih zakonitosti, tj. njezine patologije, dijagnoze i terapije. Mi vjerujemo da svaki čovjek ima dušu i vlastitu osobnost, da je ona kao takva dragocjena, neponovljiva i vječna, ►

stvarena od Boga, "zarobljena" u tijelu čovjeka, da živi i prolazi život na zemlji, da je podložna bolestima i radostima, da napuštajući "zarobljenost u tijelu" po svojoj zaslugi nastavlja svoj vječni život u drugom duhovnom obliku ili svijetu. Ta čovjekova stvarnost, osobnost ili bit je do sada u znanosti i teologiji jako malo proučavana i Hagioterapija, kao znanost i antropološka disciplina, proučava upravo taj dio, tu čovjekovu duhovnu stvarnost i njezine zakonitosti.

Samo ime hagioterapija dolazi od grčke riječi *hagios* što znači *svet*, kao i *therapeia* što znači *liječiti*, ili doslovno "sveta terapija". A zapravo se i imenom i pristupom opet potvrđuje da je čovjek po svom stvaranju i dostojanstvu jedinstven, neponovljiv, dragocijen, vječan i svet, stvoren od Stvoritelja koji je također svet, da mu se u liječenju i promatranju njegova problema prilazi na jedan dostojanstven i svet način. Medikamenti ili sredstva koja se koriste pri liječenju duhovnih bolesti kao dobrotu, istinu, pravdu, slobodu, ljubav i ljepota su također nešto što je sveto.

Duhovno bolestan može biti samo čovjek. Duhovna bolest je specifično i jedinstveno samo čovjekova bolest. Nema ju je životinje, biljke i materijalna stvarnost. Sve patnje, bolesti i zla svijeta potječu samo od čovjekove "pokvarenosti i bolesne" duhovne dimenzije. Jer jedino čovjek, po tome što je čovjek može biti kreativan, može stvarati po svojoj slobodnoj volji, ili po opredjeljenju može

biti dobar ili zao. Jedino on ima slobodu i odgovornost za svoju slobodu. Samo čovjek može odlučiti hoće li 'ljubiti ili ubiti'. I ako su narušene ove čovjekove sposobnosti onda je duhovna bolest u pitanju. Iz nje se znaju razviti psihičke ili tjelesne bolesti. A hagioterapija uvijek pomaže biti na dobroj strani, stvoriti dobre odluke, opredjeliti se za dobro i za dobro. Ona ima načina, sredstva, metode i odgovore za sve duhovne devijacije. Ozdravimo čovjeka i svijet će se potpuno promijeniti, konačno sve zavisi o čovjeku kaže Dietrich Bonhoeffer. Čovjek je upravitelj zemlje, te je u njemu mogućnost spasa svega na zemlji. Dakle, hagioterapija radi na takvom i tom duhovnom zdravlju čovjeka.

U jesen prošle godine ste održali jedno predavanje u Luzernu u prostorijama Doma Zrinski. Sudjelujući u raspravi, dalo se primjetiti da su nazočni itekako bili zainteresirani za Vaše izlaganje. Koliko danas čovjek ima potrebu za duhovnim, odnosno za uravnoteženošću duševnog i tjelesnog zdravlja?

Potrebe su jako velike, samo što toga možda nismo u dovoljnoj mjeri svjesni. Zato nam se događa da mnogi danas zalutaju na stranputicu i traže pomoć na krivoj strani i od kvazi-znanosti, alternativnih praksa i ezoterike. Želi se na brz način i bez truda doći do mira, zadovoljstva i sreće. U ezoterici, koja je prisutna recimo samo na tv-u, okreću

se milioni i milijarde, šireći svoje zablude i laži. Netko je jednom dobro rekao, da je lakše čovjeka zvesti nego ga uvjeriti da je zaveden. Sv. Augustin reče, da je nemirno naše srce sve dok se u Bogu ne smiri.

Rekli smo da čovjek može biti bolestan na tjelesnom, psihičkom kao i na duhovnom području. Stručnjaci i znanstvenici kažu da 70 % svih čovjekovih tjelesnih i psihičkih bolesti ima uzrok u duhovnoj komponenti. To znači da većinu bolesti liječimo samo simptomatski, samo znakove bolesti ali ne i uzrok koji je u duhovnoj stvarnosti čovjeka. A kad bismo radili tako da djelujemo na uzroke, daleko manje bi bilo patnje na ovome svijetu i daleko manji bi nam bili troškovi zdravstva. Bila bi to ušteda u svakom pogledu.

Na koji način pomažete ljudima kroz Hagioterapiju? Kako se može postati članom Hagioterapije?

Hagioterapija je terapija razgovorom. Hagioasistent je čovjek, podučeni i provjeren iz područja hagioterapije kao duhovne znanosti, čovjek znanja, životnog iskustva, čovjek vjere, nade i ljubavi, čovjek koji ima obvezu šutnje kao i svećenici i liječnici. Onaj tko pruža pomoć, u prvom redu mora biti pun razumijevanja, strpljenja, suosjećanja i ljubavi prema onome tko traži pomoć i pati, te kroz jedan iskreni i povjerljivi razgovor otkriti problem i mogući uzrok problema. ►

Hagio – centar Zürich je specijalizirana ustanova u kojoj se pruža duhovna pomoć metodom Hagioterapije.

Hagioterapija je naziv za znanstveno istraživanje čovjekove duhovne duše, njezine patologije, dijagnosticiranje i posredovanje terapije.

Cilj hagioterapije

- istražuje tko je čovjek, što je duhovna duša, što ju razara, pronalazi i ostvaruje životni smisao
- ozdravlja od duhovnih patnji, trauma, rana, besmisla, zloće, krivice, ovisnosti
- oslobađa psiho-fizičke i duhovne sposobnosti
- pomaže u odluci za humani, moralni i kreativni rad

Hagioterapija se provodi

+ Individualno i grupno, putem specijaliziranih seminara, tribina, predavanja, kreativno-terapijskih radionica, terenskim radom uz pomoć duhovno, stručno i teološki osposobljenih osoba.

Hagioterapija je namjenjena svim osobama, bez obzira na dob, spol, zanimanje ili životni nazor.

HAGIO – Zentrum Zürich, Im Isengrind 35 ; 8046 Zürich - CH; Tel : 0041 (0)79 538 35 16

www.hagio.ch

GEMEINSCHAFT SEHET UND WORT SCHWEIZ

Dakle dijagnosticirati stanje i kroz daljnje susrete i razgovore primjenjivati određenu i potrebnu terapiju. U temelju, terapija je uvijek ljubav, dobrotu, pravda i istina; potrebno je čovjeku objasniti njegovu duhovnu strukturu, zakonitosti, dati mu razloge i vremena da povjeruje u ono što čuje. Dakle, potrebno ga je dovesti u "područje dobrote, ljepote, istine" od bolesti ka zdravlju "operirati" u ovim vrijednostima. Onaj koji se nalazi na toj strani zrači zadovoljstvom, zrači mirom i radošću, siguran je za svoje duhovno zdravlje kao i za bližu i vječnu budućnost.

Pitali ste kako postati članom hagioterapije? Ne može se postati članom, ali se hagioterapiju može proučavati, studirati za svoju dušu, dakle privatno ili profesionalno, te se njome baviti i pružati pomoć drugima. To se može obaviti u Zagrebu. Svake godine početkom srpnja bude preko 500 sudionika iz cijelog svijeta na studiju hagioterapije kojeg predvodi prof. Ivančić i suradnici. Ali, ako Vam je na srcu dobrotu, želite poticati sve što je dobro, pa time i hagioterapiju, onda možete postati i član naše udruge Hagio-centar Zürich.

Poznato mi je da imate svoj ured i savjetovanište. Je li to savjetovanište isključivo za Hrvate ili ste Vi kao hagiostasistencija otvoreni i za širu javnost? Gdje Vas naši čitatelji mogu pronaći?

Da, postoji ured i nije samo moj, nego uz njega postoji i udruga "Hagiocentar Zürich", a hagioterapija živi od podrške članova udruge. Ured je na adresi: Im Isengrind 35, Zürichu – Affoltern. Hagioterapiju provodim i na njemačkom jeziku i otvoreni smo svima, bez obzira na vjersko opredjeljenje, dob ili spol. Termini se dobiju prema dogovoru i to na tel 079 538 35 16.

Za sada jedino ja u Zürichu pružam hagioterapiju, ali još nekolicina ljudi su u procesu školovanja i nadam se da će mi se netko od njih uskoro pridružiti. Hagioterapijom sam se počela baviti 1994. god. Prvu službenu dozvolu za rad dobila sam od prof. Ivančića i Matične vrhovne uprave iz Zagreba 1997. g. Jedno sam vrijeme hagioterapiju pružala i u Misiji, a nakon prestanka radnog odnosa, u prostoru Karitasovih sestara u Zürichu. Od tada sam stalno u tim vodama, jer hagioterapija se razvija, isto

kao i medicina, i potrebni su seminari i stalna usavršavanja.

Svaki Hagioasistent je ujedno i član laičke Matične uprave molitvene zajednice *Mir, molitva i riječ* iz Zagreba. Nas, hagiostasistencija, ima desetak u Švicarskoj, pripadamo Švicarskoj nacionalnoj zajednici *Molitva i riječ*, a više o tome može se pročitati na web stranici: www.hagio.ch

Gđo. Juričić, hvala Vam na razgovoru u kojem ste nam otkrili jedan dio Vaše osobnosti, Vašeg rada i ljubavi prema čovjeku, te veliku ljubav prema Domovini. U ime HKZ, želim Vam puno uspjeha u Vašem daljnjem nesebičnom radu.

Hvala i Vama, i još nešto. S obzirom na Vaše strpljenje i zanimanje za duhovno imate i Vi dobre predispozicije da se počmete baviti hagioterapijom. Vašim cijenjenim čitateljima, našim dragim sunarodnjacima želim obilje radosti i dobrote u svakom trenutku života.

Razgovor vodila: Milica Krakan

HAGIO - Zentrum Zürich

<http://www.hagio.ch/> ■

KNJIŽEVNIK - PJESNIK - BRANITELJ - DOMOLJUB

ANTE NADOMIR TADIĆ ŠUTRA

Piše: Milica Krakan

Ante Nadomir Tadić Šutra rođen u Otoku na Cetini, 16. kolovoza 1963. g. hrvatski je književnik, pjesnik i skladatelj. Piše pjesme i proze. Umirovljen je časnik Hrvatske vojske. Diplomirao na Sveučilištu u Zadru, na Odjelu za informatologiju i komunikologiju, te dodatno pedagoško-psihološko, didaktičko i metodičko obrazovanje. Osposobljen je za obavljanje poslova nastavnika predavanja iz skupine komunikoloških predmeta. Trenutno je profesor na dva Veleučilišta u Hrvatskoj.

Objavio je poeziju i prozu u dnevnim novinama, tjednicima i periodičkim publikacijama, nastupao na programima radija i televizije u Domovini i dijaspori. Objavio deset samostalnih knjiga poezije, te deset skupnih. Neke pjesme su mu prevedene na njemački, engleski i slovenski jezik, a neke su uglazbljene. Pjesma *Jedina Domovina* se nalazi u albumu domoljubnih pjesama. Pjesme mu se nalaze i u osnovnoškolskim čitankama hrvatskog jezika. Zastupljen je također i u antologijama. Godine 2008. je radio na mjuziklu *Kralj Zvonimir* kazališta Knin, potpisao je tekst, scenarij i režiju, te glumio glavnu ulogu. Objavio je deset stručno-znanstvenih radova.

Predsjednik je Kulturnog vijeća Knina. Član hrvatskih književnika Herceg-Bosne i Društva hrvatskih skladatelja. Za svoj književni i kulturni rad, dobio je nagrade Grada Knina, Općine Kijevo, Općine Otok Dalmatinski, Grba Županije Šibensko-Kninske, te Zlatnoga pera Veleučilišta "Marko Marulić" iz Knina.

G. Šutra, točno prije deset godina, bili ste gost HKZ u Švicarskoj i, kako ste mi rekli, rado se toga sjećate. Danas ste trebali nastupiti na jednoj TV postaji, ali ste zbog našeg susreta to gostovanje odjavili. Senzibilizirani ste prema Hrvatima izvan Domovine. Zašto?

I osobno sam proveo nekoliko godina u dijaspori. Mene je Domovinski rat zatekao u Austriji, u Beču. I neovisno o mojoj angažiranosti u Koordinacijskom stožeru za pomoć Hrvatima u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, moje srce nije izdržalo. Morao sam i s puškom, i krunicom i perom braniti Hrvatsku. I na to sam ponosan.

Isto tako, u Domovini sam širio istinu o našoj dijaspori i njezinoj zauzetosti i nemjerljivoj pomoći u tim teškim vremenima za hrvatski narod i tek obnovljenu Državu Hrvatsku. Rječu, bilo je to jedno veliko srce domovinske i iseljene Hrvatske, koje je jedino i samo tako moglo i polučiti onakav rezultat, a to je deset stoljeća snivanja, ali – Bogu dragom hvala – dosanjana sloboda.

A što se tiče mojih nastupa u Švicarskoj, oni su uistinu bili dirljivi. Ta bliskost s našim ljudima i ljubav koju vi is-

kazujete i živite za našu domovinu Hrvatsku i hrvatske prostore u Bosni i Hercegovini, meni je bio poticaj i nadahnuće u mojemu stvaralaštvu. Bože daj da se ta silnica prelije i u svijest i u dušu svekolike domovinske Hrvatske. Iz istoga razloga sam odgodio svoje gostovanje na jednoj TV postaji, jer nisam mogao odoljeti pozivu za ponovnim susretom s Hrvatima iz Švicarske.

Ove godine proslava Oluje u Kninu bez Vas kao voditelja, a i bez Vas kao pjesnika. Što se dogodilo da niste govorili svoju domoljubnu poeziju?

Žalosna je činjenica da u Hrvatskoj još ne postoji sloboda medija. Pače! Pod krinkom slobodnoga novinarstva pojedini novinari i mediji kao da se natječu tko će izreći više laži o zemlji u kojoj žive i kojoj bi trebali pripadati. Nažalost niti Javna televizija – (HRT) nije iznimka. Stoga je moja tuga još i veća. Naime, svih godina, u Kninu sam nastupao na Svečanomu koncertu u povodu Dana pobjede i domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja, osim u vrijeme prvoga mandata lijeve koalicije i ovoga drugog mandata. Previše je razvidno da bi bilo slučajno. Osobito nakon mogega nadahnutog nastupa u Vukovaru i Zagrebu prošle godine, kojima sam, očito, dirnuo u osinjak. Na naš upit HRT-u, odgovor je bio da nije dobro ponavljati uvijek iste domoljubne pjesme, poput *Stine pradičova, Hrvatice* i sličnih. Da nije tužno, bilo bi smiješno. ►

Sudjelovali ste u obrani Domovine i umirovljeni ste časnik Hrvatske vojske. Branitelji su izvrgnuti nevjerovatnom šikaniranju, omalovažavanju, poniženjima. Mnogi odslužuju kazne po domaćim ili stranim zatvorima, kao npr. V. Marić, D. Kordić i šestorica hercegobosanskih uznika u Haagu. Znamo pak da oni koji su izvršili agresiju na našu Domovinu kao i počinitelji zločina nad Hrvatima nisu uopće ili nisu dovoljno kažnjeni. Je li to normalno?

To je takva kontradiktornost koja u povijesti ratovanja gotovo nije zabilježena. Ima puno primjera, u svijetu, gdje se poraženoj vojsci i civilima presuđivalo bez ikakvih dokaza ili sudskih procesa. To se dogodilo i našoj vojsci i našem narodu na Bleiburgu, a događalo se i cijelo vrijeme tzv. mira i komunističke demokracije, punih četrdest i pet godina. I kada smo se konačno ponadali da je to mračno i bezumno razdoblje iza nas, jer smo krvavo, ali i časno iznjedrili dugoočekivanu slobodu, opet se događa neviđena tortura nad dijelom pripadnika našega naroda. No, sada su zamjenjene teze, sada nam se ne sudi kao poraženima, nego kao pobjednicima, a izvršitelji agresije ili su oslobođeni svake krivnje ili su im kazne slične ili manje onima iz prometno-prekršajnoga djelokruga.

Kao praktični katolik, molim se za sve moje zatočene suborce, jer ja ne doživljam HVO kao drugu vojsku. Pače! Zajedno smo sudjelovali u mnogim operacijama, isti nam je bio cilj, jedan smo narod, jedne smo vjere i tek kad oni svi dočekaju slobodu, bit će slobodan i naš narod i naša Domovina.

Kako gledate na političko ozračje u Domovini? Kakva je to vlast koja zabranjuje sve što je domoljubno, a veliča zločinački komunistički sistem?

Ova se vlast može opisati u samo jednoj riječi – nenarodna. Ovo je još najblaži pojam, jer oni se gotovo sablazne i na same imenice: Hrvatica, Hrvat, Hrvatska, Bog, Domovina, pa papagajski rabe: građanke, građani, ova zemlja, regija i slično. Može li se uopće opisati licemjernost pojedinih hrvatskih političara i državnika koji financiraju izgradnju spomenika koljačima hrvatskoga naroda u Srbu, dok se za spomenik hrvatske pobjede "Oluja 95", u hrvatskomu kraljevskom gradu Kninu skuplja milostinja? A takvih je primjera, nažalost, previše.

Kako je moguće da premijer u nekoliko službenih nastupa u svijetu, izvršava zemlju ruglu, da kroz Lex Perković Domovinu izlaže sankcijama?

Nastavno na prethodno pitanje i prethodni odgovor, to mene više ne iznenađuje. Mene više zabrinjava činjenica da on to još ne razumije, a intelektu-

alac je, ili ako razumije, a to čini, onda je to vrlo zabrinjavajuće. Kako naša hrvatska zajednica može ići naprijed ako je vode takvi političari koji stalno lutaju – što bi rekao Stjepan Radić – kao guske u magli.

Na snazi je izvršenje "slova zakona" ili izvršavanje nečijih naloga kroz postavljanje dvojezičnih ploča. Ne provodi li se kroz taj zakon nasilje srpske manjine nad Hrvatima u vlastitoj Domovini?

Kao prvo, ovdje očito nije riječ samo o ćirilicomu pismu, nego je problem puno složeniji i, za nas Hrvate, pogubniji. On više nije latentan, nego potpuno otvoren. To je takva energija usmjerena protiv hrvatstva i Hrvatske države, da je gotovo možemo usporediti s onom iz devedesetih godina. Razlika je samo u tome što su tada te silnice dolazile s istoka i nekih zapadnih zemalja, a danas? Kao da čujem velikoga rimskog govornika Cicerona koji bi, da živi u naše vrijeme, u našoj Hrvatskoj, ponovo zavapio – *O tempora, o mores!*

Kome ide u prilog postavljanje dvojezičnih ploča u Vukovaru, gradu čije rane još nisu zacijelile?

To je dobro pitanje! Njime ste dotaknuli srž problema. Naime, dobro je znano da se hrvatski jezik bilježi latiničnim pismom – hrvatskom latinicom ili gajicom (prema Ljudevitu Gaju), ali isto tako je znano da se u svojoj prošlosti hrvatski jezik bilježio i nelatiničnim pismima – glagoljicom i ćirilicom. Dakle, nama ni ćirilica nije nepoznanica i, vjerovatno, niti sada ona kao pismo ne predstavlja problem. Tri su razloga zašto se ona ne može i ne smije uvesti u Vukovaru: prvi, i laiku je razumljiv čl. 8 Ustavnoga zakona RH, što znači da je to protustavno, drugi razlog je opravdana sumnja o (ne)vjerodostojnosti postotka srpske nacionalne manjine u Vukovaru, što je također protuustavno i treći i najveći razlog je vukovarska rana, po kojoj se ovim suludim i anacionalnim činom pokušava odviti rane i po njima posut tone soli. Iz ovoga proizlazi da niti Srbima koji žive u Vukovaru ne odgovara ovakvo stanje. Kome onda odgovara?

Milanovićevoj nesposobnoj vlasti i Pupovčevoj demagogiji o ugroženosti Srba u Hrvatskoj. I jedan i drugi, ovim i sličnim temama, žele skrenuti pozornost od socijalnih, ekonomskih, znanstveno-obrazovnih, kulturnih, športskih i drugih tema, kojima – Bog zna iz kojih razloga – nisu dorasli.

Nakon smrti predsjednika Tuđmana imamo vlast i vlastodršce koji samo obećavaju, a skoro ništa ne čine. Narod je izigran i prevaren predizbornim obećanjima. Je li to najveći razlog da niti ne izlazi na izbore?

Nakon Tuđmanove smrti i početka detuđmanizacije hrvatski je narod proživljavao razna iskušenja i mučne scene; od hajke na hrvatske branitelje do sotonističkoga pokušaja oligarhijskih vladinih i nevladinih skupina u nasilnim pokušajima nametanja tzv. zdravstvenog odgoja. Žalosno je da su poneki političari i iz redova naše kršćanske promijenjenosti vršili kriminalne radnje, što je još više zbunjivalo narod, osobito onaj dio iz redova tradicijskih, katoličkih i humanističkih vrijednosti. I uz sve spomenuto i nespomenuto, Hrvatska je i na ekonomskom polju stagnirala i dosegla onu kritičnu točku, kojom se prelila kap tolerancije. Političari su sve više gubili vjerodostojnost, jer su u pravilu jedno govorili u predizborno vrijeme, a drugo činili tijekom vladanja, pokazujući nedosljednost, nespomenost i nepoštenje. To je jedan od ključnih razloga ne izlaska na izbore, jer je veliki dio hrvatskoga puka vjerovao da svojim glasom ništa ne će promijeniti, pa se pitao – čemu, onda, izlaziti na izbore?

Hrvatska je postala članicom EU, uz silne uvjete i ucjene koje su pristizale sa svih strana. Je li Hrvatska trebala ili morala ući u EU?

Odgovorit ću Vam protupitanjem – bih li ja došao među vas Hrvate u Švicarsku, a da me ne pozovete ili da moram ispuniti takve uvjete gdje se moram saginjati do poda i bespogovorno izvršavati sve ono što od mene tražite, pa bilo to i gubljenje ljudskoga dostojanstva? Ne znam je li usporedba na mjestu, ali – vjerujte mi – bilo me je često puta stid kako su se prema nama odnosili, kao da smo mi neki primitivni narod kojega će oni preodgojiti. Nisam ja protiv ulaska u bilo koju zajednicu ili uniju, ako je ta Unija zasnovana na partnerskom odnosu, s istim kriterijima za sve članice, s istim obvezama i s istim pravima. Svjedoci smo da to nije bilo tako u hrvatskomu slučaju.

Zbog Europe mi smo morali: slati naše časne časnike u Haag i druge kazamate, zaustavljati ekonomske projekte poput ribolovnoga pojasa, biti u nepovoljnijemu položaju u svezi graničnoga pitanja sa Slovenijom, abolirati ratne zločince i davati im veća prava nego vlastitome narodu i tako dalje, i tako dalje. Riječju, morali smo slomiti kralježnicu da bismo dopuzali do Bruxellesa. I uz neke pozitivne pretpostavke, naravno da sam protiv takvoga ulaska u EU.

Zar nije žalosno da svi oni koji si pripisuju zasluge oko ulaska Hrvatske u EU, nisu imali ni moralne niti političke volje poraditi na tome da Hrvatskoj izbore bolje mjesto u toj zajednici, u političkom ali i ekonomskom planu. Najveći dio naših autohtonih proizvoda, sorti, vrsta kultura itd. ostao je nezaštićen. ►

Predstavljaju li nas tamo ljudi po struci ili po partijskoj podobnosti?

Da bi vas netko cijenio, morate sami sebe cijeniti. Da bi netko znao tko ste, morate se znati predstaviti. Mene boli činjenica da još nitko od naših političkih predstavnika nije znao dostojanstveno zastupati hrvatske interese, pa – ako hoćete – i s dozom političke asertivnosti. Znaju li uopće pojedini naši europski parlamentarci osnove hrvatske povijesti? Je li im itko ukazao na činjenicu da smo mi imali kneževsku (od IX. do X.) i kraljevsku (od X. do konca XI. st.) krunu, kada nije bilo ni k od krune nekih današnjih europskih kraljevina, koji nas gledaju s visoka? Jesu li svjesni da su Hrvati bili predžide kršćanstva? Bili ih jače zažuljala kravata, kada bismo im uporno ponavljali kako je ona nastala? Kada bi to naši predstavnici znali protkati kroz priču o Hrvatskoj, ukazati na uzročno-posljedičnu povijesnu i zemljopisnu nit, lakše bi ih uvjerali u tradicijski način življenja, autohtonih jela, pića i drugih proizvoda, pa sve do one materijalne i nematerijalne baštine, s čijom sam valorizacijom i osobno relativno zadovoljan.

Mi Hrvati kao da nismo ništa naučili niti iz davne, ali ni bliske povijesti, a uvijek nas je netko ili nešto trlo i oduzimalo slobodu. Vi ste i povjesničar: Hrvatska kroz povijest, nekad i danas?

U prethodnom odgovoru dotaknuo sam tek dio informacija iz bogate i bremenite povijesti hrvatskoga naroda. Mi smo Hrvati došli u Novu domovinu još početkom VII. stoljeća poslije Krista, ali ne kao osvajači, nego na poziv bizantskoga cara Heraklija. Dakle, već tada su nas velika Carstva i Kraljevstva cijenili i uvažavali i kao ratnike i kao miroljubivi narod. Osobito se ugodno iznenadio papa Ivan IV., kojega je, o novim vladarima stare Salone izvijestio njegov legat, opat Martin (640 do 642.). Nedugo što su Hrvati pobijedili Avare i njima podložne Slavene, sklopili su s papom Agatonom i prvi mirni Ugovor o nenapadanju na druge države, godine 680.

Za nas Hrvate, svakako je značajan i odnos kneza Branimira s papom Ivanom VIII., koji, 7. lipnja, godine 879., svojim trima pismima (knezu, narodu i svećenstvu), zapravo priznaje pravo hrvatskome narodu na svoju (kneževsku) samostalnost, što u pravilu znači i prvo međunarodno priznanje hrvatske Države. Isto tako, treba znati da je papa Gregur VII., posredstvom svojih legata Gebizona i Fulkoína, 8. listopada 1075., u Solinu, blagoslovio novoga hrvatskog kralja Dmitra Zvonimira, dodijelivši mu vladarske simbole: zastavu, mač, žezlo i krunu. To se prvi put dogodilo u hrvatskomu kraljevstvu. Prije toga čina, hrvatski su se vladari – u pravilu – krunili aklamacijom. Dodamo li ovome da je pa-

pa Leon (Lav) X. Hrvatsku nazvao predžidem kršćanstva *antemurale christianitatis* (12. prosinca 1519.), da je papa Ivan Pavao II. prvi priznao našu obnovljenu Državu Hrvatsku (13. siječnja 1992.), onda se moramo zapitati – gdje i kako je nestala takva snaga i utjecaj jednoga malog naroda?

Moje je promišljanje da je razlog tome: naša povijesna poveznica sa Svetom Stolicom, naša čvrsta vjera u Boga, domoljubna svijest i tradicijske obiteljske vrijednosti. Upravo to nam naši neprijatelji nikako ne mogu oprostiti. Pojednostavljeno, prije smo živjeli u bremenitim vremenima, a bili smo ponosni, čvrsti i karakterni, dok smo ovih dvadesetak godina, od oslobođenja i posljednjega okupatora, mogli imati sve blagodati, a nemamo (ovdje mislim na političke elite): niti karaktera, niti poštenja, niti znanja, a najmanje imamo dostojanstva i vjere. To bi bile osnovne razlike povijesne i današnje hrvatske zbilje.

Općenito gledano, svijet se nalazi u moralnoj i duhovnoj krizi. Nameću se neke nove norme kao Bogom dane, uništava kulturna i povijesna baština, te identitet naroda. Nameću se također i neke nove norme u odgoju djece i mladih, u tzv. modernom duhu poimanja seksualnosti, te se pod svaku cijenu želi unijeti pomutnja kod mladih u shvaćanju obitelji kao stupa društva, a vjera i kršćanski korijeni se žele uništiti. Kuda vodi ova-ko društvo?

Moja majka je bila neuka žena, a ja sam joj posvetio izreku: "Neuk me naučio nauku življenja"! Ona mi je uvijek govorila da je *đavli dvadeseti vik.* Tada, kao dijete, nisam potpuno razumio nje- ne riječi. Nažalost, bila je u pravu. Sotona je polako djelovala u XX. stoljeću i sve više, i jače, djeluje i na početku tre-

ćega tisućljeća, a mi kršćani, osobito mi katolici, zaokupljeni samima sobom i svojim krugohodnim lutanjima u potrazi za materijalnom egzistencijom, imamo osjećaj kao da ne možemo ništa promijeniti. K tome još se tješimo, primjerice – ja idem u crkvu, molim se Bogu i pokušavam živjeti kršćanskim životom, ali izvanjski svijet ne mogu promijeniti, previše je to za mene. I onda, naravno, sotona zadovoljno trlja ruke. Ima i pogubnijih primjera, kada kršćani, u pomanjkanju vjere bježe od Boga, od obitelji i svih onih ljudskih i plemenitih vrijednosti, nalazeći, u svojoj nemoći i slabosti, raznorazne razloge, i za vlastite neuspjehe, u pravilu, uvijek optužuju druge ljude, a nažalost, katkada i samoga Boga.

Međutim, sotona je samo podmukla, ali nikako nije jača od Boga i naroda božjega, a to smo nedavno dokazali i mi u Hrvatskoj, kada smo joj na referendumu o obitelji, velikom većinom pokazali da smo još budni i da nam ne može nametnuti svoje i bezbožne i neprimjerne zakone obiteljskoga življenja. Tim činom zasigurno smo pokazali pozitivni primjer našim mladima. Ovdje mi se čini prikladnim navesti jednu kiticu iz moje nove pjesme Hrvatske imenice:

Uspravimo i duše i tila.
Prokrčimo vidna polja zgasla.
Dok je vira stamena i čila
sotona je nama nedorasla.
Bogu hvala, da je božji i naš neprijatelj prepoznat, a to je već nešto. Još ima žeravice u našoj vjeri. Svojim vlastitim primjerom, svatko od nas neka je, svakim danom, sve više i više rasplamsava.

Nakon Domovinskog rata i dosanjane slobodne Hrvatske gledali smo u bolju budućnost, sanjali o uređenoj i bogatoj državi gdje će se moći ►

sretnije živjeti: Svoj na svome. Danas mladi ljudi odlaze iz Domovine kao i nekad, trbuhom za kruhom. Nije li to žalosno? Koja je Vaša poruka tim mladim ljudima?

Vjerujem da će i ovaj naš razgovor pomoći onim mladim ljudima koji ga budu čitati i iz njega iščitati svu onu slavnu povijest našega naroda i sve prednosti koje Hrvatska ima. Moramo znati da nikome nije zajamčena vječna vlast. Nju ima samo jedan kralj – naš Kralj Isus Krist. Upravo stoga, želja mi je ne samo da naša mladež ne odlazi iz Domovine, nego i da se dio Hrvatica i Hrvata vrte korijenima svojih očeva i majki i tu, u Lijepoj Našoj, kreiraju politiku viših: moralnih, ljudskih, obiteljskih, pa na koncu i ekonomski pravednih vrijednosti, jer se malo koja zemlja u svijetu može pohvaliti takvim prirodnim i kulturnim znamenitostima, koje pružaju velike mogućnosti. Ovo nije utopija. Vjerujem da se ovaj san može ostvariti, ali za takvo što mora se napraviti dugotrajna strategija, dobra volja, nacionalni konsenzus i uz božji blagoslov možemo stvoriti Hrvatsku u kojoj će biti blagostanja i koja će biti primjer ostalima, osobito kršćanskim, zemljama. No za takvo što moraju se i mladi pomučiti, osobito moraju više poraditi na odgojnom, zdravstvenom i znanstvenom polju, šireći poput vjetrova sve kršćanske vrijednosti. Tada će i onaj nužni, ekonomski stupanj, biti na višoj razini. Moja poruka svim mladima, a to uvijek govorim i svojoj djeci – ne mojte samo tražiti da vam netko dade ono što smatrate da zaslužujete, radije tražite da vam pokažemo kako se dolazi do puta, na kojemu će biti i drače, a onda ćete ga, snagom svoje volje i velikom upornošću i prokrčiti, stvarajući čvrste temelje za ostvarenje svojih ciljeva.

Hrvatska dijaspora je marginalizirana i oduzimaju joj se zakonom zajamčena prava. Boji li se ova vlast dijaspore?

Strasno je to i boli činjenica da se ova vlast boji vlastitoga naroda; i domovinske, a osobito iseljene Hrvatske. O, kako bi bilo lijepo da je istina drugačija, pa da trenutni vlastodržci pozivaju našu dijasporu na povratak u Domovinu, i onima koji to žele, osigura sve preduvjete brže i bezbolnije prilagodbe na novi život, rad i kreiranje svekolikoga boljitka u rodnom i drugim mjestima diljem Lijepe Naše. A za takvo što, naša dijaspora ima potencijala! Neovisno o političkim strankama, mišljenja sam da je vrijeme da ova nenarodna oligarhijska vrhuška ode s vlasti i da naš hrvatski narod izabere one ljude, koji će vratiti pravo i dostojanstvo hrvatskomu čovjeku u tuđim zemljama i učiniti ga, ponovo, jednim od udova svekolikoga našeg puka, bez kojega je nemoguća opstojnost jedine nam domovine Hrvatske. Za me-

ne je naša dijaspora bogatstvo. Ona je naš gorljivi zagovornik i vodič u mnogim svjetskim zemljama, osobito u: Europi, Americi (i Sjevernoj i Južnoj) i Australiji.

Da se malo maknemo od politike. Vi ste književnik i pjesnik s osebnim radom. Početkom 2014. g. objavljujete novu zbirku pjesama. Možete li nam barem malo otkriti o čemu se radi?

Riječ je o mojoj desetoj, jubilarnoj, knjizi pjesama znakovitoga naslova **LUČ HRVATA**. S obzirom da ove 2014. godine Gospodnje slavim i tridesetpetu obljetnicu književnoga stvaralaštva, u njoj su uvrštene i trideset i pet pjesama te izbor mojih najpoznatijih pjesama iz prethodnoga devetoknjžja. Isto tako, uz knjigu sam objavio i CD na kojemu su moje uglazbljene pjesme te dio pjesama koje osobno krasnoslovim. Nove pjesme, tematski se gotovo i ne razlikuju od prethodnih, s jedinom razlikom što su ove protkane takvim bogoljubnim, domoljubnim i obiteljoljubnim nabojem da katkada i odustanem od pjesničkih kanona i uzusa, a sve u cilju što jednostavnijega pjeva, opomene, upozorbe i nepresušnoga zdenca ljubavi prema mom ljubljenu hrvatskom puku.

Vaša nova zbirka je još jedan povod više, za ponovno gostovanje u HKZ Švicarske. Možemo li očekivati Vaš skorašniji dolazak?

Iskreno se nadam da ćemo, kako smo se i dogovarali, realizirati moje nastupe i predstavljanja knjige diljem Švicarske, gdje Hrvati žive i to u rujnu ili listopadu već ove godine Gospodnje 2014. Moram napomenuti da u Švicarskoj imam i veliki broj prijatelja i poznanika te se veselim ponovnom susretu i s njima i neovisno o svim obvezama i turnejama diljem: Lijepe Naše, Bosne i Hercegovine, Njemačke, Austrije i Italije, gostovanje u Švicarskoj nije upitno, samo neka nas dragi Bog blagoslovi.

Kakvo je danas stanje u Hrvatskoj s književnicima? Čuje li se i uvažava dovoljno njihov glas u npr. zaštiti hrvatskog jezika, promoviranju hrvatske književne i kulturne baštine?

U Hrvatskoj su, nažalost, kao i u cijelome društvu, i književnici podijeljeni na desne i lijeve. Mediji su, uz malobrojne iznimke, skloniji ovima drugima, jer tko god napiše neku knjigu, osvrt, pjesmu ili bilo koje drugo književno djelo u kojima zrcali bogoljublje, domoljublje i obiteljoljublje, proglašava ga se netolerantnim, homofobnim i nazadnim. To nikako nije dobro, jer drugačije mišljenje ne znači isključivost. Kada je riječ o zaštiti hrvatskoga jezika, onda moram istaknuti pozitivnu ulogu Matice hrvatske, koja problem Hrvatskoga pravopisa želi rješavati na jedan demokratski način, uključujući sve zainteresirane da kroz

javnu raspravu; primjedbe i sugestije konačno dobijemo jedan jedini Pravopis, koji će biti ključ zaštite hrvatskoga jezika. U prvoj rečenici Pogovora Matičina Pravopisa (Zagreb, 2007.) stoji: "Skrb o hrvatskome jeziku jedno je od uporišta u djelovanju Matice hrvatske od njezina osnutka do danas". No očito je problem u onim ministrima, koji, iz kojekakvih razloga, idu jednosmjernom ulicom i to, bojim se, u suprotnom pravcu. Trenutno imamo nekoliko različitih autora Pravopisa i takvo stanje zbunjuje. Većina novinara u Hrvatskoj ili ne znaju, ili se ne žele držati jezičnih pravila. Drugo je književnost. U genetsko-lingvističkom smislu hrvatski jezik se navodi kao sustav triju narječja: štokavski, kajkavski i čakavski, ali je samo štokavski standardni, a ostala dva su narječja. To je naše bogatstvo. Većina naših poznatih djela napisana su na čakavici, primjerice, prvo djelo na hrvatskome jeziku *Judita* Marka Marulića (1521.) i po tome je Marulić i prozvan ocem hrvatske književnosti. Na kajkavskome je narječju Miroslav Krleža napisao *Bala-de Petrice Kerempuha*. Ova i niz drugih djela zorno nam pokazuju snagu i izričaj naših književnika na svima narječjima. Međutim, mi danas, uvažavajući ukupnu pravopisnu tradiciju, moramo se u svim segmentima držati standarda jezika, promovirajući njime našu kulturnu i svenacionalnu baštinu. Dao Bog da se jače čuju glasovi onih književnika koji pišu i pjevaju o svim našim vrijednostima. S ponosom se ubrajam u takvu skupinu.

Ima li ova vlast u Hrvatskoj sluha za izdavačku djelatnost hrv. književnika ili su oni prepušteni na milost i nemilost, sami sebi?

Za onu, njima podložnu, skupinu koja se svjetonazorski ne razlikuje od (trenutno) vladajućih, itekako imaju sluha. Mišljenja sam i previše sluha i novaca za one koji svojim perima bacaju mrlje po hrvatskome zemljovidu i narodu kojemu bi trebali i oni pripadati. Kod nekih su zamjetne tolike silnice mržnje prema svemu što je hrvatsko, da je gotovo nemoguće ocijeniti umjetničku vrijednost njihovih djela, jer je mučno čitati sve te laži, objede i prijezir. Uz neznatne iznimke, većina nas je prepuštena samima sebi i dobrim i dragim domoljubima koji podupiru naša djela.

Kako je uopće moguće da se izdvaja veliki novac za, npr. srpske Novosti koje pljuju i omalovažavaju, te izvrgavaju ruglu sve što je Hrvatskoj sveto, uključujući i pok. predsjednika Tuđmana, a hrvatski književnici ostaju uskraćeni bilo kakve financijske pomoći?

U prethodnomu odgovoru dotaknuo sam bit problema, a to je postalo gotovo natjecanje, tko će više i jače ►

govoriti protiv Hrvata i Hrvatske imat će veći kolač iz balkanoidne kuhinje, čije je sjedište na Trgu svetoga Marka u Zagrebu. O, Bože moj, prosvijetli nam pamet! Možete li zamisliti da Vi u Švicarskoj pišete protiv ljudi i zemlje u kojoj živite i radite, i za takve tekstove dobivate potporu švicarske vlade? Nemoguće je u bilo kojoj zemlji na svijetu pronaći sličnih primjera. Na našu sreću, hrvatski narod je mudri narod i on je u velikoj većini prepoznao licemjerje u tobožnjoj zaštiti manjinskih prava, osobito one manjine čija je većina ubijala Hrvate i granatirala i palila Hrvatsku u Domovin-

skome obrambenom ratu.

Vaša poruka ne samo članovima i čitateljima HKZ, nego i Hrvatima u Švicarskoj?

Moja je poruka svim Hrvaticama i Hrvatima u Švicarskoj da budete to što jeste – lučonoše naših tradicijskih; kršćanskih i domoljubnih vrijednosti. Ne dopustite da vam itko oduzme hrvatski ponos, jer političari u Hrvatskoj nisu Hrvatska, nego hrvatski narod, a to smo mi – svi zajedno. Budite, kao i do sada, čvrsti i čisti kvasac svehrvatskome kruhu i doći će vrijeme kada ćemo opet

imati lijepu i radosnu Hrvatsku Hrvata!

Gospodine Šutra, veliko hvala na razgovoru. Nadam se Vašem skorašnjem dolasku u Švicarsku.

Hvala Vama! Dopustite da Vama, kao i svim Hrvaticama i Hrvatima u Švicarskoj zaželim obilje božjega i obiteljskog blagoslova u godini Gospodnjoj 2014. Veselim se ponovnom susretu sa svima vama, a do tada bratski pozdrav u Kristu iz hrvatskoga kraljevskog grada Knina, iz srednjovjekovne prijestolnice hrvatskih vladara! ■

Nakon više od 11 godina opet među Hrvatima u Švicarskoj

ANTE NADOMIR TADIĆ ŠUTRA

13. rujna 2014. godine u Baar-u
i 14. rujna 2014. vjerojatno u Luzern-u

Predstaviti će svoju 10-tu jubilarnu knjigu poezije "Luč Hrvata" i CD s njegovim uglazbljenim pjesmama, od kojih su najpoznatije "Stina praidova" i "Oj, Cetino"

Detalji nastupa biti će pravovremeno objavljeni na stranici

www.hkz-kkv.ch

IZ HKZ PISMOHRANE

Svašta stiže na adresu HKZ. Većina je predodređena za otpad. Ovu smo pak vijest pospremili u pismohranu. Mogli bismo joj dati naslov:

KAKO IZMUSTI ISELJENE HRVATE

Sent: Saturday, November 11, .20....
Subject: Poštovani, pozdrav iz daleke domovine

Poštovani!

Puno Vam pozdrava iz Vaše daleke domovine Hrvatske. Želimo Vam ovom prilikom ponuditi paket s grumenom "originalne hrvatske zemlje".

- Idealna je ako želite posaditi pšenicu za skorašnje nam blagdane, ako želite odati počast na pokopu, zaljubljenik ste u sve Hrvatsko ili želite posjedovati komadić domovine.

- Vaša pošiljka dostavlja se direktno na Vaša vrata poštanskom službom

- Vaša "Originalna hrvatska zemlja" dolazi zapakirana u "polythene" vrećici, da bi se osigurala svježina.

- Zemlja je dezinficirana od mikroorganizama

- Svaka individualna vreća sadrži 320 grama zemlje.

- Cijena jednog pakovanja je 15 Eura + troškovi dostave.

- Naručiti možete putem e-maila.
- Detaljnije informacije uskoro na web stranici www.mi-ale.hr/ohrz

Na ovaj način željeli bi i Vama, našim iseljenicima u dalekom svijetu, koji ste tako svesrdno pomogli našoj domovini u njenim najtežim trenucima, tu istu domovinu približiti Vašim srcim koja su uvijek kucala za nju.

Mi-Ale d.o.o.

=====

ODGOVOR HRVATSKE KULTURNE ZAJEDNICE

From: HKZ

Sent: Saturday, November 11, 20..

Subject: Re: Postovani, pozdrav iz daleke domovine

Poštovani Hrvati u Hrvatskoj!

Da je ova ponuda došla 1. travnja, smatrali bismo je dobrom šalom, ali ovako ona ustvari predstavlja uvredu! Za skupe novce prodavati grumen hrvatske zemlje Hrvatima koji su za svoju domovinu puno toga dali (u raznim oblicima), u najmanju se ruku može okvalificirati kao pomanjkanje dobrog ukusa. Iskreno se nadamo da ne će biti niti jedne narudžbe, a idejni tvorac ovog posla shvatiti da pravi Hrvat svoju zemlju nikada

ne će prodavati, niti u vrećicama od 320 grama, nikome, a najmanje onima koji su zaslužili da im bude darivana.

Hrvatska kulturna zajednica
Dunja Gaupp, dopredsjednica

=====

Istražili smo tko stoji iza Mi-Ale d.o.o.?
To su:
Milica i Aleksandar Aleksić, građ. ing.

U međuvremenu su otvorili novo poduzeće "Ale-Ale d.o.o Agencija za nekretnine i usluge" s adresom u Ičićima. ■

ISTRAŽILI SMO ZA VAS NOVI POREZNI ZAKON

Piše: Dunja Gaupp

16. veljače 2012. godine Hrvatski sabor je izglasao Novi porezni zakon kojim je definirana stopa oporezivanja inozemnih mirovina hrvatskih povratnika (porez na prihod). Novi porezni zakon objavljen je 23. veljače 2012. u Narodnim novinama br.: 177/04, 73/08, 80/10, 114/11 i 22/12, a na snagu je stupio već 1. ožujka 2012.

Prema novim poreznim pravilima, inozemne mirovine oporezuju se kao i domaće. Neoporezivi dio mirovine iznosi 3'400.- kuna. Sve što je više od toga iznosa oporezuje se prema poreznim stopama od 12, 25 i 40 %, ovisno o visini oporezivoga dijela mirovine.

Među našim ljudima u Švicarskoj, ali i u drugim zemljama, kruže različite priče o velikim poreznim i drugim davanjima u Hrvatskoj, koja ljudima odnose i do 60 % ukupne mirovine. Za umirenje svima: **to nije točno!**

Bili smo gosti tribine u Luzernu (vidi str. 39), čuli smo zvanična pojašnjenja predavača, kao i iskustva pojedinaca koji su u Hrvatskoj, u mjestu stanovanja, potražili odgovor na pitanje koliki će im biti porez na mirovinu. Odgovori su bili toliko različiti, da se čovjek mora upitati, znaju li odgovorni kako primjenjivati novi zakon.

Potražila sam novi zakon koji je, usput rečeno, jednak za sve stanovnike Hrvatske. Porezna uprava je izdala brošuru *Oporezivanje mirovina* u kojoj je opisano što se u poreznom smislu smatra mirovinom, a različiti primjeri pokazuju kako se porez obračunava. Dostupna je svima na internetskoj stranici www.porezna-uprava.hr, stoga ovdje nije potrebno ulaziti u detalje. Zadržati ću se samo na nekoliko najvažnijih točaka koje, kako sam primjetila, dovode do veliki zabuna i krivih tumačenja.

Švicarskom kruže dva primjera ob-

računa poreza (vidi prozor).

Maksimalna AHV mirovina iznosi 2'340 franaka (za one čija su godišnja primanja bila veća od 84'000 franaka). Maksimalna mirovina za bračne partnere iznosi 3'500.- franaka, a isplaćuje se odvojeno, pola mužu, pola ženi, pa se odvojeno i oporezuju.

Minimalna AHV mirovina iznosi 1'170 franaka. AHV mirovina većine naših ljudi vjerojatno ne prelazi iznos od 1'500 do 2'000 franaka. Dakle, malo je onih koji imaju razloga za veliko uzrujanje, jer nisu ništa teže pogođeni od ostalih umirovljenika u Hrvatskoj!

A ŠTO JE S NOVCIMA IZ DRUGOG MIROVINSKOG STUPNJA?

Raspitali smo se kod bivših članova i prijatelja koji su se vratili u Hrvatsku, kako su oni postupili i kakva iskustva imaju. Većina je novce 2. mirovniskog stupnja ostavila u Švicarskoj. Oni koji su definitivno napustili Švicarsku, podigli su sav novac, platili porez (koji je u Švicarskoj puno manji nego u Hrvatskoj), a ostatak stavili na bankovni konto (u Švicarskoj, naravno) s kojega prema potrebi uzimaju koliko im treba. Neki su jedan dio stavili na banku, a jedan dio si daju isplaćivati kao mirovinu drugoga stupnja, ali ne na adresu u Hrvatskoj, nego na bankovni račun u Švicarskoj. Neki su podigli sav novac i u Hrvatskoj kupili kuću/stan ili uložili u neki posao.

Treba naglasiti da Švicarska ne informira Hrvatsku o isplaćenim mirovinama hrvatskim korisnicima. To znači da i AHV mirovina može biti doznačavana na račun u Švicarskoj, što neki ljudi i koriste. S obzirom da mnogi imaju djecu u Švicarskoj, doći do toga novca nije problem.

Dvostruko oporezivanje za Hrvate iz Švicarske ustvari ne bi trebala biti tema. Tko izvadi sav mirovinski novac, ali ga ostavlja u Švicarskoj, porez plati Švicarskoj i time je stvar riješena. Onaj tko novac želi staviti u hrvatsku banku, morati će u Hrvatskoj platiti porez na sav iz-

nos, ali s odgovarajućom potvrdom, može zahtijevati povrat plaćenog poreza u Švicarskoj.

Znači, na mirovinu od 12.348 kuna, porez iznosi 2'328, što je 16 % ukupne mirovine. Da bi država mogla uzeti 40 % mjesečnih mirovinski primanja, mirovina bi morala biti veća od 5 milijuna kuna! Ne vjerujete? Probajte izračunati.

To je zato što se 40 % poreza plaća tek na iznos koji prelazi 8'800 kuna. U primjeru našeg povratnika, porezna osnova iznosi 8'948,31 kunu, od nje se odbije iznos od 8'800,00 i za oporezovati sa 40 % ostaje iznos od 148,31 kune, što iznosi 59,32 kune.

Mali problem predstavlja t.zv. *Priremeno porezno opterećenje*. Zbog promjene devizniog kursa, dolazi i do promjene poreznog iznosa, zbog čega se nikada ne zna sigurno koji iznos će doći na naplatu.

Zdrastveno osiguranje nema veze sa porezom na mirovinu, pa je suvišno o tome raspravljati u istom kontekstu. U slučaju definitivnog napuštanja Švicarske i nastanjenja u Hrvatskoj, povratnik se mora javiti Hrvatskom zavodu za zdravstveno osiguranje (HZZO). Utvrđuje mu se status osiguranika, odnosno početak osiguranja i obveza plaćanja doprinosa, koje iznosi 13 % od mirovine, ali ne manje od najniže mjesečne osnove (za 2013. - 2'753 kn), ni više od prosječne mjesečne plaće (za 2013. - 7'867 kn).

Koliko ozbiljno treba uzeti hrvatske zakone i njihovu primjenu? Jedan se povratnik javio u poreznu upravu svoga mjesta i pitao što treba napraviti. Nitko mu nije znao odgovoriti, upućivali su ga od jedne do druge osobe, da bi na kraju čuo "Gospodine, što se tako žurite s prijavom, mi još nismo ni čuli za novi zakon".

Zato, ne žurite s odlukama, niti s prijavama, a novac ostavite na sigurnom, u Švicarskoj! ■

Primjeri koji kruže Švicarskom

Primjer A - na mirovinu od 12'000.- kuna (1'950.-franaka)

porez bi bio 1'864.- kune (303.- franka), (plus općinski porez koji ima različitu stopu prema mjestu stanovanja, slično kao i u Švicarskoj, a koji nije obuhvaćen ovim primjerima).

3'400.- kuna = 0,00 kuna (neoporezivi dio)
2'200.- kuna, porezna stopa 12 % = 264.-kuna
6'400.- kuna, porezna stopa 25 % = 1'600.- kuna

Primjer B - na mirovinu od 22'000.- kuna (3'570.- franaka)

porez bi iznosio 5'834.- kune (948.- franaka) :

3'400.- kuna = 0.00% (neoporezivi dio)
2'200.- kuna porezna stopa 12 % = 264.- kuna
6'600.- kuna - porezna stopa 25 % = 1'650.- kuna
9'800.- kuna porezna stopa 40 % = 3'900.- kuna

Primjer poreza na mirovinu visoko kvalificiranog povratnika iz Švicarske koji stanuje u Zagrebu. Njegova AHV mirovina iznosi 2'021 franaka, što je prema tečaju od 06.09.2013. iznosilo 12.348,31 kuna:

Mjesečna mirovina	12.348.31	Porez
Odbitak	- 3'400.00	
Porezna osnova	8'948.31	
12 % poreza na iznos do	2'200.00	264.00
25 % poreza na iznos do	6'600.00	1'650.00
40 % na iznos preko 8'800,00 u ovom slučaju to iznosi	148.31	59.32
Porez na mirovinu		1'973.32
Porez (prirez) u Zagrebu (18 % na iznos 1'973,32)		355.19
Ukupni porez		2'328.51

PREDAVANJE

NOVI POREZNI ZAKON

Piše: Dunja Gaupp

Hrvatsko kulturno i športsko društvo Zrinski i Hrvatska katolička misija iz Luzern-a organizirali su 22.09.2013. predavanje o oporezivanju mirovina ostvarenih u inozemstvu. Tribinu je vodio gospodin Vice Baraban, predsjednik društva Zrinski, a predavač je bio generalni konzul Hrvoje Cvitanović.

Odaziv je bio veliki, mnogi se ljudi žele vratiti u domovinu, te ih zanima što ih tamo očekuje.

Za riječ su se javili ljudi koji su napravili negativno iskustvo s informacijama dobivenim u Hrvatskoj. Jedan je gospodin rekao da na mirovinu od 1'300 franaka mora plaćati 1'800 kn poreza, što nikako ne može biti točno. 1'300 chf je nešto oko 8'000 kn, a porez na taj iznos je 864 kn. Drugi je gospodin dobio informaciju da će mu porez biti 39 % od mirovine i 16 % za zdravstveno osiguranje. To također ne može biti točno. Kada bi mu porez odnio 39 % mirovine, ista bi morala iznositi 300'000 kuna. Zdravstveno osiguranje pak iznosi 13 % od mirovine, ali samo do mirovine od 7'867 kn (vidi str. 38).

Među publikom prisutna voditeljica Odjela za pravne poslove Hrvatske matice iseljenika, Diana Mašala Perković, izjavila je kako na žalost nije spremna odgovoriti na konkretna pitanja, jer je tu sasvim slučajno, no da će se po povratku u Hrvatsku pozabaviti tom temom. Spomenula je svoju staru majku koja dobiva porez natrag, pa to mogu tražiti i

hrvatski povratnici. Potpuno nesuvisla izjava, jer nam nije pojasnila zašto njena majka ima pravo na povrat poreza. Izjavila je također da u Hrvatskoj nitko, pa čak ni bivši predsjednik Mesić, nema takve visoke mirovine kao što ih imamo mi u Švicarskoj. Primjedbu da on još nije u mirovini, odlučno je negirala. A na pitanje "zašto mu onda narod plaća vilu, uredske troškove, tajnicu, osobno osiguranje, putovanja itd." nije bilo odgovora.

Tribina je trebala donijeti pojašnjenja, no to se nije dogodilo. Predloženo je da se Hrvatskoj vladi napiše pismo zamolbe za rješavanje problema oko oporezivanja povratnika. Predstavnici Hrvatske kulturne zajednice skrenuli su pozornost na činjenicu da je takvo pismo već odaslano. U ime Hrvatskog svjetskog kongresa napisao ga je i odaslao tadašnji predsjednik na svjetskoj razini, g. Josip Sovulj. Ta je činjenica svima bila nepoznata.

Gsp. Jure Primorac je rekao da o promjenama zakona oporezivanja, prebivališta i osobnim iskaznicama nismo dobili točne informacije niti od zakonodavca, niti od t.zv. "svjetskih" predstavnika Hrvata u Švicarskoj, pa niti od onih koji su "izabrani" (od koga?) kao predstavnici Hrvata u Švicarskoj u Savjetu Vlade RH za Hrvate izvan Hrvatske, stoga misli da stvar moramo sami uzeti u ruke.

Dogovoren je sastanak skupine ljudi koji se žele angažirati oko formuliranja pisma Ministarstvu financija, kojeg će konzul Cvitanović prosljediti u Zagreb. Zašto pismo ne odaslati preporučenom poštom? Možda zato što se na pisma

principijelno ne odgovara, osim po preporuci partijskog prijatelja.

HKZ predstavnici misle da nikakvo pismo neće koristiti. Ako Vlada ne reagira na 600'000 potpisa za referendum o Vukovaru kao mjestu posebnog pijeteta, kako se može očekivati da će reagirati na pismo zamolbe (barem da je zahtjev!) Hrvata iz Švicarske.

Mislimo da Vlada Hrvatske nije toliko glupa kako ne bi shvatila koliko novaca gubi ako onemoguću povratak iseljeničstva. Ako pak nije glupa, postoji samo jedan razlog zbog kojeg upravo to radi: Hrvatskom iseljeničstvu treba zakomplicirati život kako bi sami odustali od povratka, jer većina Hrvata u iseljeničstvu nisu glasači SDP-a!

Na kraju treba reći da je planirani sastanak 'radne skupine' bio totalni neuspjeh. Kao što je na tribini bilo dogovoreno, g. Vice Baraban je organizirao sastanak i poslao pozivnice. Došlo nas je svega nekoliko. Zašto? Zato što je isti sastanak organizirala gđa. Ruža Studer (članica radne skupine) istoga dana u isto vrijeme, ali na drugoj adresi, o čemu pak g. Baraban nije bio obaviješten. Naravno da ljudi nisu znali što je točno, pa su neki odustali od dolaska. Skupina oko g. Barabana je zaključila kako nema smisla gubiti vrijeme na nešto što je od samoga početka osuđeno na neuspjeh. Od skupine oko gđe. Studer do danas nismo primili informaciju što su učinili.

Tako izgleda ta, navodno, jako željena i stalno zazivana suradnja Hrvata u Švicarskoj! ■

REFERENDUM O USTAVNOJ DEFINICIJI BRAKA KONAČNI REZULTATI

Hrvatska je odlučila, definicija iz Obiteljskog zakona da je brak životna zajednica muškarca i žene bit će unesena u Ustav.

Konačni rezultat:
ZA 65,87 %, PROTIV 33,51 %

Izlaznost je bila 37,90 %. Glasovalo je 1,436.163 glasača, broj važećih listića bio je 1,427.967, a nevažećih 8.196. Za unošenje definicije braka u Ustav bilo je 946.433 glasača, a protiv njih 481.534.

REZULTATI U ŠVICARSKOJ

Izborna mjesto Bern:

- broj birača 279
- ZA 240 / - Protiv 38 / - nevažećih 1

Izborna mjesto Zuerich:

- broj birača 502
- ZA 435 / - protiv 67

Na inicijativu naših čitatelja donosimo dva primjera fantomskih udruga, čije je postojanje, kako je napisala Ana Bilić, "mrtvo slovo na papiru, koje ne bi zavrijedilo nikakva spomena, da nije postalo jeftina dobit među intelektualcima i onima koji se tako nazivaju". Prvi slučaj je t.zv. HAZUD i njegov osnivač Dragan Hazler, koji je svojevremeno uzurpirao i ime Hrvatske kulturne zajednice

FANTOMSKA MATICA, TAKOZVANA AKADEMIJA I AUTOKEFALNA "CRKVA"

Piše: Ana BILIĆ

Izvor: Politički zatvorenik, studeni/prosinac 2013. broj 255

(skraćeni tekst - cijeli je dostupan na stranici [HAZUD](#))

Pojmovi akademija i institut nisu zaštićeni i može ih svatko koristiti, od brige za čistoću do visokih škola i znanstvenih ustanova. U novovjekom diskursu pod akademijom se prvenstveno razumijeva ustanova koja se bavi znanosti. U Hrvatskoj postoje različite akademije, ali je jedna *Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti* (HAZU), podijeljena na znanstvene razrede, koju hrvatska država priznaje i financijski podupire.

Među iseljenim Hrvatima postoji akademija Croatian Academy of America čije članstvo čine djelatnici sjevernoameričkih sveučilišta i koja objavljuje njihove radove.

Problematičnim postaje kad se jedna akademija proglasi znanstvenom ustanovom kao *Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti u dijaspori* (HAZUD), sa sjedištem u švicarskom gradu Baselu, koja nema nikakvih znanstvenih temelja niti umjetničkih sadržaja.

HAZUD je prazna sintagma koja nema ništa osim natpisa na privatnoj adresi "*Hazler Dragan, Kroatische Akademie (sic!), Davidsbodenstrasse 62, 4056 Basel*". To mrtvo slovo na papiru ne bi zavrijedilo nikakva spomena, da nije postalo jeftina dobit među intelektualcima i onima koji se tako nazivaju u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Hrvatski krugovi, željni titula, prenijeli su ovog mrtvaca i u Mostar 29. rujna 2012., kako bi proširili izmišljenu HAZU kao, kako pišu u najavi, "*ulog za sreću i stjecanje duhovnog bogatstva, jer u kući znanja i umjetnosti svako je slovo glas duha, uma i srca, svaka je riječ ključ za mudrost, poniznosti i slavu ljepote života*".

Ovo prisvajanje tuđeg identiteta, zapravo je otužni sindrom intelektualnog poremećaja među Hrvatima. Umjesto da budu korisni hrvatskom društvu, oni se prave važnima!

Osnivač HAZUD-a Dragan Hazler je rođen u Slunju 1930. U Zagrebu je završio studij farmacije i kao "pasošar" dolazi u Švicarsku 1963. godine. Zapošljava se u privatnoj ljekarni u Baselu, a od 1967. u farmaceutske tvrtci Sandoz AG u kojoj se bavio istraživanjem. U dodiru s otrovnim tvarima oštećen mu je mozak, osobito centri za ravnotežu, te je zbog toga umirovljen. Žalosno je da Hazler i nakon te osobne nesreće ostaje trajnim šarlatanom i upornim provokatorom.

OGRANAK MATICE HRVATSKE U BASELU

Prema knjizi "Izvještaj o kontroli zakonitosti rada Matice hrvatske", Zagreb 2002., Matica hrvatska prihvaća njegovu inicijativu i daje formalno-pravni pristanak na osnutak Ogranka MH (OMH) u Baselu "na isti način kako se to čini i u zemlji, gdje Matica ima svoje ogranke i odbore u svim gradovima SR Hrvatske". Na osnivačkoj skupštini 27. srpnja 1968. donesen je statut OMH čiji je autor Velimir Tomulić, rođen 1943., koji je 1964. ilegalno napustio Jugoslaviju, i koji će kasnije u Berlinu osnovati *Savez hrvatskih komunista u inozemstvu* čije se glasilo zvalo *Socijalistička Hrvatska*.

Zbog jakoga političkog pritiska i prekorčenja Pravila, upravnja tijela Matice hrvatske su se odrekla Ogranka MH u Baselu i sugerirala mu formalnu samostalnost, a sadržajno bi njezin odnos prema tom Ogranku ostao isti.

Hazler nije bio oduševljen statusom OMH pa je 17. siječnja 1971. inicirao osnutak *Društva članova Matice hrvatske 'dr. Ante Starčević'* koje pripada 'pod upravu Matice hrvatske u Zagrebu i samo ona je kompetentna za davanje uputstva u našem radu'. Središnjica se ogradila od ovoga novog društva, kao i od ranijeg, i preporučila osnivanje društva prijatelja MH, što će se dogoditi tek 11. rujna 1971. u Zurichu s drugim ljudima. To društvo, međutim, zbog političkih neprilika u domovini nije nikad zaživjelo.

TZV. HRVATSKA AKADEMIJA ZNANOSTI I UMJETNOSTI U BASELU

Neuspjeh s Ogrankom Matice hrvatske u Baselu, Hazleru će biti poticaj da krene u osnivanje Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (HAZU) pri čemu će Ogranak nastupati zajedno s akade-

mijom. Prema Hazlerovim zapisima, HAZU je osnovao 25. ožujka 1978. godine. U dopisu "*svim uredništvima hrvatskog tiska u tuđini*", koji u siječnju 1979. potpisuje Hazler Dragan, Mr. ph. sci., nastao je *Pokretački odbor HAZUE* koji broji pet članova. Nakon obavijesti o *Pokretačkom odboru*, u istom tekstu slijedi i poziv na *Osnivački sabor*. Je li se taj ikad dogodio, ostalo je nepoznato javnosti. Hazler je nešto kasnije izjavio da je *Hrvatska akademija za znanost, izumiteljstvo i umjetnost Andrija Jamometić* osnovala zakladu pod nazivom HAZIUM.

Kad točno nastaje današnje ime HAZUD, teško je utvrditi. Hazler je 15. studenoga 2011. objavio popis članova HAZUD-a od kojih dobar dio nije više među živima. Primjera radi u popis su uvršteni ljudi koji su umrli daleko prije osnutka HAZUD-a kao dr. Branko Jelić (umro 1972.), dr. fra Dominik Mandić (umro 1973.), Bruno Busić (ubijen '78.), te oni koji po svojoj političkoj orijentaciji i intelektualnom profilu s njim nisu mogli dijeliti svjetonazor kao dr. Ernest Bauer, puk. Ivan Babić, Pavao i Nedjeljka Tijan, biskup Josip Pavlišić, kardinal Franjo Kuharić, Kazimir Katalinić, Lav Znjidarčić, Vlado Gotovac... Među 200 popisanih su i preds. Franjo Tuđman, Vice Vukov, dr. Žarko Dolinar, kojega će u svom pamfletu od 28. ožujka 2011. proglasiti 'udbinim agentom u dijaspori'.

Kao i OMH i HAZUD je živjela od prijedloga i neostvarenih projekata. Zagrebačka HAZU se stoga javno ogradila od HAZUD-a, pa je priopćila javnosti da "*zbog položaja i ugleda Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti želi istaknuti da djelovanje HAZU u Zagrebu nema nikakve veze s djelovanjem udruženja sličnog imena sa sjedištem u Baselu*". (Večernji list, 11.III.1994.) Ne znamo je li zagrebačku HAZU na to potakao 1993. pokrenuti tromjesečnik HAZUD-a "*Hrvatski dijasporni list*", koji je na se skrenuo pozornost pornografijom i ilustriranim oglasima za "telefonski seks", ili Hazlerovo šarlatanstvo!

Zbog obnove trošne zgrade na Davidsbodenstr. 62, Hazler oglašava da mora napustiti svoj peterosobni stan u kojem "*ima još oko 2.000 knjiga, oko 500 arhivskih odlagača razne povijestne, umjetničke i druge vrijedne građe, razne zbirke, primjerice: slika, pisama, video-kaseta, gramofonskih ploča, elektronički uređaji, namještaj.*", kako stoji u "Važnom pismu HAZUD-u Zagreb, HAZU Mostar i Hrv. akademikima svuda" 28. kolovoza 2013. ►

Tu se tuži da "mlađi i mladi hrvatski znanstvenici i stručnjaci u Švicarskoj, osim dopisničke suradnje ne pokazuju druga zanimanja za HAZUD". Pritužba se odnosi i na misionare u hrvatskim katoličkim misijama, jer "nijedan fratar nije član HAZUD-a". "Odlazak Dragana Hazlera s dužnosti u HAZUD-u i ujedno iz Basela, izgledi za obstanak i za djelovanje HAZUD-a u Baselu u dosadašnjem obliku akademske univerzalnosti (sic!), vjerojatno i u CH su jako upitni." Sadašnji tajnik ne može obavljati i snositi troškove, a dopredsjednica je oko 150 km udaljena od Basela. Elektronika je u rukama jednog djelatnika. HAZUD je stoga "preustrojen na virtualno djelovanje".

HRVATSKA KATOLIČKA CRKVA

Kad je točno osnovana Hrvatska katolička crkva u Baselu, teško je rekonstruirati. (Koristimo prigodu podsjetiti čitatelje na izjavu Milovana Đilasa da su komunisti tražili od kardinala Štepinca da pod istim imenom osnuje crkvu koja će biti neovisna o Vatikanu!) Ministarstvo vjera Kraljevine SHS donijelo je 18. prosinca 1923. odluku o zakonskom priznanju Hrvatske starokatoličke crkve koju je reformni pokret prethodno nazivao Hrvatska katolička crkva.

Prema Hazleru hrvatski katolici se dodvoravaju Rimu, a morali bi se boriti za više autonomije. "Hrvati se srame svojih velikana koji su se borili protiv dominacije Vatikana nad nacionalnim crkvama. Zašto Grgur Ninski ne bi bio svetac? Zašto Jamometić ne bi bio svetac?" (Andrija Jamometić, 1420/30.-

1484., je bio hrvatski dominikanac koji se svim silama trsio organizirati dovršenje prekinutog Baselskog koncila 1431.-1435. Osuđen je zbog pobune i dizanja ustanka, umire u tamnici.)

"HAZUD je, dakle, pod zaštitom Hrvatske katoličke crkve. Tražili smo svojedobno zaštitu Rimokatoličke crkve, ali je nismo dobili" (Globus, 25.03.1994.). Koju je ulogu Hazler obavljao u Hrvatskoj katoličkoj crkvi? Na pitanje Globusove novinarkice može li ga se vidjeti u svećeničkom odijelu, odgovorio je: "Da, ali rjeđe sam govorim misu. Češće samo sudjelujem. Te su mise vrlo radosne, pune pjevanja! One uzdižu čovjeka, a mise u Rimokatoličkoj crkvi svode ga na ovčicu...". Svakako je zanimljivo spomenuti da je izdanak ove crkve Franjo Srećko Novak koji je 2001. dijelio "krizmu" djeci u Grudama i Čapljinu.

OPTUŽNICA

Hazlerovo djelovanje je pratila švicarska obavještajna služba. Odlukom Saveznog departamenta za pravosuđe i policiju od 16. rujna 1981. preneseno je daljnje vođenje kaznenog postupka zbog zabranjenoga političko-obavještajnog djelovanja na državno odvjetništvo kantona Basel-Stadt, koje je 21. rujna 1984. podiglo optužnicu protiv Dragana Hazlera. U optužnici se navode sljedeća inkriminirana djela.

Hazler je 10. srpnja 1972. u pismu jugoslavenskoj ambasadi optužio jednog Jugoslavena, koji se negativno izrazio o jugoslavenskoj narodnoj zajednici, da je počinio protudržavno krivično djelo. Neshvatljivo je zbog čega se Ha-

zler obraća jugoslavenskoj ambasadi 1972., kad je "silom prilika postao politički emigrant", budući da mu ambasada u Bernu 1971. nije htjela produžiti putovnicu (Slobodna Dalmacija, 5.7.2000.).

Bivšeg udbaša, kako je utvrdila švicarska obavještajna služba, i konzula jugoslavenske ambasade u Bernu, Stanka Nastića, Hazler je 25. listopada 1975. izvijestio da su dvojica Hrvata neprijatelji Jugoslavije samo za to što su zastupali drukčije političko uvjerenje od njegova.

Čikaškoj Danici je dostavio dopis 20.02.1979. u kojem poimence okrivljuje Hrvate, obične radnike u Baselu i okolici, za špijunažu. Ponovno u Danici objavljuje 30.03.1979. članak u kojem okrivljuje svoju bivšu suprugu i šestero Hrvata iz Basela i okolice kao udbine agente. Prema iskazu u Slobodnoj Dalmaciji (5.7.2000.) Hazler je potvrdio da je tada osuđen na tri mjeseca zatvora, na dvije godine uvjetno.

UMJESTO ZAKLJUČKA

"U šarmanтноj pozi, moderni poga-nac, najmio ga stranac - da nam metne lanac" pjeva A. G. Matoš. S čudakom i denuncijatom Draganom Hazlerom je sva hrvatska kulturna i narodna baština jeftini polog prema kojem je Hrvatska puki višak kontroverznih informacija i manjak šireg znanja i dubljih spoznaja. Njegove povijesno slijepe prosudbe i politički štetna agitacija, trajno reproduciraju mentalitet koji je stran istinskoj hrvatskoj političkoj, povijesnoj i kulturnoj baštini. ■

PRIMJER DRUGI

FANTOMSKI AMAC-CH

7. siječnja ove godine uputili smo elektronsko pismo na Ivo Bobana, Antu Soldo i Gorana Boškovića, tri člana Kriznog Upravnog odbora AMAC-CH sa posebnim zadatkom.

Poštovani,

u zadnjih dvije godine opetovano nam stižu pitanja o stanju u udruzi AMAC-CH o čemu smo vas već obavijestili. Tu temu mislimo obraditi u slijedećem broju Društvenih obavijesti, stoga vas molimo da nam do 20.01.2014. dostavite odgovore na pitanja u nastavku. E-adresa gospodina Solde nije nam poznata, ljubazno molimo prosljedite mu ovu poruku.

Dana 28.03.2003. na Saboru AMAC-CH izabran je Upravni odbor u sastavu Ivo Boban, Goran Bošković i Ante Soldo sa mandatom od dvije godine. U te dvije godine je Upravni odbor trebao pokušati reaktivirati udrugu. U slučaju

neuspjeha Udruga je trebala biti zatvorena. Postavljaju se pitanja:

- Zašto niste do kraja ožujka 2005. g. sazvali Sabor i podnijeli izvještaj?

- Jeste li svjesni da vam je mandat završio 2005. godine i da prema tome nezakonito predstavljate udrugu?

- Prema izvještaju 2003. god. imovina udruge iznosila je više od 13'000 Fr., kada mislite sazvati Sabor i podnijeti izvještaj?

Unaprijed hvala na odgovorima.

Prijateljske pozdrave,
Uredništvo, Društvene obavijesti
Hrvatska kulturna zajednica

USLIJEDIO JE ODGOVOR

From: goran.boskovic@hispeed.ch
Sent: Monday, January 20, 2014 7:40 PM
To: hkzkkv@hkz-kkv.ch
Cc: Ivo Boban; Ante Soldo privat
Subject: Re: AMAC-CH

Poštovano Uredništvo Društvenih obavijesti Hrvatska kulturna zajednica,

Ovim potvrđujemo primitak vašeg maila od 7. siječnja 2014.

Glede vaših pitanja postavljenim Upravnim odboru (UO) Udružbe bivših studenata i prijatelja hrvatskih sveučilišta – Švicarska, (AMAC-CH), UO se očituje kako slijedi:

Kako je AMAC-CH nekomercijalna udružba u smislu Švicarskog građanskog zakonika (ZGB), članak 60, UO podnosi izvješće o radu Zboru AMAC-CH. Sukladno članku 5.1 Statuta AMAC-CH, Zbor odlučuje o prestanku rada AMAC-CH i prosljeđuje imovinu, u ovom slučaju novčana sredstva, središnjem Društvu matičnog sveučilišta (AMAC Domus).

Ukoliko nismo u potpunosti odgovorili na "pitanja koja se postavljaju", držimo da je odgovoreno u skladu sa Statutom AMAC-CH.

Prijateljski pozdrav
UO AMAC-CH

Ivo Boban, Ante Soldo, Goran Bošković
►

ODGOVOR HKZ

From: hkzkkv@hkz-kkv.ch
 Sent: Monday, January 20, 2014 9:24 PM
 To: goran.boskovic@hispeed.ch
 Cc: Ivo Boban ; Ante Soldo privat
 Subject: Re: AMAC-CH

Poštovani,

hvala što ste se javili, međutim odgovorili na pitanja niste!

Naime, sve što ste napisali stoji u Statutu AMAC-CH koji je i nama poznat, jer i među članovima HKZ ima članova AMAC-CH. S obzirom da se i sami pozivate na švicarski zakon o udrugama,

podsjecamo vas da svaka švicarska udruga mora jednom godišnje održati Sabor. Na koncu i u AMAC-CH statutu, u točki 4.2 stoji:

"Zbor članova AMAC-CH održava se jednom godišnje. Zbor donosi sve odluke koje se odnose na Statut, ustroj Udruge, uclanjivanje u druge udruge, osnove godišnjih planova rada, te namjenu i korištenje sredstava Udruge. Odluke se donose većinom glasova prisutnih redovnih članova."

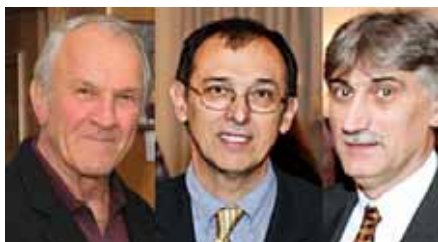
Ostaje činjenica da Zbor AMAC-CH još nikada niste sazvali, nikome niste podnijeli izvještaj, pa tako ni odluka koja je trebala biti donešena do ožujka 2005. još uvijek nije donešena. Drugim riječi-

ma, već 9 godina niste legitimni predstavnici AMAC-CH, kojeg, prema točki 4.3 statuta treba voditi Upravni odbor od 13 članova, a vas troje ste izabrani samo kao prelazno rješenje na dvije godine do konačnog donošenja odluke o budućnosti udruge.

Prilično nas čudi što se olako i nepromišljeno izlažete opasnosti da slučaj AMAC-CH završi na švicarskom sudu.

Uz lijepe pozdrave,

Uredništvo, Društvene obavijesti
 Hrvatska kulturna zajednica ■

Ivo Boban, Ante Soldo, Goran Bošković

LAKŠE JE DRUGE KRITIZIRATI, NEGOT SEBE U OGLEDALO POGLEDATI SPASITELJI ILI UZURPATORI?

Priredila: Dunja Gaupp

Udruga bivših studenata i prijatelja hrvatskih sveučilišta održala je u Badenu 23.03.2003. svoju godišnju skupštinu u prisustvu 20-tak članova i gostiju. Predsjednik dr. Juraj Turina je najavio ostavku cijelog Upravnog odbora zbog onemogućenog rada i predložio da prisutni članovi odluče o budućnosti društva.

"Bio je to komplot istih ljudi koji su povelj sudsku parnicu protiv HKZ, a upravljaju nekolicinom udruga sa područja Badena" zaključio je jedan član Upravnog odbora. "Nismo mogli naći niti minimalni konsenzus" rekao je predsjednik

dr. Turina, "stoga u proteklom periodu nije bilo nikakvog rada".

Iz godine u godinu interes članstva opada, zanimanje mlađe generacije je izostalo, srednja generacija je prezaposlena, a stariji veći dio godine provode u Hrvatskoj ili su se tamo definitivno vratili. 1998. društvo je imalo 139 članova, 1999. - 84 člana, 2000. - 68, a 2001. još samo 42 člana. Kako se prošle, 2002. g., nije ništa napravilo, uplatnice za članarinu nisu bile niti poslane.

"Što dalje sa AMAC-om?" upitao je dr. Turina i stavio na glasovanje dva prijedloga o budućnosti AMAC-CH:

1. AMAC-CH se raspušta
2. Bira se konkursni UO sa tri člana koji će tokom slijedeće dvije godine pokušati animirati stare i naći nove članove. Ne bude li uspjeha, AMAC-CH se zatvara.

Prihvaćen je drugi prijedlog. Za članove smanjenog - kriznog UO izabrani su Ivo Boban, Ante Soldo i Goran Bošković.

Krizni Upravni odbor u lipnju 2004. šalje članovima zapisnik sa Skupštine, a 15.10.2005. organizira proslavu 70. rođendana člana dr. Željka Matuša i predstavljanje knjige Julijane Matanović. To su bile jedine aktivnosti troje ljudi koji su dobili ograničeni mandat od dvije godine i samovoljno ga produljili u

nedogled! Ne sazivaju Sabor, nikome ne podnose izvještaj o radu, ali u javnosti i dalje nastupaju kao legalni predstavnici udruge. To nikako više nisu, pa se slobodno smije postaviti pitanje jesu li oni spasitelji ili uzurpatori AMAC-CH? I jesu li možda već odavno u istom kolu s onima koji su udrugu i doveli u krizu?

Naši su ljudi uvijek spremni kritizirati drugoga, pa i onda kada ništa ne znaju o pozadini slučaja. Vlastito nekorektno ponašanje nikada nije izvrnuto samokritici, čak ni onda kada netko dobronamjerno ukaže na propust ili prekršaj, kao što smo to mi ovaj puta napravili, a na inicijativu članova AMAC-CH, među kojima je i puno članova HKZ.

Odgovor ovih troje ljudi je toliko besmislen i bezobrazan, da bi ga se ustvari morali sramiti, s obzirom da su svi visoko obrazovani ljudi. Umjesto toga, oni se nadaju da su izbjegli problemima, te da će i nadalje moći "predstavljati" AMAC-CH, nikome ne polažući računa.

Možda će im to i uspeti, jer nitko ne će biti voljan potegnuti stvar na sud. Ali, zar se sami ne stide svojih postupaka? Zar će moći ljudima pogledati u oči i dalje nastupati kao predstavnici udruge premda im je mandat istekao prije 9 godina? ■

NITKO OD SILNIH UDRUGA IZVAN DOMOVINE NIJE JAVNO ZAUZEAO TAKAV STAV

Dragi članovi Hrvatske kulturne zajednice u Švicarskoj,

posredstvom sam primio vaše otvoreno pismo Državnom uredu. Moram priznati da ste pogodili u bit problema.

Nitko od silnih hrvatskih udruga izvan Domovine nije javno zauzeo takav stav. Svi gledaju kako da Hrvatsku iscrpe do kraja i totalno je unište.

Pogotovo oni u Hrvatskoj koji su naviknuli neraditi. Bilo bi jako lijepo kada bi još koja udruga ili HSK (Hrvatski svjetski kongres) zauzeli takav stav i potaknuli i Hrvate unutar Lijepe naše da se okrenu poslu i poštenju, a ne gledanju kako da nešto zavrnu. Zajedničkim radom i zalaganjem poštenih i marljivih ljudi, mogli bi od Hrvatske napraviti zemlju blagostanja.

Sve je ovo previše čudno što se događa u Ljepoj našoj. Počevši od Matice, lokalne i državne uprave, raznih udruga, pa sve do državnog ureda. Ništa ne ide kako bi trebalo. Mnogi opstruiraju napredak i razvoj Hrvatske, kako države, tako i domoljubnog osjećaja.

Zato nam ovakvi poštteni stavovi uljevaju nadu da još postoje iskreni i poštteni Hrvati, pa makar bili izvan Hrvatske, jer će kad tad doći vrijeme da Hrvatska krene naprijed.

Puno pozdrava vama i vašima!
 J.S. Slavonac

HRVATSKI TREND

Svi pričaju o nekom trendu, o nekoj modi
pukneš od smijeha kad vidiš da miš slona vodi.
Tako je moderno da muškarac bude žena, a žena muško
neki "ognjištar" bi to kratko i glatko presudio puškom.

Moderno je da dijete mame i tate nema
i da s roditeljem 1 il' s roditeljom 2 živi bez problema
Ta, mama i tata su od kad je Boga i vijeka
trendu je toga dosta pa se dosjetio lijeka.

"Izliječiti" bi htjeli tisućljetne očeve i majke
i djeci pružiti život iz bajke
Ah, trend je i to da se mnogi s time mire
taman se odrekli i vlastite vire.

Zato je najbolje biti *cool*
i praviti se da ne vidiš tko lezba je, a tko švul
Trend je da ti uši puknu dok "narodnjak" kriješti
glavno da pred očima sve bliješti.

Trend je biti ispijena lica
da ti se smiju vlastita dica
Trend je kad iz dobre autine visi ruka
one što ne znaju za "trend" uhvati muka.
I kad iz mercedesa viri neka zgužvana i bez zubi faca
što svakog "normalnog" u nesvjest baca
Pojam gospodina je Boos-ovo odijelo
do juče u opancima iša na sijelo.

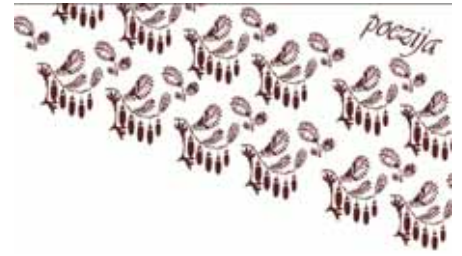
I kravatu trend je nosit, pa neka se vidi
a za mizeran riječnik svoj se nimalo ne stidi
Najradije bi mu stego kravatu oko vrata
i izbio ona dva zuba od zlata.
Žene obukle marke skupe
one što juče izadoše iz neke rupe
One bi htjele gospođe biti
skupom odjećom porijeklo skriti.

Izgledaju "skupo" dok ne otvore usta
uh, kakva je to livada pusta
Dvije rečenice složiti ne mogu
visoko se digle pa lome nogu.
Kako je lijepo što je trend uhvatio i babu Maru
pa googla skrovito u ormaru
Ona susjedu ispred kuće s mobitelom više
dojd' na kavu Luce imam ti sa fejsa lipe priče.

Tako je to kad Hrvate zahvati trend
pokazati bi htjeli EU svoj brend
Tko kaže da vlada u Hrvata
i stranim jezicima ne barata.
O Hrvatima u EU "puknuo" (od smijeha) dobar glas
tek kad se pojavio "pipl mast trast as"
Svi se pitaju kako je mogla stići
jednom rečenicom Hrvatskoj rejting dići.

Neka vide oni što ne znaju
kakve talente Hrvati imaju
Strah me da ne počnu pipmasttrastas jezik učiti
i hrvatskoj "pameti" dokučiti.
Hrvatima ostao još jedini spas
u čudesnoj zemlji pipl-mast-trast-as.

Milica Krakan, 2. kolovoza 2013.

ŽIVOT NA ZEMALJSKOJ KUGLI

Lijepo bi nam bilo na zemaljskoj kugli
samo kad jači ne bi slabe tukli...
I kad podređeni ne bi kao konji vukli!

Raskošna je ova naša planeta
samo joj se radi velika šteta,
sve je zbrkano, i zime i ljeta!

Da smo rođeni u drugom vremenu?
Bili bi slobodnjaci k'o oni u plemenu!
Uživali bi ljubav osvjedočenu...

Mi pak živimo u 21. stoljeću,
susrećemo se s raznoraznom
bolešću...
vrijeme zabluda, uživamo lažnu sreću!

Dubravka Pranješ

JUČER, DANAS, SUTRA

Svako malo netko nas povrijedi
kao da se ne radi o pobjedi.
Previše je je tuge u prošlosti
kao da se radi o izmišljenoj ispovjesti
Na duši nam rade raciju
zaboravljamo vrijednosti i tradiciju
i jednu veliku generaciju
i tako kaljamo obraz i naciju...
I sve to radi nečijih prohtjeva!
Nekada davno netko otpjeva,
"Najveće bogatstvo su djeca!"
Živimo teško, duša nam jeca...
Običan čovjek trpi poniženja,
pogleda akciju, rasprodaju i sniženja.
I uprkos tomu, teško se živi...
a ovaj na vlasti svoj narod ne "šljivi"!

Dubravka Pranješ

POLITIKA U ŽIVOTU

Čudni su naši političari,
zbog kojih se raspoloženje kvari
Neobična je naša politika
misle da je u Naroda pamet plitka!

Mnogo što šta ode u krivom smjeru,
omalovažavaju vrijednosti i katoličku vjeru!
Gledaju samo osobne interese,
što li će iz toga da izmjese?

Uništavaju u narodu ambicije
unaokolo nered, a svuda policije...
Želja za boljim životom nije prokletsvo,
zabadava našoj DOMOVINI punoljetsvo!

Dubravka Pranješ

DVA NOVITETA POZNATOG

STUBIČKOG KNJIŽEVNIKA

MARIJAN KARABIN

piše: Jelena Sačer

Pisanje i objavljivanje knjiga ne samo da je zahtjevna nego i općeg poštovanja vrijedna djelatnost, tim više što je učestalost pojedinaca koji na tom polju ostave zapaženiji trag razmjerno mala.

S vremena na vrijeme na našim se zagorskim prostorima svojim književnim ostvarenjima pojavljivao i poznati stubički književnik Marijan Karabin koji je ovih dana objavio još dvije knjige koje u njegovom književnom opusu zaokružuju broj 15, što je velika brojka uzmemo li

činjenicu da je Karabin svoju prvu zbirku pjesama objavio u pedesetoj godini jer je tek tada, kaže, stvorio prostora i slobodnog vremena za inspiraciju i pisanje.

Rođeni Gornjostubičanac koji već blizu pola stoljeća živi u Švicarskoj postao je poznat različitim tematikama kojima se bavio u svojim djelima. Njegove najnovije knjige koje mu je ove godine objavio dosad već ustaljeni izdavač Naklada STIH nose nazive "Opas Goldschatz" i "Tragom jednog sjećanja".

Prva je njemačka verzija "Dedinog zlata" koje je objavljeno prije otprilike godinu dana, no iako su knjige sadržajno identične, ne radi se o pukom prijevodu, naglašava autor, već o slobodnom prepričavanju istih kratkih priča, ali na njemačkom jeziku.

Knjiga "Tragom jednog sjećanja" zbir je crtica iz života nadahnut autobiografskim komponentama, a svoje je prvo izdanje imala 2006. godine, dok je ovih dana izašlo drugo nadopunjeno izdanje kojim, smatra Karabin, na prikladan način zaokružuje svoj cjelokupni opus nakon što je ljetos navršio 77 godina, pa smatra da neka daljnja djela i nisu više za očekivati. No, ako trenutno i nema inspiracije, to ne znači da mu neka nova ideja uskoro neće sinuti. Živi bili pa (još) vidjeli! ■

LIPPENSTIFT

(Petra ist zwei Jahre und elf Monate alt)

Diesmal ist Petra mit ihrer Mami zu Besuch bei den Grosseltern.

Nach dem Mittagessen bereiten sich Petra, ihre Mami und Baka vor, in die Stadt zu fahren. Als Petra sieht, das sich ihre Mami die Lippen geschminkt hat, bittet Sie, auch ihr die Lippen ein bisschen zu schminken, was Mami sofort, mit etwas Humor, auch tut. (Deda bemerkte dazu: - Bereits in diesem Alter- typisch Frau!)

Wie abgemacht bleibt Deda zu Hause, begleitet sie alle drei jedoch bis zur Tür, wonach sie in den vor der Garage parkierten Wagen von Petras Mami einsteigen.

Als sich auch Petra beim Wagen eingefunden hat, winkt ihr Deda von der einige Meter entfernten Haustür mit den Händen und schickt ihr die für Kinder üblichen Küsse zu.

Nachdem Petra, entgegen ihrer sonstigen Gewohnheit, diese Küsse ihrem Deda nicht erwidert, muntert er sie wiederholt auf, nicht nur das Winken mit den Händen, sondern auch die Küsse, wie sie das bis jetzt immer getan hat, gleichermassen zu retournieren, worauf sie ihm antwort:

- Deda, ich kann nicht, ich habe Lippenstift!

KENNZEICHNENDE ERINNERUNG

Nur einige Tage nach dem jüngsten und für Petra unvergesslichen Familienfest ist sie mit ihrer Mami und ihrer kleinen Schwester wieder zu Besuch bei Baka und Deda. Nach dem Mittagessen sitzen alle noch am Tisch und reden fröhlich miteinander, hauptsächlich über einige schöne Ereignisse, wobei Petra wortführend ist. So erzählt sie mal über einiges aus ihrer Kinderkrippe, mal von ihren Spielsachen, mal über ihre Freundinnen und Freunde, mal über ihre Tante Martina, aber auch über einiges, was schon vor längerer Zeit geschehen ist.

Nachdem in all diesen Geschichten jedoch kein einziges Wort über die am Tisch awesenden Personan gefallen ist, führt sich gerade Deda veranlasst, ja sogar direkt herausgefordert, sich in Petras zukünftigen Erinnerungen auch seinen Platz zu sichern. So fragt er sie, wenn auch ein bisschen suggestiv, ob sie sich noch erinnern möge, nachdem sie beide darüber eine sehr lange Zeit nicht mehr gesprochen hätten, was sie den für ihren Deda sei. Petra schaut alle am Tisch mit wichtiger Miene an und holt zuerst etwas verlegen aus:

- Ich bin...

Dann bleibt sie, als ob sie nicht weiter wüsste, was und wie sie es ausdrücken soll, eine Zeitlang ganz still, um danach aufzuschreiben:

- Opas Goldschatz!

"GANGO MOJA I MOJ DID TE PIVA,
PA ČU I JA DOK ME BUDE ŽIVA"

UZ GANGU I BUKARU

Piše Milica Krakan

Sutra sam u Cisti Velikoj pozvan voditi program na 7. festivalu gange. Bilo bi mi drago ako bi mogli i Vi doći - reče mi u toku našeg razgovora u Vodicama g. Ante Nadomir Šutra.

Poziv mi se učinio jako zanimljiv, imajući pred očima Dalmatinsku Zagoru, njihovu bogatu povijesnu i kulturnu baštinu, uključujući i gangu koju sam već imala priliku čuti.

Oni koji ne poznaju povijest gange, koji ne poznaju podneblje u kojem je ona nastala i stopila se s bićem naroda, te postala prepoznatljiv ambasador kulturno povijesnog identiteta tog hrvatskog puka, reći će olako da u gangi ne vide ništa posebno, iako je ganga proglašena zaštićenom kulturnom baštinom.

Postoje razna tumačenja o porijeklu, vremenu i prostoru nastanka gange. Narod Imotske krajine pak vjeruje da su oni prvi već između 1860. -1870. počeli pjevati gangu. Međutim, sigurno nisu mogli naslutiti da će ganga od jednostavnog pjevanja kad su svi pjevači pjevali cijeli tekst, dobiti oko 1900. god. drugačiji oblik, sačuvan do danas, gdje jedan pjevač pjeva melodiju i riječi, a ostali ga prate izgovarajući slogove i razviti se u kulturnu prepoznatljivost njihovog kraja.

Da, ganga ima svoju povijest ukorijenjenu upravo u kršu Dalmatinske Zagore, svoj razvitak i usavršavanje kao i različitosti u izvedbi (od mjesta do mjesta), iako se te razlike najviše očituju u tonalnim odnosima i melodijskom rasponu glasova pratitelja, tj. *okrićanju*.

Onaj koji počinje pjesmu, kaže se da *piva, počimlje ili vodi gangu*, a onda ostali pjevači gangaju, da bi *pivač* nakon otpjevanog prvog stiha preuzeo vođenje i usmjeravao glasove gangaša. Upravo ta različitost i kreativnost izvođenja, daje ljepotu i sklad unutar grupe, jer ganga se pjeva u troje, četvero, petero ili u većoj skupini, a rijetko samo u dvoje. Gangu pjevaju svi: mladi, stari, djeca, muškarci, žene, djevojke. Ganga se pjeva u svakoj prigodi, a tekstovi su odicali onda kao i danas, znakom vremena, te nerijetko odražavali emotivno stanje *pivača* koji počimlje i njegovu inspi-

raciju prigodom u kojoj se ganga pjeva. Tekstovi su se obično pamtili i nadopunjavali nekim specifičnostima, šaljući tako jasnu, ali iskrenu i određenu poruku, bez obzira je li ona bila poslana kroz hvalospjeve ili sprdnju s dozom one svakodnevne seoske vulgarnosti, gdje se nije nikoga štedilo, ali nitko nikome nije ni zamjerio. Kroz gangu je bilo puno toga dopušteno, što se nije smjelo ili moglo izraziti u svakodnevnom životu. Ganga je bila često u teškim trenucima ohrabrenje, tješiteljica i nada, dok u radosnim razigrana, poetična i emotivna, te je takva i ostala u venama, osjećajima ali i srcima ljubitelja hrv. kulturne baštine koje 10. kolovoza 2013. vidjeh u Cisti Velikoj, kroz skoro 2,5 satni program 7. festivala "*Uz gangu i bukaru*". Nije me stoga iznenadio veliki broj mladih, pa i djece, kojima je ganga pradjedovska ostavština koju trebaju njegovati, čuvati i prenositi daljnjim pokoljenjima. Svjesni sigurno, da samo autentičnošću i posebnostima svoga kraja stvaraju prekrasan mozaik hrvatskog identiteta i domovine u cjelini.

Održavanje ovog 7. festivala pod nazivom *Spoj hrvatskoga sjevera i juga - Uz gangu i bukaru*, usmjeren je na očuvanju hrvatske tradicijske kulture i tradicijskog načina života, te povratku domu i ognjištu, otkud je sve i krenulo.

Festival je počeo Hrvatskom Himnom a onda minutom ponosne tišine, kako reče g. Šutra, sjećanjem na prvog Predsjednika pok. dr. Franju Tuđmana i sve one koji su svoje živote položili na Oltar Domovine, pozdravljajući nazočne starim hrvatskim pozdravom: *Hvaljen Isus i Marija, drage Hrvatice i Hrvati*, koji je skoro iščeznuo iz hrvatskog naroda.

U svom pozdravnom govoru g. Ante Šutra je skrenuo pozornost i na našu nazočnost: "*...Ali drage Hrvatice i Hrvati, s ponosom vas pozivam da pozdravite i naše predstavnike glasila Društvene obavijesti HKZ u Švicarskoj, koji će napisati pokoju riječ o nama. Oni su tu među vama. Pozdravite ih velikim pljeskom. Dobro nam došli!...*"

Kroz program su se izmjenjivali KUD-ovi, grupe gangašica i gangaša svih dobrih skupina iz Hrvatske, ali i gosti iz Bosne i Hercegovine, te svirači tradicijskih glazbala. Posebno je bio dojmljiv nastup 12-godišnjih sestara blizanki Petre i Sare čiji su skladni an-

đeoski glasovi stvarali toplinu oko srca u prilično svježoj i popraćenju vjetrom ljetnoj večeri. Nastupila je i jedina u Hrvatskoj registrirana udruga pjevača gangaša Radobilja, Katuni-Kreševo. Svojim zdušnim nastupom jedna obitelj, otac, majka i sin, pokazali su da ganga ima budućnost i neće izumrijeti.

Bilo je jednako zanimljivo slušati isječak iz etno romana Vrdolska žeda kroz kazivanje dvoje glumaca, scenske prikaze kroz ples, pjesme, slušati mladog 20 godišnjeg guslara i diplara, jedinu baku guslaricu, glumca imitatora u čijoj se ulozi mogao prepoznati pok. predsjednik Tuđman, Kardinal Bozanić ali i fiskalni Linić ili g. Antu Šutra krasnoslovom jedne od njegovih pjesama, koju ovdje donosim u cjelini.

Stijeg Hrvatski

Zalepršaj i ne daj se stiježe,
leprša si i s Petrom na Gvozdu.
Za tebe nas slavna povijest veže,
kao grožđe u najljepšem grozdu.

Zalepršaj i ne daj se stiježe,
leprša si i na Krbavskom polju.
I kad nam je bivalo sve teže,
zalepršat imao si volju.

Zalepršaj i ne daj se stiježe,
leprša si Sigetom uz Zrinske.
Zalepršaj dok kolovoz žeže,
drevno stijenje sa tvđave Zrinske.

Zalepršaj i ne daj se stiježe,
nećemo se ni mi lako dati.
I kad ti se suha grana sreže,
mladica će nebom lepršati.

Zalepršaj sa Dunava stiježe,
spusti plavet na morske nam rti
Kad se sjever sa jugom poveže,
ni jedna nas sila neće trti.

Svježa ljetna noć disala je toplinom hrvatskog bića koje cijeni svoje tradicijske običaje, po mnogočemu jedinstvene u svijetu, sljubljena s toplinom dalmatinskog melosa prepoznatljivim stihovima u kojima je utkana ljubav prema Bogu, Domovini, domu i obitelji, raste-gla se do u sitne sate, ostavljajući pečat na svakom ponaosob:

Vidimo se i do godine! ■

DUBROVAČKI GOSPAR

NAJ(NE)SRETNJI ČOVJEK NA SVIJETU

Priredila D. Gaupp

Frane Selak rođen je 1929. godine u Dubrovniku. Do 32. rođendana njegov je živo tekao kao i većine ljudi, bez velikih uzbuđenja. Pohađao je glazbenu školu, naučio je komponirati i svirati glasovir, postao je učitelj glazbe, oženio se, dobio sina, rastao se i ponovno oženio. A onda odjednom, jedna nesreća slijedi drugu.

U siječnju 1962. Frane je poslovno boravio u Sarajevu i vlakom se vraćao u Dubrovnik. Pruga leži uz rijeku Neretvu koja je i u ljeti hladna, a u zimi je ledena kao led. U istom odjelu bila je još samo jedna stara žena, kako se poslije saznalo, majka tadašnjeg predsjednika općine Ston. Bila je noć, na pruži je ležao komad odronjene stijene. Vlak je iskočio iz tračnica i pao u rijeku. Selak se našao u vodi. Jednom je rukom dohvatio staru ženu, drugom je pokušao plivati. Kratko prije nego ga je izdala snaga, dohvatio ga je i na obalu izvuкао jedan čovjek. 17 ljudi je poginulo, njihova su tijela pronađena kod Metkovića. Te je noći počeo drugi Selakov život.

Oduvijek sam bio vjernik, Bog je samnom. Čovjek koji ne vjeruje u Boga, ne živi dobro, kaže Selak koji oko vrata nosi zlatni lanac i križ.

Godinu dana kasnije doživio je još gore iskušenje. Poletio je avionom iz

Zagreba prema Grobničkom polju u posjet bolesnoj majci u Rijeku. - *Prvi put sam letio (i zadnji), očajno sam se plašio. Krenuo sam prema repu i razgovarao s domaćicom letjelice. Tad sam čuo tresak. Stjuardesa i ja smo ispali iz zrakoplova. Probudio sam se nakon tri dana u Zagrebu i doznao da sam se strmoglavio u plast sijena. Stjuardesa je također preživjela, odjeća joj se zakvačila za krošnju u koju je uletjela* - kaže Selak. Bilo je to 1963. u Gorskom kotaru.

Za prijatelje i rodbinu, postao je čovjek koji magično privlači nesreću. Drugi brak mu je propao, oženio se i treći puta. U njegovom su se životu mijenjale žene i mjesta u kojim je živio s njima. Ostala je samo nesreća koja ga je i dalje pratila.

1966. autobus kojim je putovao u Split izletio je s mosta i pao u rijeku Bosnu. Četvero putnika je poginulo, a Frano je preživio samo s ogrebotinama i šokom.

Iste godine, 1966., vozio je serpentinama iznad Karlobaga, kada se pred njim odjednom pojavio UNO kamion. Da bi izbjegao kamion, udario je u graničnik, auto je poletio nizbrdo, nekoliko se puta okrenuo, pa je Selak, koji na sreću nije bio vezan, ispao kroz suvozačeva vrata. Vidio je kako njegov auto pada u 150 metara duboku provaliju i eksplodira. On je preživio sa tri slomljena rebra i iščašenim kukom, te proveo u bolnici oko tri mjeseca.

U slijedećim godinama, njegov se auto dva puta zapalio usred vožnje. No, u Frani je sa svakim pehom raslo uvjerenje kako se njegov život sastoji od niza izazova - čim teža sudbina, tim će veća biti nagrada za strpljenje.

Preokret se dogodio 2 dana nakon njegovog 73. rođendana. Godinama je igrao loto, 7 od 39, i nikad nije ništa dobio, ako se ne računa po koja četvorka. 5. lipnja 2002. odigrao je jackpot, i dobio 6 milijuna kuna (oko 800'000 eura).

Bio je to znak na kojega je čekao.

Uvijek sam imao peh, odjednom dolazi loto zgoditak i sve je zaboravljeno, rekao je.

S dobivenim novcem kupio je kuću s velikim vrtom u kojem žubori vodoskok, vikendicu na moru i brodicu. Stariji je to čovjek, pa ako sada ne bi mogao uživati, kada inače. Sebi je kupio Citroen, životnoj družici Ford Ka, a onda su se oženili. U vrtu je sagradio kapelu s marijinim kipom i brine se da je uz nju uvijek svježije cvijeće i šarene svijeće.

Zadnje što o njemu znamo: proslavio je 74. rođendan, zdrav je, auto funkcionira, a žena mu je 20 godina mlađa. Rođendanska proslava je prošla bez katastrofa i bez i najmanjih neugodnosti. Selak je dobro! Dok opet ne čujemo o njemu. ■

NEKO LIKO GRAMA

EPIGRAMA

Marko Grgečević, Hrvatsko slovo

Oduzimanje mandata:

Pojedincima treba hitno
Oduzeti mogućnost,
Da nas i dalje vode
U ljepšu budućnost.

Dugovanka:

Jo, što su nas,
Naši mili,
U dugove uvalili.

Strah:

U ovo vrijeme duboke krize
Strah nam se uvlači u kosti,

Jedni strahuju za budućnost,
A drugi se plaše prošlosti.

Prognoza:

Nema izlaska iz krize,
Dok pamet ne zagriže.

Vješti ljudi:

Mnogi se u nas
Velikih kuna namlatiše
Jer i svoju glupost,
Kao mudrost, naplatiše.

O padanju:

Najteže je pasti
U narod
Sa - vlasti. ■

IMPRESSUM**NAKLADNIK / HERAUSGEBER:**

HRVATSKA KULTURNA ZAJEDNICA U ŠVICARSKOJ
KROATISCHER KULTURVEREIN IN DER SCHWEIZ

Društvene obavijesti -

GLASILO HRVATSKE KULTURNE ZAJEDNICE U CH

ZA POTPISANE ČLANKE ODGOVARA AUTOR, ZA NEPOTPISANE
UREDNIŠTVO

Uredništvo / Redaktion:

Osvin Gaupp, glavni urednik / Chefredaktor
Tomislav Kukalj, urednik web stranice
Dunja Gaupp, grafičko oblikovanje
Darko Kolić, član uredništva
Jasna Mahler, član uredništva

Priloge i oglase slati na:

Kroatischer Kulturverein, Postfach, 8050 Zürich
e-mail: hkzkkv@hkz-kkv.ch
www.hkz-kkv.ch

**Vodstvo udruge /
Führungsorgane****Upravni odbor /
Vorstand:**

Ivan Matarić, predsjednik
Dunja Gaupp, Tomislav Kukalj,
Darko Kolić, Milica Krakan

**Nadzorni odbor /
Kontrollstelle:**

Vice Baraban, Mirjana Juričić

**Kolektivni član /
Kollektivmitglied:**

Hrvatsko glazbeno društvo
"Tamburica", Vorarlberg

**Počasni članovi /
Ehrenmitglieder:**

dr. Vlado Šimunović,
prof. dr. Marko Turina,
† ing. Stipe Roščić,
† prof. dr. Žarko Dolinar,
† fra Lucijan Kordić,
† dr. Jure Petričević,
† prof. dr. Vladimir Prelog,
† dr. Tihomil Rađa

OBAVIJEST
Iznos članarine
od 01.01.2013.

Za pojedinca:

80.– franaka

Za obitelj (dvije osobe):

100.– franaka

- UPOZORENJE -
Molimo ne koristite stare
uplatnice!

Uplate izvršite na slijedeću adresu

Einzahlung für:

Aargauische Kantonalbank,
5001 Aarau

Zugunsten von:

Kroatischer Kulturverein

5400 Baden

Konto 50-6-9

IBAN:

CH63 0076 1503 3204 0200 1

Zamolba

Poštovani primatelji
Društvenih obavijesti,
molimo vas, mislite na to
da nam na vrijeme javite
promjenu prezimena i/ili
adresu stanovanja.

Narudžbenica kojom neopozivo naručujem:

Naslov	CHF	Kom.
<i>Kroatischer Unabhängigkeitskampf: Berechtigt und gerecht</i>	20.-	
<i>Hrvatski domovinski rat 1991.-1995. Strateški pogled</i> Davor Domazet-Lošo	30.-	
<i>Predsjednik protiv predsjednika,</i> Zdravko Tomac	25.-	
<i>Ponoćne misli,</i> Zdravko Tomac	25.-	
<i>Trećejanuarska Hrvatska,</i> Joško Čelan	25.-	
<i>Oklevetani narod, Hrvati u BiH</i> 1990.-2000. Joško Čelan	25.-	
<i>Oteto zaboravu,</i> Joško Čelan	30.-	
<i>Presvijetli i Rabin,</i> Miroslav Međimorec	30.-	
<i>Anglo američki establishment,</i> Carroll Quigley (prijevod Emil Čić)	45.-	
Haaški sud "Zajednički zločinački pothvat" - Što je to?	15.-	
<i>S one strane granice,</i> Š. Š. Čorić	25.-	
<i>CD "Zabranjena priča",</i> Dario Plevnik	15.-	
<i>DVD "Oprez, Mine!"</i> - Zbor Angelus humanitarni koncert "Pazi, ne gazi"	20.-	
DVD, predstavljanje knjige admirala Domazeta "Hrvatski domovinski rat..."	15.-	
<i>Vjera u sjeni politike</i> Damir Borovčak	20.-	

(poštarina nije uračunata u cijenu)

Ime i prezime, adresa i telefon naručitelja:

Potpis: _____

Narudžbenicu poslati na adresu:

Hrvatska kulturna zajednica

Kroatischer Kulturverein

Postfach, 8050 Zürich

Knjige se mogu naručiti E-Mail-om

VAŽNE ADRESE**Veleposlanstvo RH**

Thunstr. 45, 3005 Bern
Tel. 031 3520275, Fax: 0313520373
Konzularni odjel:
Tel. 031 3525080, Fax: 0313528059

Konzulat RH

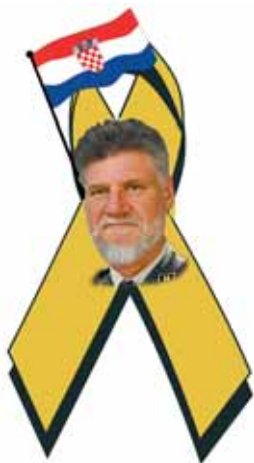
Bellerivestr. 5, 8008 Zürich
Tel. 044 4228318, Fax: 044 4228354

Konzulat RH

Via Folletti 20, 6900 Lugano
Tel. 091 9666310,
Fax: 091 9672110

HRVATSKA DOPUNSKA ŠKOLA

Zürcherstrasse 48, 8953 Dietikon
telefon 044 212 65 44; fax 044 212 65 46
e-mail: hds-ch@bluewin.ch

P.P./JOURNAL
CH-8050 ZÜRICH

ABSENDER: KROATISCHER KULTURVEREIN, POSTFACH 5837, 8050 ZÜRICH

FÜR DAS HEIM - BEREIT SEIT 500 JAHREN KROATISCHER GRUSS

„Josip Šimunić empört die kroatische Fußball-Nation... Nach der erfolgreichen WM-Qualifikation gegen Island griff sich Šimunić das Mikrofon im Maksimir-Stadion von Zagreb und rief: „Za dom“. Viele Fans antworteten: „Spremni“. „Za dom spremni“ („für die Heimat bereit“) ist der Gruss der Ustascha, jener faschistischen Bewegung.... So, oder ähnlich, berichtete die Presse europaweit.

Die Zeit ist gekommen, dass man von einem wahrhaft edlen Gruss bzw. Ruf, wie es „Za dom“ – „Für das Heim“ einer ist, die Etikette des Bösen entfernt.

Nicht die Ustascha haben den Ruf erfunden. Sie haben ihn, in einer abweichenden Form („Für Poglavnik (Führer) und das Heim bereit“), aus der reichen kroatischen Vergangenheit übernommen. Uebrigens „Za dom, spremni“ richtig übersetzt heisst „Für das Heim bereit“ (nicht für die Heimat) und gemeint ist, dass jeder bereit ist sein eigenes Heim zu verteidigen.

Wann und wie kam es zu diesem Ruf? Der kroatische Banus Nikola Šubić Zrinski hat sich in der Burg Siget verschanzt, die das übermächtige osmanische Heer im Jahre 1556 auf dem Feldzug gegen Wien einnehmen wollte. Nach einem langen Kampf und langer Belagerung, anstatt sich zu ergeben, rief er „Für das Heim - jetzt in den Kampf“ und stürmte mit seinen Leuten in den letzten Kampf gegen die Türken. Viele Jahrhunderte später entstand die Oper „Nikola Šubić Zrinski“ und eine der vielen schönen Arien heisst „In den Kampf, in den Kampf für das Heim“.

Interessanterweise ist diese Arie seit hundert Jahren die Hymne der renommierten japanischen Universität Kwansei Gakuin, und wird gesungen von Männerchor Glee club. Sind demnach auch Japaner Ustaschas? (Video Glee club: http://www.youtube.com/watch?v=uqQf_92dgHM)

250 Jahre später motivierte Banus Josip Jelačić seine Soldaten mit dem Ruf „Für das Heim“, worauf die Soldaten antworteten „bereit zu sterben“.

Der abscheuliche Versuch der Linken und den übrigen Kroaten Hass, jede Liebe zur Heimat mit Faschismus gleich zu setzen, ist ein Muster das sich wiederholt. Mit omnimedialer Unterstützung klappt das leider ganz gut. Uebrigens, der Ruf ist in Kroatien nicht verboten, im Gegenteil, mehrere Gerichtsurteile haben ihn von jeglicher negativen Bedeutung freigesprochen. Die Kroaten sind nicht über Šimunić empört, sondern über die Hetze die gegen ihn und den jahrhundertalten Ruf „Für das Heim“ geführt wird.